

Cặp đôi siêu quậy

Contents

Cặp đôi siêu quậy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	29
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	52
27. Chương 27	53
28. Chương 28	54
29. Chương 29	58
30. Chương 30	60
31. Chương 31	61
32. Chương 32	63
33. Chương 33	64
34. Chương 34	69
35. Chương 35	71
36. Chương 36	75
37. Chương 37	77
38. Chương 38	81
39. Chương 39	84
40. Chương 40	87
41. Chương 41	88

42. Chương 42	91
43. Chương 43	93
44. Chương 44	97
45. Chương 45	99
46. Chương 46	104
47. Chương 47	106
48. Chương 48	108
49. Chương 49	109
50. Chương 50	112
51. Chương 51	114
52. Chương 52	116
53. Chương 53	119
54. Chương 54	123
55. Chương 55	127
56. Chương 56	129
57. Chương 57	131
58. Chương 58	134
59. Chap 59 : Đồ Khốn, Tôi Ghét Cậu !	136
60. Chap 60 : Cuối Tuần.	140
61. Chap 61 : The End ...	142

Cặp đôi siêu quậy

Giới thiệu

Tác giả : Yuuki Nguyễn. Thể loại : Tình cảm tuổi học trò. Rating : Ai đọc cũng được. Tình trạng :

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-doi-sieu-quay>

1. Chương 1

Chương 1: Một ngày mới bắt đầu

Tôi tên Ngân – Nguyễn Ngọc Khả Ngân với thành tích quậy gần như tuyệt đối. Tôi liên tục giật giải trong các kì thi thể thao. Tôi thích màu đen, thích ăn kem, thích những cú sút của RONALDO – Thần tượng số một trong lòng tôi, thích bóng đá và đặc biệt ... tôi .. rất sợ .. MA. Chỉ nghĩ đến đây thôi mà tôi đã nổi da gà rồi, híc híc.

Tôi liên tục “có mặt” trong sổ đầu bài của lớp như “cơm bữa”. Với “thành tích” ba năm liền quậy phá, tôi đã được các thầy cô ” chú ý ” rất nhanh từ khi mới bước vào. Tôi thấm nhuần mấy cái tư tưởng mà ba đã đặt ra :

+ Học là trên hết

+ Để hướng tới tương lai tươi sáng, ta cần phải học

+ Học, học nữa, học mãi (đuổi nghĩ =)))

Nói tới nói lui thì ba vẫn kêu tôi phải học để sau này ổn định được cuộc sống. Một người thích quậy phá, nghịch ngợm như tôi lại có lúc phải học sao? Ôi !! Không thể nào !!!!

Tôi đã hứa với ba và mẹ thì tức nhiên tôi sẽ giữ lời. Và kết quả là mười năm liền tôi đều là học sinh giỏi và là "CON CUNG" của trường THCS Nguyễn La. Dù vậy nhưng tôi vẫn không thể nào từ bỏ được thú vui quậy phá người khác. Có lần tôi ngứa tay ngứa chân, chọc ai không chọc lại chọc ngay nhằm con chó nhà thằng Phong. Omeoi, tôi bị nó dí từ đầu làng tới cuối làng, mới sáng ra đã tập thể dục điên cuồng thế rồi, sao tôi chơi "khôn" thế này @!#\$%^&!@.

Và bây giờ, tôi đang phải "lê lét" và vác xác đến trường với vẻ mặt vẫn còn ngáy ngủ. Đang mơ mơ màng màng thì "BUM", tôi va phải cây cột điện. Không cần nghĩ tới cũng biết, sao bay trên đầu tôi tứ tung. Mặt tôi xụ lại, hét toáng lên: "AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!"

Đang xả troét thì "BỤP", một lần nữa tôi điên lên và rửa thắm cái đứa chết tiệt nào dám quậy rối tôi giữa "đêm khuya thanh vắng" thế này. Sao tôi khổ thế nè, huhu !!!

- Nhóc có điên thì cũng đừng lộ rõ ra thế chứ – Hấn cười nham nhở, mặt lộ rõ sự thích thú

Cái gì, dám kêu tôi là nhóc à? Tên này tới số rồi. Tôi quay sang xem thằng điên nào to gan thế, nhìn thấy hấn, máu tôi lại sôi sùng sục:

- Nè, có rãnh quá thì đi đi, đứng xem trò cười hả thằng điên ... hahahaahahaha

Cười xong, tôi vắt giò lên cổ mà chạy. Chạy với vận tốc cao tuyệt đối từ nhà đến trường. Hấn đơ người vài giây rồi rượt theo tôi. Cả phố nhìn tôi và hấn thì ví như hai con người vừa mới trốn viện. Mới sáng đã gặp phải cái tên không biết trời cao đất dày là gì. Đúng là số tôi xui xẻo lắm mới gặp cái tên điên này.

Sau một hồi vất vả chạy ngược chạy xuôi thì tôi cũng đặt chân được tới lớp. Tôi và hấn chưa kịp thở thì:

- Đại ca Phong, đại ca Ngân! Cái Trần vừa bị tụi 11a1 bắt nạt – Thằng bầy lé nói

Sở dĩ nó có tên là bầy lé vì nó mê tíu thần tượng của tôi – RONALDO, mà RONALDO thường mặc áo số 7, mà nhìn nó hơi le le con mắt bên phải nên được lớp tôi đặt cho cái biệt danh là bầy lé :v

Tôi và hấn thôi không rượt nữa, hấn nhìn sang bầy lé, mặt đờ đờ sát khí, hỏi:

- Tên nào?

- Dạ, nhỏ Lan – Bầy lé nói bằng giọng run run

Tôi bực mình nhìn sang cái Lan, nhỏ vốn đã yếu đuối, đã vậy còn thường xuyên bị bắt nạt. Hấn đã cảnh cáo bọn 11a1 nhiều lần. Bọn con gái lớp đó vừa đánh đá, chửi chọi, lại vừa xất xược, ra vẻ ta đây. Vì bọn nó là con gái nên hấn không tiện "dạy dỗ". Đã mấy lần tôi định cho bọn nó một bài học vì cái tội hay bắt nạt bọn con gái yếu đuối lớp tôi. Nhưng vì tôi phải đi xử lý vài chuyện nên chưa có cơ hội. Đã vậy thì hôm nay đích thân tôi sẽ cho bọn nó một bài học.

Tôi nhìn xuống lớp, gần giọng nói:

- Một đám con gái cũng không xử lý được hay sao?

Cả lớp im bật. Tôi cũng hiểu chỉ vì bọn 11a1 là tiểu thư, thiếu gia của các tập đoàn lớn và nổi tiếng nên bọn lớp tôi không dám đụng cũng phải. Ngược lại, tôi và hấn thì không sợ gì cả. Dù có quậy phá, có đánh nhau thì chúng tôi vẫn không bị đuổi ra khỏi trường. Danh hiệu học sinh giỏi và xuất sắc cũng cho tôi và hấn nhiều cái lợi lắm ấy chứ! Cả hai đều là "CON CUNG" của trường nên việc gì thì tôi cũng chẳng phải sợ. Vả lại tôi cũng không làm gì sai cả, tất cả đều là bảo vệ cho cái lớp 11a3 này thôi.

Một ngày mới của tôi bắt đầu như vậy đó. Trêu đùa cùng hấn, cùng hấn quậy phá, cùng đánh nhau bảo vệ lớp. Kể ra chúng tôi cũng oai lắm ấy chứ)))

2. Chương 2

Chương 2: Cuộc chạm trán

Tôi nói, khẽ nhếch mép :

- Thôi được rồi. Trân ! Cậu đi với mình.

Nói rồi tôi cùng Trân và bọn lớp tôi bước ra ngoài. Mục tiêu của tôi lúc này chỉ là cái lớp đáng ghét kia. Tôi chưa ghét những đứa ỷ đông ăn hiếp yếu, lấy danh tiếng nhà giàu mà bắt nạt người nghèo. Lần này, tôi quyết sẽ làm họ bẽ mặt.

Dừng trước cửa lớp 11a1, hần lớn giọng :

- Bạn Lan có đây không ?

Cả đám con gái lớp 11a1 gầm rú như mấy con thú sắp được ăn mồi. Mắt ai nấy đều biến thành hình trái tim . Có đứa còn lấy gương soi soi gì đó, make up lại và nháy mắt lia lịa với hần. Cũng phải thôi, nhà hần giàu, vừa đẹp trai, vừa học giỏi, lại là hot boy số 1 của trường, đồn hết bao nhiêu là trái tim của các bạn nữ. Fan cuồng của hần lập hẳn một hội ” Hội những người mê tái vì vẻ đẹp trai của Thái Phong “. Tôi thật không hiểu nổi con gái thời này >”<.>

Sau khi chỉnh chu từ đầu tới đuôi, bạn gái tên Lan cũng bước ra trong sự reo hò của bọn 11a1. À, hình như tôi quên nói, Lan là hot girl của trường, học giỏi nhưng chỉ thua mỗi tôi và hần :v

Lan bước ra, tỏ vẻ ngượng ngịu, nở nụ cười tươi rồi nhìn hần làm đám con trai xịt máu mũi :

- Phon..g tìm L..an có chuyện gì à...

- Bắt nạt người khác là sở thích của bạn ? – Hần nhếch mép.

- La..n.. – Nhỏ trừng mắt nhìn Trân.

Tôi không cần biết thái độ của nhỏ Lan và hần ra sao. Tôi chỉ cần biết nhỏ Lan đối xử với Trân ra sao thì tôi sẽ đối xử với Lan như vậy.

- Lí do ? – Tôi nhìn Lan, mặt lạnh tanh

Lan làm ra vẻ ngây thơ, nhìn tôi, Lan nói :

- Tôi không hiểu ý cậu.

Nhìn thấy vẻ mặt vô (số) tội của Lan, tôi thoáng giận dữ nhưng rồi cố kiềm lại. “Được rồi, nếu cậu diễn đạt như thế thì tôi sẽ diễn cùng cậu” – Tôi trầm nghĩ.

Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, hần gật đầu tỏ vẻ hiểu, quay sang Lan :

- À, không gì đâu, tôi tìm bạn để nói chuyện thôi.

Nhỏ Lan nghe vậy mắt ánh lên tia hạnh phúc, tỏ vẻ ngượng rồi nắm lấy tay hần (Ôi trời ! Có đứa con gái nào lộ liễu như vậy không?) – Tôi cảm thấy hơi khó chịu. Hần cười, nụ cười làm biết bao nhiêu đứa con gái ngã quỵ dưới chân hần. Tôi thấy bức mình và có cái gì ghen ứ trong cổ họng tôi, tại sao nụ cười đó hần lại dành cho người con gái khác chứ ? Mà tôi và hần đã là gì của nhau đâu – Tôi lắc đầu, cố xua đi những thứ vớ vẩn trong đầu.

Hần nhìn tôi như muốn nói “Lets go”. Tôi thôi không nghĩ ngợi lung tung nữa, tôi cười, nói :

- Hai bạn hạnh phúc ghê á !

- Còn phải nói – Nhỏ Lan sung sướng reo lên.
- Khi nào CHIA TAY nhớ alo cho tôi nha – Tôi cười, làm mặt ngây ngô.
- Mà y ... – Lan trừng mắt.
- Tôi làm sao ?

Bỗng có cái gì rât rât trên khuôn mặt của tôi. Ôi trời, từ lúc sinh ra chưa ai dám tát tôi một cái nào, vậy mà hôm nay lại bị nhỏ Lan tát ngọt sớt. Tôi cố kìm nén :

- Lộ rồi – Tôi nhếch mép nhìn Lan
- Tôi có nói tôi thích bạn à ? – Hấn quát Lan
- Ph..ong.. chẳng phải Phong muốn nói chuyện với Lan sao – Giọng nhỏ run run

Tôi chẳng nói chẳng rằng, tát lại nhỏ một cái đau điếng. Nhỏ ôm mặt, người lao thẳng về phía tôi, dùng nắm đấm để đấm thẳng vào mặt tôi. Tôi đứng bất động, bỗng có một bàn tay kéo tôi lại, tôi cảm nhận được hơi ấm từ tay hấn, bàn tay đó mang lại cho tôi sự an toàn.

Tôi ngả nhào vào lòng hấn. Hấn đỡ tôi ngồi dậy. Tôi nhìn Lan :

- Bản chất thật của cậu là đây sao ? Cậu tưởng dùng nắm đấm có thể hạ được tôi ?

Nói rồi tôi xoay người, dùng teakwondo đá thẳng vào nhỏ Lan khiến nhỏ ngã nhào. Tôi cười :

- Muốn người ta không biết thì tốt nhất đừng làm. Đây chỉ là một bài học nhỏ dành cho những người quá quắt như cậu.

Tôi nhìn một lượt lớp 11a1 rồi nói :

- Các cậu chẳng khác gì bọn vô học

Nãy giờ tôi nói mà không để ý đến nhỏ Lan, nhỏ nhìn tôi với vẻ mặt đầy giận dữ. Nhỏ quát lớn :

- Tụi bây chờ bị đuổi học đi, lũ khốn 11a3 !!!!!!!!
- Tôi sợ cậu chắc – Lớp tôi đồng thanh

Lớp chúng tôi hùng dũng bước về lớp để lại bao nhiêu con mắt không khỏi ngạc nhiên. “Lần đầu tiên có người dám “dẫn mặt” hoa khôi của trường sao ?” “Tin hot hôm nay sẽ là CẤP ĐÔI SIÊU QUẬY 11A3 DẪN MẶT HOTGIRL CỦA TRƯỜNG”

Tôi bước đi mà nghe toàn lời xì xầm của các lớp. Đúng là không làm lớn chuyện thì không được mà. “Dẫn mặt thế chắc Lan sẽ không bỏ qua” – Cái Trần nói lí nhí. Tôi trấn an Trần và lắc đầu tỏ ý không sao đâu. Trần gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn còn sợ sệt.

Tôi quay sang nhìn hấn, vẻ mặt lạnh lùng của hấn lại trở về rồi. “Đồ lạnh lùng như cái thùng, khùng điên như bà bán cá viên chiên” – Tôi lẩm ba lẩm bầm.

- Thùng gì, viên chiên gì cơ – Hấn cười ranh mãnh.
- Tui nói bà bán viên chiên gần nhà bán ngon lắm ấy mà – Tôi cười huề hòa,

Tôi với hấn ngồi chung bàn, suốt ngày cả hai cứ đấu võ miệng mà không biết ngán. Tuy vậy nhưng có lúc cũng vui lắm, ngồi với hấn tôi thấy thoải mái hẳn. Nhưng đôi lúc bộ dạng lạnh lùng của hấn làm tôi phát ngán !

Đọc tiếp Cấp đôi siêu quậy – Chương 3

3. Chương 3

Chương 3: Buổi trực lớp

Tôi không đôi co với hấn nữa, mở cặp lấy máy nghe nhạc, gục đầu xuống bàn và tận hưởng cảm giác thăng hoa . Đang mơ màng trong những suy nghĩ mông lung thì :

- Con heo chết bầm, cậu muốn ngủ đến khi nào nữa hả ? – Hấn thì thầm bên tai tôi

Tôi bật dậy, hai tay dụi mắt, vươn vai một cái rõ to, nói đồng dạt :

- Phá tôi là sở trường của cậu hay sao ấy ? Cái đồ khỉ dít đỏ.

- Heo lai rùa chết bầm – Hấn đáp lại.

- Tên sao chổi ngáo ộp – Tôi bĩu môi.

Bỗng ” RẦM “, tôi đang dò xem nơi phát ra âm thanh đó thì :

- Phong, Ngân. Hai em lên đây ! – Cô Linh nói

Tôi và hấn bước đi trong ánh mắt lo sợ của cả lớp. Nhìn chúng tôi oai lẫm cơ. Hihi. Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tiếng cô Linh cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi :

- Hai cô cậu lại bày trò nữa phải không?

Hấn nhìn tôi, khẽ nhíu mày, hấn nói :

- Thế cô muốn phạt gì đây ?

Cô Linh rất nể nhà hấn vì nhà hấn đã góp không ít kinh tế xây nên ngôi trường này. Cộng thêm nét điển trai, thành tích học cao ngất ngưỡng, ba hấn lại có địa vị trong xã hội, cô Linh nói :

- Thôi thì cô cậu dọn vệ sinh lớp nốt hôm nay vậy.

Ái chà chà, sao cô ác thế ? Có cần phải đối xử với hai “THẦN ĐỒNG” như thế không ? Dù gì thì danh tiếng của tôi vẫn chưa lần nào bị phá hủy. Chỉ vì phút nông nổi mà đánh mất tương lai thế sao ? – Tôi cay cú gào rú trong bụng.

~~

“Tùng..tùng..tùng” 3 hồi trống vang lên. Cuối cùng 5 tiết học buồn chán của tôi đã kết thúc. Tôi vui sướng nhảy cẫng lên. Nhưng tôi đâu hay hành động đó đã khiến một người khẽ cười. Người đó lại chính là hấn. Cái khuôn mặt lạnh lùng đập vào mắt khiến tôi suýt nữa ngã nhào. Sao trên đời lại có một tên vô duyên, vô dùng như hấn chứ ?

Tôi toan bước đi thì bị một bàn tay giữ chặt lại. Tôi định quay lại xem cái tên nào vô duyên, vô dùng, vô đáng, không có hình dạng, dị nhân nào dám cản bước của tôi thì .. một lần nữa tôi ngã sòng soài trên đất, dĩ nhiên là kéo theo tay hấn. Mái tóc nâu hạt dẻ, sóng mũi cao, đôi mắt màu cà phê sữa ánh lên những cái nhìn lạnh lùng, đôi long mi cong vút. Ôi trời ! Hấn đẹp thật ! Giống như một thiên sứ vậy. Nói thế thôi chứ nhìn hấn giống ác quỷ hơn).

Tôi chăm chăm nhìn hấn, hấn nhìn tôi, đôi môi khẽ mấp máy :

- Tôi có đẹp thì cậu cũng đừng nhìn chăm chú thế chứ.

- Ờ, cậu đẹp, đẹp giống con milu nhà tôi ấy – Tôi đáp lại.

- Cậu ...

Tôi đứng phắt dậy, bộ dạng ngượng ngịu của tôi làm hấn phá lên cười như điên. Hấn đứng lên, môi hấn mím chặt, quai hàm bạnh ra. Hấn muốn chọc tôi tức mới cam tâm mà. Tôi nhìn hấn, ánh mắt lóe lên tia giận dữ, tôi chỉ muốn nhào tới và giết lấy tóc hấn, đâm thẳng vào cái tên điên đối diện.

Tôi bực mình vì hấn dám làm gián đoạn trên đường tiến về miền Nam của tôi. Tôi với hấn chẳng khác gì oan gia.

- Tôi đang bận lắm đây, có gì thì cậu nói đi – Tôi sốt ruột nói.

- Bạn đi hẹn hò với người tình của cậu sao ? – Hấn cười cay đắng.

Về mặt của hấn ... ? Tại sao hấn lại như vậy ? Tôi làm gì hấn sao ? Nhưng tại sao khi tôi nhìn hấn với vẻ mặt đó thì tim tôi dường như muốn nổ tung. Thôi chết, nhờ tôi mắc bệnh tim thì phải làm sao. Huhu, tôi còn yêu đời lắm cơ mà, không muốn xuống âm ti lấy chân kinh đầu.

Sau một hồi gào rú như điên, tôi cười xuề xòa nói với hấn :

- Ấy ấy, bạn Phong đừng nghi oan cho bạn Ngân chứ ! Bạn Ngân muốn đi mua kem thôi mà.

- Tùy cậu vậy. – Hấn nhả từng chữ.

Mà sao tôi lại phải giải thích ột tên điên như hấn chứ ? Chắc tôi cũng bị vạ lây từ khi tiếp xúc với hấn đây mà.

Không khí trở nên im ắng hơn vì tôi và hấn chẳng nói với nhau câu nào, cả hai cứ cầm cúi làm vệ sinh. Từ lau sàn, lau bảng đến lau cửa. Tôi và hấn thi nhau làm tất, xem ra hấn muốn ăn thua đủ với tôi đây mà. Không khí ngột ngạt này không biết bao giờ mới chấm dứt khi tôi chẳng nghĩ ra được câu nào để nói móc hấn. Người gì mà cứ như bức tượng ấy. Những 30ph trôi qua mà chẳng nói câu nào, chắc đây là hiện tượng lạ sắp được khoa học đem ra thí nghiệm. Tôi cười khoái chí vì những suy nghĩ quá là “THÔNG THÁI” trong đầu mình.

Làm xong, tôi ngồi phịch xuống, thở phào nhẹ nhõm. Hấn ngồi cạnh tôi, nhìn tôi cười nham hiểm :

- Sức cậu cũng trâu thật.

Cái gì, cái tên điên này dám nói tôi là trâu sao ? Tôi cố nén cơn giận của mình, quay qua hấn, cười ranh mãnh :

- Hìhì tôi mà là trâu thì cậu là một con thú lạ sắp được phát hiện và mэм được đem ra làm thí nghiệm.

Tôi xỏ một tràn làm hấn cứng họng. Về mặt của hấn làm người ta cười chết đi được. Không nhịn được nữa và .. 1 .. 2 .. 3, tôi phá lên cười như điên. Hấn đơ người nhìn tôi, nhưng rồi lấy lại phong độ thường ngày :

- Cậu sinh ra là để nói móc và chọc tức tôi mà.

- Cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ, tôi đây không thêm đôi co với cậu nữa. Tôi đi trước đây, bái bai – Tôi vẫy tay chào hấn.

Nói xong tôi bay như tên lửa phóng thẳng ra ngoài. Hấn đuổi theo tuổi, miệng không ngừng nói :

- Heo lai rùa kia, cậu đứng lại cho tôi !

- Sao chối hách dịch, tôi không đứng đây thì sao nào ? – Tôi lè lưỡi trêu hấn.

Tôi với hấn chạy quanh trường như hai em bệnh nhân mới được ra viện. Bác bảo vệ nhìn chúng tôi, lắc đầu ngán ngẩm vì cái hành động quá ư là “NGƯỜI LỚN” này.

Tôi đâu phải trâu đâu mà không biết mệt, dù là người liên tục giật giải các môn thể thao như điền kinh, nhảy cao, bật xa, đá banh (đá với con gái thôi nhé), ... nhưng tôi vẫn là người mà, đã là người thì cũng biết mệt chứ. Còn hấn, hấn không những không mệt mà ngày càng sung sức nữa chớ, đuổi theo tôi như đuổi theo con mồi vậy.

Tôi dừng lại, mặc dù thở không ra hơi nhưng tôi cố nói :

- Đừng đuổi theo tôi nữa mà.

- Ai biểu cậu cứ thích chọc tức tôi – Hấn nhếch mép.

“Đồ keo kiệt, hống hách, hách dịch, nhỏ nhen, ích kỉ, nhỏ mọn, sao chối chết bầm” – Tôi lẩm nhẩm nói một tràn. – Keo kiệt gì, sao chối chết bầm nào vậy ? – Hấn tỏ vẻ ngây thơ, hỏi tôi.

Tôi nắm tay thành quả đấm, nghiêng răng trèo trẹo muốn chặt quai hàm. Cố nở ra nụ cười “tươi” nhất :

- Nói cậu đấy, đồ sao chổi.

Nói xong tôi dong thẳng. Bỏ lại hần đang tức xì khói. Chạy một mạch về đến nhà. Cả phố trờng mắt nhìn tốc độ kinh hoàng của tôi. Cứ cái đà gấp hần dài dài thì chắc tôi sẽ mau trở thành vận động viên ma-ra-tông chuyên nghiệp tầm cỡ quốc gia chứ chẳng chơi.

Tôi chào ba mẹ rồi phóng như tên lửa lên phòng. Quăng cặp đi, tôi nằm phịch xuống giường, bỗng trên môi tôi nở một nụ cười. Nụ cười của sự hạnh phúc lẫn vui vẻ.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 4

4. Chương 4

Chương 4: Sự trở lại của bộ đôi “Đáng Yêu”

Bao trùm cả phòng tôi là sự yên lặng đến rợn người. Cũng đúng thôi, vì tôi đang ngủ mà). Đang tức tối giành lại miếng đồ ăn từ tay con chó điên kia thì tiếng chuông điện thoại vang lên làm tôi té từ trên giường té xuống. Chung quy cũng tại con chó điên ban nãy trong giấc mơ. Tôi bực mình chửi xối xả, kết quả là chẳng ai nghe cả, một mình một ngựa : tự chửi tự nghe.

Tôi nguyên rửa cái đứa chết tiệt nào dám làm gián đoạn giấc ngủ vàng của tôi. Chưa kịp chửi thì đầu dây bên kia đã chửi rửa tôi ầm ĩ. Tôi mở mắt to hết cỡ, miệng chữ O, há hốc mồm. Lấy lại bình tĩnh, giọng nói “oanh vàng tới oanh liệt” của tôi cất lên :

- CÁI TÊN ĐIÊN KIA, KHÙNG VỪA THÔI NHA, CÓ BỰC MÌNH HAY BỊ TẮU HỎA NHẬP MA GÌ ĐẤY THÌ ĐI MUA THUỐC LÀ VỪA, CỐ SAO GỌI MÀ XẢ HẾT VÀO TÔI THẾ, ĐỒ ĐIÊN, BỆNH HOẠN, BIẾN THÁI, THIỂU NĂNG, MÁT DÂY VỪA THÔI ... bla bla ...bla.

- MÀY GAN NHỈ. !!!- Đầu dây bên kia quát lớn làm tôi giật cả mình.

Chợt nhận ra điều gì đó, tôi nén cơn điên của mình lại, hạ giọng, miệng cười nói rồi rít :

- Hihi, Oanh đấy hả, xin lỗi nha. Tại tao cứ tưởng tên điên nào lại ăn no rãnh mỡ phá tao chứ.

- Haiz ... Thôi bỏ qua đi. Tao có tin “TỐT LÀNH” ày đây. – Oanh cố nhận mạnh 2 chữ “TỐT LÀNH” làm tôi sờn cả gai óc.

Oanh với tôi là bạn thân từ nhỏ. Nhà nhỏ ở cạnh nhà tôi. Ba mẹ tôi và ba mẹ nhỏ cũng rất thân. Nhỏ điên chẳng kém gì tôi. Nhỏ rất ít khi lên cơn nhưng một khi lên cơn thì đến tôi cũng phải sợ. Nhỏ rất mạnh mẽ, nhỏ yêu tự do và không thích bị gàn buộc bởi một người nào. Nhỏ rất thích đấm đá, nhất là khi đối đầu với tôi. Tôi và nhỏ lớn lên cùng nhau, chơi đùa cùng nhau, vui buồn đều có nhau, có cái gì nhỏ cũng đều tâm sự với tôi, ... Theo lí lẽ toán học (tôi vừa phát minh ra) của tôi thì tất cả những điều đó có thể kết lại và là lí do tôi và nhỏ thân đến tận bây giờ.

Đùng một phát ba nhỏ đi công tác bên nước ngoài và muốn tiện việc chăm sóc cho gia đình nên ông đã đưa cả nhà đi. Nhỏ buồn bã tìm tôi, tôi cũng chẳng biết làm gì ngoài việc an ủi và khích lệ nhỏ. Tôi còn trên nhỏ :

- Mà mà đi là cắt đứt tình bạn mấy trăm năm luôn nha con.

- Đi rồi về mà, ở bên luôn làm gì con điên – Nhỏ cóc vào đầu tôi.

Nói vậy thôi nhưng tôi buồn lắm. Từ đó đến giờ, tôi và nhỏ làm gì cũng có nhau, vậy mà đùng một cái nhỏ đi thì làm sao tôi – đứa bạn thân này chịu nổi chứ. Khóe mi tôi chợt cay cay, nước mắt tôi đã rơi từ lúc nào không rõ. Chúng tôi ôm nhau òa khóc như nức nở như hai đứa trẻ.

- Tao không dám nhận thánh chỉ của mày đâu.

- Hmm, mày lại sai. Thôi, mất hứng, khỏi về luôn cho biết mặt – Nói rồi nhỏ cúp máy cái rụp.

“Mới trêu có tí mà đã giận rồi, về đây đi rồi bà sẽ ày biết tay” – Tôi nghĩ, bẻ tay rằng rắc. Tôi mệt mỗi đêm cái thân tàn này vào wc, sáng nào cũng thế này chắc cái bàn tọa của tôi sẽ tới tả mắt. Làm vsen xong, khoác vào mình bộ đồng phục của trường, tôi bước xuống nhà trông bộ dạng không thể thảm hại hơn, tôi nói :

- Hê lô cả nhà.

Mẹ tươi cười nhìn tôi. Nụ cười của mẹ làm tôi ấm cả lòng. Tôi vui vẻ chào mẹ.

- Cầm lấy – Ba quăng ngay cho tôi cái sandwich. Lo mà học hành đằng hoàng, đừng bày trò phá phách nữa đấy – Ba cười nhìn tôi.

Tôi bĩu môi :

- Con “ngoan” lắm ấy chứ.

- Trễ rồi đó cô, liệu mà học đằng hoàng đó – Mẹ tôi đe.

Tôi ôm mẹ, mắt long lanh hình cún con, cười lớn :

- Mẹ và ba không phải lo.

- Rồi rồi, đi học dùm tôi cái cô nương. – Ba cười, bảo tôi.

Tôi vẫy tay chào ba mẹ rồi như con bò tốt, tôi phóng như bay đến trường. Chẳng bao lâu, trước mặt tôi là cánh cổng trường đã khép lại. Tôi cay cú nhìn, vội đến phòng bảo vệ, e hèm, tôi phải giở biệt tài (tài lạnh) năn nỉ ỉ ôi của tôi thôi.

- Híc híc, nhà con có việc bận, đang đi giữa đường thì vấp phải con chó bạc giê to đùng, chẳng biết làm thế nào nên con đành phải dừng lại .. bla bla bla ...

- Thôi vào đi cô, tôi sợ cô quá rồi. – Bác bảo vệ nhìn tôi lắc đầu ngán ngẩm.

Tôi mà đã ra tay thì mọi việc sẽ xong ngay ấy mà. Tôi khoái chí cười khi khi. Tiếp tục chạy hí hục vào lớp. Cuối cùng cũng tới nơi. Mắt tôi sáng lóe lên như vừa lượm được vàng. Tiết này của thầy Hòa dạy Hóa nên tôi chẳng phải lo, tôi hạ cánh an toàn vào bàn.

- Heo vẫn là heo. – Hấn cười đều nhìn tôi.

- Đỡ hơn cậu, cái đồ sao chổi hách dịch. – Tôi lè lưỡi trêu hấn.

- Tôi có chưa tính xô cậu nữa đấy. – Hấn răn đe.

- Sáng tôi cho con milu uống thuốc xổ rồi nên cậu không cần phải lo, ở đây còn mấy viên, cậu cứ lấy mà dùng. – Tôi ngây thơ như nai tơ chìa bịch thuốc ra đưa cho hấn.

- Cậu ... Lát sẽ biết tay tôi.

Mới sáng tinh mơ chưa nghe mặt trời gáy ủa lộn gà gáy mà đã có con khỉ dít đỏ, ác quỷ đội lốt thiên thần, đuôi ươi lai khỉ, trâu lai bò này “gáy” muốn thủng màn nhĩ rồi. Số tôi sao nó đen như cục than ấy nhỉ. Híc híc, đời tôi quả là nhọt thật.

Tôi và hấn đang đấu võ mồm, không ngừng bắn tia lửa điện vào nhau thì :

- Chào, mình là Oanh – Đinh Nhã Oanh, học sinh mới của lớp, mong các bạn giúp đỡ – Oanh cười kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch làm đám con trai lớp tôi không ngừng bắn ánh mắt hình trái tim về phía nhỏ.

Tôi có nghe nhầm không ? Đinh Nhã Oanh sao ? Tôi ngạc nhiên khi trên bục giảng là nhỏ, thật đúng là nhỏ rồi, vẫn khuôn mặt tinh nghịch, vẫn giọng nói ấy, vẫn dáng người ấy, ... Tôi đã không gặp nhỏ những 3 năm nay rồi. Bây giờ gặp lại, tôi đơ như cây cơ, ngỡ ngác không thốt lên được lời nào. Nhỏ chào thầy rồi bước xuống bàn tôi trong những con mắt hình trái tim đang liên tục bắn về phía nhỏ. Nhỏ huơ huơ tay trước mặt tôi, nói :

- Bố mày trở về rồi đây.

- Con quý, sao không nói cho tao biết? – Tôi nắm tay thành quả đấm.
- Bất ngờ chưa? – Nhỏ hỏi tôi.
- Bất ngờ cái đầu mày. – Tôi cốc đầu vào đầu nhỏ.
- Biết vậy ở luôn bến. – Nhỏ cười khúc khích.

Thầy Hòa nhìn Oanh, nói :

- Oanh vào chỗ đi em.
- Dạ. – Oanh mỉm cười nhìn thầy.

“TÙNG..TÙNG..TÙNG”. Cái tiếng trống tôi mong đợi cuối cùng cũng đến, đúng là bác bảo vệ không phụ lòng mong mỏi chờ đợi của tôi đây mà. Tôi sung sướng nhìn nhỏ, mắt chớp chớp, nhỏ nhìn tôi, tỏ vẻ ta đây :

- Lại ăn, 3 năm mà không tiến bộ lên chút nào, quá kém. – Nhỏ chắt lưỡi.
- Hừ, con kia, soi mới hoài nha, có tin tao ày ăn đấm không. – Tôi tức giận nhìn nhỏ.
- Calm down, lets go. – Nhỏ xoa dịu cơn tức của tôi.
- Vậy mới được chứ, hề hề. – Tôi cười tươi rói.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 5

5. Chương 5

Chương 5: “Ông xã hờ” trở về !

(Từ giờ Oanh sẽ là nó, hot girl sẽ là nhỏ).

Tôi thích thú kéo tay nó chạy một mạch tới canteen của trường, nó lắc đầu ngán ngẩm nhìn bản tính trẻ con của tôi. Chỉ khi ở bên nó, tôi mới thực sự là tôi, là một Nguyễn Ngọc Khả Ngân hoàn toàn khác so với vẻ bề ngoài của mình (ý tôi nói là 2 chữ “đại ca” ấy).

Tới canteen, tôi và nó kéo ghế ngồi, vừa đặt cái mông yêu quý của tôi xuống thì :

- Chỗ của tao, biển. – Hot dog xí lộn hot girl trừng mắt nhìn tôi. Đứng quanh nhỏ Lan là một đàn em có tai tiếng trong trường =)).

Oanh cũng biết hot girl trường tôi vì có vài lần tôi kể cho nó nghe. Nó bảo khi nào nó về thì nó sẽ làm hot girl bề mặt. Nhìn thấy sắc mặt của nó, tôi biết ngay là sắp có chuyện xảy ra mà. Tôi đã lên cơn đầu mà sao nhỏ lên cơn sớm thế chứ.

- Hạ hỏa đi. – Tôi nhìn nó.

Nó mỉm cười, nụ cười khiến ai nhìn thấy cũng đều sởn gai óc. Tôi biết là nó đang suy nghĩ tìm cách hạ triệt để nhỏ Lan đây mà. Nghĩ tới, tôi chỉ ôm mặt, không dám mở mắt ra nhìn.

- Hot girl à, nổi tiếng à, con nhà danh giá à, ngu dốt à ? – Nhỏ nhếch môi.
- Mày...đúng là bạn như thế nào thì như thế đấy. – Nhỏ “gáy” liên hồi làm tôi cũng tức sôi máu.
- Ừ ha này giờ tôi đang nói chuyện với một hot girl cơ đấy, hot girl nhưng chắc cũng nổi tiếng giống hot dog rồi, mà bạn nhìn cũng xinh ghê ha, xinh như con lulu nhà tôi ấy, người đầu mà “đẹp” giống động vật thể kia ? – Nó cười, làm ra vẻ ngưỡng mộ.

- Mày... – Nhỏ tức lên, đang định giơ tay lên tát thì một bàn tay khác ngăn lại. Dáng người đó, gương mặt đó, mái tóc đó, đôi mắt đó, ... hình như rất quen thuộc đối với tôi. Tôi đang vận nát óc để nhớ lại thì tiếng nói của tên kia cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi :

- Cô muốn sống thì bỏ tay ra đi. – Tên kia ra lệnh trừng mắt nhìn nhỏ Lan.

Cả canteen dường như gây căng hơn. Đã được ngắm gái đẹp còn cả trai đẹp nữa cơ mà. Tên kia sở hữu một làn da trắng trông như baby vậy. Đôi mắt nâu, mái tóc vàng bay trong gió, khuôn mặt trông đẹp trai đến lạ kì. Hắn cứ như một thiên sứ vậy.

- Sao làm tao đợi lâu vậy. – Nó giận dữ nói với tên kia.

- Tao mới về là tới đây rồi. – Tên kia cười.

Nụ cười của hắn làm đám con gái thần thờ, bao gồm cả nhỏ Lan. Nhỏ vờ tội nghiệp, cố nặn ra vài giọt nước mắt cá sấu, nhỏ vừa khóc vừa nói :

- Tại cái bạn này nè – Nhỏ chỉ vào nó, đòi đánh em trước nên em mới ... – Nhỏ yếu điệu nói. (Mới gặp đã xưng em rồi, công nhận nhỏ này mê trai thật).

- Tôi không muốn đánh con gái, tôi nói đây là lần đầu cũng như lần cuối : nếu cô muốn yên ổn học trong cái trường này thì đừng động vào Oanh và ... – Hắn chỉ tay về phía tôi trong khi tôi đứng bất động và đang lục lọi tìm kiếm cái tên của hắn.

- Rồi anh sẽ là của em thôi. – Nhỏ nói không quên một cái nháy mắt.

- Cô mơ à, đồ ngu xuẩn. – Hắn trừng mắt nhìn nhỏ làm nhỏ khiếp sợ nhìn hắn, nhỏ chọn cách là lui an toàn.

Tên kia tiến đến nơi tôi đang chôn chân, hắn cười tinh nghịch :

- Ông xã về rồi đây.

- Là...m – Tôi ấp úng không tin vào mắt mình. Là Duy Lâm, đúng thật là Duy Lâm rồi, tôi vui sướng nhìn Duy Lâm. Hắn ôm tôi vào lòng, khẽ nói :

- Ông xã sẽ không bỏ bà xã nữa đâu.

- Ừm. – Tôi gật đầu. – Nhưng thả ra đi, khó thở quá, tao chết vì ngộp thì ông xã đền đó nha. – Tôi cười tít mắt.

Hành động của tôi và Duy Lâm không may lọt vào “mắt đen” của người nào đó. Tôi cảm thấy hơi lạnh lạnh ở sống lưng nhưng cũng không để tâm là mấy. Tên đó nhìn tôi với đôi mắt đầy tia giận dữ, hắn ra sức bóp nát chai nước đang cầm trên tay hắn. Hắn đau, đau lắm nhưng hắn không thể giải thích được là tại sao hắn lại đau. Hắn đau vì điều gì chứ? ... muông vàn câu hỏi hiện lên trên đầu hắn. Hắn bước đi với những bước đi nặng nề. Lòng hắn nặng trĩu nỗi buồn và có điều gì đó không thể nói.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 6

6. Chương 6

Chương 6: Quậy phá là sở trường

Tôi tung tăng cùng nó trở về lớp. Haiz, lại đến tiết Văn, giờ của ông thầy hói, và là lời hát ru tôi ngủ muốn thuở đây mà. Thôi thì ngủ cho rồi – Tôi nghĩ. Tôi đang định gục đầu xuống bàn thì :

- Tao về mày không tặng tao trò gì vui sao? Đại ca cái đầu gối – Nó trêu tôi.

Tôi quay sang nháy mắt với lớp, như đã hiểu, cả lớp gật đầu nhìn tôi. Ok, 1.. 2.. 3.. lets go ! Ông đang giảng bài thì tôi la lớn lên (cố tình cho ông nghe ấy) :

- Ê ! Cái thằng đầu hói kia, mày im đi cho tao nhờ.

- Em .. Sao em dám ? – Ông thầy tức giận nhìn tôi.

- Thầy hiểu lầm ý của bạn Ngân rồi, bạn đó đang nói cái thằng đầu hói này – Nó chỉ vào mặt thằng bảy lé, cố tình nhấn mạnh từ “hói”. Thằng bảy lé đang chăm chú nghe giảng bài, đột nhiên nó quay qua, chỉ vào gã làm gã chẳng hiểu gì nhưng cũng cười (được gái đẹp chỉ mà sao không thích).

Tôi thấy ông mặc áo nâu, lại ăn chay, tôi cất giọng :

- “Đời hói đi dạy nên hói đây phải ăn chay. Đời hói đi dạy nên hói đây phải cạo đầu. Đời hói đi dạy nên hói đây mặc áo nâu. Hói không mặc áo màu và đầu hói không có tóc.”

Cả lớp cười vang nhìn tôi, bảy lé cười to, nói :

- Đại ca số dzách.

- Chuẩn không cần chỉnh. – Cái Trần cười.

- Coi bộ lên tay dữ ha. – Duy Lâm cười tươi nhìn tôi.

- Ok, chào thua mày luôn. – Nó cười khì thế.

Ông thầy nhìn cả lớp mà toàn người tỏa ra mùi thuốc súng nồng nặc. Cả lớp im lặng rồi phá lên cười như điên. Không chịu nổi, ông lớn giọng nói :

- CÁC EM RA NGOÀI HẾT CHO TÔI. CÒN NỮA, BẬT CỐC 20 VÒNG, CHẠY 10 VÒNG SÂN, DỌN VỆ SINH LỚP 1 TUẦN !!!!

Nguyên lớp tôi ủa ra như đàn ong vỡ tổ. Bị phạt mà mặt đứa nào đứa nấy tươi rói. Đến sát thủ Kim Hà còn phải chào thua lớp tôi. Nói bị phạt cho oai chứ chúng tôi đâu có ngu mà đứng đó chịu trận, cả lớp rủ nhau đến canteen ngồi chơi xơi nước. Ông thầy ra thấy vậy, máu dồn lên tới não, tức giận bỏ đi ùng ùng.

Hình như này giờ tôi thấy thiếu thiếu cái gì đó. Cái gì đó rất quan trọng đối với tôi thì phải. Nó và Duy Lâm ngồi xuống cạnh tôi, mặt nó dăm chiêu xoa xoa cằm rồi nói

:

- Nếu như tao đoán không lầm thì mày mới bị khỉ đại cần.

Tôi cóc vào đầu nó, giờ nắm đầm ra. Nó thấy vậy, thôi không trêu tôi nữa.

- Bà xã sao vậy. – Duy Lâm lo lắng.

- Ờ, không gì đâu.

Tôi và Duy Lâm là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Hắn luôn bên tôi, che chở, lo lắng, quan tâm, động viên khi tôi cần một người chia sẻ. Đang học lớp 9 thì hắn chuyển nhà sang Mỹ, lúc đó, tôi như người mất hồn, Duy Lâm là đứa bạn thân là con trai đầu tiên mà tôi có lại bỏ tôi mà đi. Tôi nhìn dáng hắn khuất dần, chợt buồn khi một người nữa lại bỏ tôi một mình ở nơi này.

~~

Haiz.. lại đến tiết sinh của bà mập nữa, tôi thở dài sườn sượt. Mắt tôi cụp lại, gục xuống bàn, tôi lấy trong cặp ra cái máy nghe nhạc và việc thiêng liêng tôi có thể làm lúc này là ... NGỦ.

Tôi có lén nhìn hắn vài lần, hắn vẫn vậy, nhưng sao hôm nay thái độ của hắn lạ quá. Mới sáng đã kiểm chuyện với tôi rồi mà sao giờ không nói gì hết vậy nè. Khó chịu quá ! Có cái gì đó ghen trong cổ họng tôi, khóe mi cũng bắt đầu cay. Tôi lắc đầu và không cho phép mình nghĩ đến hắn nữa.

Hắn gục đầu xuống bàn, đôi mắt chợt khép lại, gương mặt hắn trông đẹp đến lạ thường. Hot boy số 1 trường Nguyễn La mà, tôi tự cóc đầu vì cái suy nghĩ vớ vẩn của mình.

- Cô mập hôm nay đẹp quá. – Nó nói kèm theo cái nháy mắt nguy hiểm với cả lớp.

- Em biết thưởng thức sắc đẹp ghê nha, mà em là học sinh mới phải không, dễ thương quá đi. – Bả vừa cười vừa nói.

- Trông cô đẹp như ác quỷ ủa lộn thiên thần vậy. – Duy Lâm cười.

- Đẹp như cô chắc phải thi hoa hậu tầm cỡ quốc gia. – Tôi ngốc đầu dậy, nén cơn cười.

- Cô còn đẹp hơn hoa hậu nữa kìa. – HS1.

- Đẹp như người mẫu Anh Thư luôn. – HS2.

- Cô đẹp giống mỹ nhân bông cao. – Tôi bịt miệng nói.

Bả đang say sưa bay trên 9 tầng mây thì tôi cho bả rớt xuống thê thảm chỉ bằng một câu nói :

- Bông cao là bao công ấy.

Tôi không nhịn được nữa và ..1.. 2.. 3 .. tôi phá lên cười như điên. Tiếp đó là nó và Duy Lâm. Cả lớp nhìn tôi cười sảng sặc. Vậy là lớp tôi được một trận cười sảng khoái nữa. Đúng là thú vị thật ! Bả nhìn tôi chăm chăm, mắt lóe lên tia giận dữ, mặt bả trông đến buồn cười vô cùng. Bả tức quá, bỏ đi một mạch không quay đầu lại luôn.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 7

7. Chương 7

Chương 7: Bị nhốt

- Hết giờ rồi, đi ăn kem nha. – Mắt tôi sáng rõ như vừa lượm được vàng.

- Biết rồi chị hai.

Nói rồi cả 3 chúng tôi (tôi, nó và Duy Lâm) bước đi. Bỗng nhiên tôi khựng lại vì chợt nhớ ra điều gì. Quay đầu nhìn lại, hấn vẫn còn đứng đấy, đôi mắt ánh lên chút buồn. Tôi thấy hấn như vậy mà lòng đau thắt, không lẽ hấn gặp chuyện gì sao?

Tôi lấy làm lạ vì từ lúc ra chơi đến giờ hấn chẳng buồn nói với tôi câu nào. Cứ im lặng, đôi lúc lại nhìn tôi với ánh mắt buồn bã. Tôi không thể hiểu vì sao hấn lại như vậy nữa. Từ lúc tôi quen biết hấn, hấn chưa bao giờ như vậy. Chúng tôi cứ sáng nắng, chiều mưa như con nít. Bỗng dưng hấn như vậy, tôi không quen một chút nào !

- Đứng đó làm gì, đi thôi bà xã. Duy Lâm nắm tay tôi lôi đi.

* Tại quán kem Friend *

- Cho em một kem sôcôla. – Nó cười thân thiện nhìn chị phục vụ.

- Một vani. – Duy Lâm nói.

Chị phục vụ nhìn Duy Lâm suốt. Cứ như là chị đã trúng tiếng sét ái tình rồi ấy. Nó cười chọc Duy Lâm làm hấn nhăn mặt. Trong đầu tôi lúc này vẫn chưa ngưng nghĩ về hấn. Đôi mắt buồn ấy vẫn còn đọng lại trong tâm trí tôi. Nghĩ tới đó, tim tôi thắt lại, đau thật !

Nó nhăn mặt nhìn tôi, lay lay tay tôi :

- Nè, kêu đi chứ !

- Ủ..m chị cho em một kem dâu.

- Bà xã sao vậy? Tao thấy hôm nay bà xã không được bình thường, bộ có chuyện gì sao? Nói cho tao biết coi, không tao cần bà xã bây giờ. – Duy Lâm nhìn tôi. Đâu có gì, mày lại đa nghi rồi. – Tôi cười trong đau khổ.

Ăn xong, chúng tôi ai về nhà nấy. Duy Lâm muốn đưa tôi về nhưng tôi không chịu. Một mình bây giờ chắc có lẽ thoải mái hơn. Những chuyện đã xảy ra hôm nay làm tôi suy nghĩ mãi. Thái độ và cả cái nhìn của hắn làm tôi không thể không nhớ đến. Tim tôi khẽ nhói lên, khóe mi tôi cay cay, tôi dụi mắt rồi tiếp tục bước đi. Về đến nhà, tôi chào ba mẹ rồi lên phòng thay đồ, ăn cơm xong tôi bay như tên bắn lên giường. Nằm ịch xuống giường, suy nghĩ một hồi lâu và chìm vào giấc ngủ lúc nào không rõ.

~~

Đến trường, tôi phi như ngựa vào lớp. Hình như tôi tới hơi sớm thì phải, tôi mệt mỏi xuống canteen kiếm chút gì bỏ bụng. Vừa đi vừa ngáp ngắn ngáp dài. Đúng là dậy sớm chẳng lợi tí nào !

Tôi nói với cô Loan canteen :

- Cho con ly mì cô Lan ơi !
- Hôm nay trời mưa thật rồi. – Cô Loan nhìn tôi cười.
- Con có thấy mây gì đâu cô. – Tôi bĩu môi.
- Bình thường con có đi sớm thế này bao giờ.
- Ý ý, cô chọc con.
- Thôi mà, cô xin lỗi, của con nè.

Tôi lấy tay vớ cái ly mì rồi bắt đầu xực. Không khí dễ chịu của buổi sáng làm tôi thoải mái hẳn. Một chút nắng, một chút gió, tất cả tạo nên một bức tranh sinh động đầy màu sắc của buổi sớm. Nhìn ra cổng, tôi thấy nó, quơ quơ cái tay, nó nhìn tôi mỉm cười và chúng tôi lại tiếp tục cuộc hành trình ăn “khí thế” vào buổi sáng.

- Mày đi trước đi, tao đi rửa tay cái. – Tôi nói với nó.
- Ủ, vậy tao vào trước.

(Từ giờ thay ngôi tôi thành nó nhé, để diễn tả tâm trạng nhân vật sâu hơn).

Đang rửa tay thì nó bị người nào đó đánh ngất đi và lôi vào thư viện của trường. Khỏi cần nói thì các bạn cũng biết, vâng ! Chính là hot girl nhà ta ấy : Phạm Ngọc Lan.

Vào lớp, hắn không thấy nó đâu nhưng cũng không mấy là quan tâm đến. Đã 5 tiết học trôi qua, con rùa ấy có thể đi đâu được chứ? – Hắn nghĩ, cảm giác bất an bao trùm lên hắn.

- Mày biết Ngân đi đâu không? – Duy Lâm lo lắng.
- Tao biết thì đã tìm nó rồi. Nhỏ Oanh nói.
- Thôi, chia nhau ra tìm đi. – Hắn quát.
- Này, cậu là ai mà dám ra lệnh cho chúng tôi? Cậu thích bà xã tôi à? Cậu đừng quên là tôi cũng rất thích cô ấy, đối với cô ấy, cậu chẳng là gì đâu. – Duy Lâm trừng mắt nhìn hắn.
- Sao biết được? – Hắn nhếch mép.
- Thôi thôi, chia nhau ra tìm. – Nhỏ bực mình vì bản tính trẻ con của hai người này. Dầu sôi lửa bỏng thế mà còn cãi nhau được thì đúng là trẻ con mà.

Hắn đến “Phòng tìm người” của trường, tập trung mọi người lại, hắn nói với ánh mắt đầy sự lo lắng cho nói :

- Chào các bạn, chẳng may cô rùa của tôi đi lạc, các bạn có thể giúp tôi tìm cô ấy được không?
- Cô rùa? – HS1

- Là ai vậy? – HS2

- Nguyễn Ngọc Khả Ngân, ai thấy cô rùa xin liên lạc với tôi nhé, cảm ơn. – Giọng nói đứt quãng kèm theo ánh mắt buồn của hấn làm mọi người nhanh chóng giải tán và đi tìm.

- Được, chúng tôi sẽ giúp cậu. – Các học sinh đồng thanh.

- Này ! Ai là cô rùa của cậu? – Duy Lâm nói với giọng bực mình.

- Khả Ngân. – Hấn cười cay đắng.

- Cậu mơ đi. – Duy Lâm nhếch mép.

Hấn cho tay vào túi quần, quay mặt bỏ đi. Còn nó, đến giờ vẫn chưa tỉnh dậy. Nó mơ màng trong giấc mơ, miệng không ngừng nói đừng bỏ tôi mà, xin cậu đấy. Nó bật dậy, mồ hôi nhễ nhãi, gương mặt xinh đẹp của nó giờ chỉ toàn là nước mắt. Nó thấy đầu mình đau như búa bổ. Toàn thân ê ẩm. Đây là đâu? – Nó hốt hoảng khi nó đang trong thư viện của trường.

“Thư viện là nơi âm u nhất trường”

“Thư viện có ma đấy”

“Nửa đêm còn nghe thấy tiếng la hét”

..... Những câu nói rùng rợn vang vọng bên tai nó. Nó sợ, thật sự là rất sợ. Ai đã làm chuyện này chứ? Tại sao lại đối xử tàn nhẫn như thế? Nó mạnh mẽ nhưng không có nghĩa là chưa từng khóc và sợ sệt. Nó rất sợ bóng tối, tại sao lại đem những thứ nó sợ để hù dọa nó chứ. Nó khóc, hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt thanh tú của nó. Tay chân nó run run, rơi vào hoàn cảnh này, nó không còn là một con người mạnh mẽ, cứng đầu mà lại là một con người yếu đuối. Nó đứng dậy, dùng tay mò đến cửa vì ở đây đến cả một chút ánh sáng cũng không có. Ngay cả những tia nắng yếu ớt cũng không thể lọt vào đây bởi nơi đây được bao phủ bằng một tấm kính dày. Nó dùng hết sức lực phá nát cửa nhưng không thể.

Nó hệt hững ngồi dựa đầu vào vách tường, nó khóc, nó chẳng biết làm gì ngoài việc khóc, tại sao nó lại có lúc yếu đuối như thế chứ? Nó đứng dậy, chưa kịp đi tới cửa xem có ai ngoài đó không thì nó vấp một sợi dây và “bịch”, nó ôm một xô nước. Nó run vì lạnh. Đôi môi tái đi, tím nhợt vì cái lạnh. Nó cố hét lên nhưng không ai nghe cả, nó mệt mỏi, thiếp đi lúc nào không hay.

Còn về phía hấn, không tìm thấy nó đã bắt đầu sợ sệt. Hấn thật sự rất sợ mất nó, nếu không tìm thấy nó thì cả đời này, sự hối tiếc của hấn chính là nó. Hấn vẫn chưa nói là hấn thích nó. Vẫn chưa dành sự quan tâm của hấn cho nó, vẫn chưa bên cạnh nó lúc nó buồn, vẫn chưa làm gì cho nó cả. Hấn mệt mỏi, đôi chân nặng trĩu cố bước đi.

Như có điều gì mách bảo, hấn lê đôi chân tới thư viện. Hấn bấm mặt khẩu, cửa mở ra. Hấn chạy vào trong tìm nó. Trước mắt hấn bây giờ là một con người với thân hình nhỏ nhắn nằm dưới đất. Khuôn mặt tái nhợt, cả người run lên vì lạnh, đôi môi nó khê mấp mấp :

- Đừng bỏ tôi, Phong ơi.

Hấn đau lòng nhìn người con gái hấn yêu nhất đang nằm đấy. Hấn chạy lại ôm nó, khê nói :

- Tôi ở đây, tôi sẽ không bỏ cậu đâu.

Hấn rút điện thoại ra, đôi mắt ám áp giờ đã không còn, sự lạnh lùng toát lên :

- Cậu điều tra xem ai đã nhốt Ngân vào thư viện.

Người bên kia tay run run, hơi sợ vì giọng nói đầy uy lực và không kém sự lạnh lùng. Hấn cúp máy, tay ôm chặt nó vào lòng, hấn cởi áo ra khoác cho nó. Hấn bế nó ra khỏi nơi quái quỷ này. Hấn đặt nó lên xe, rô ga lên, chiếc xe mui trần chạy với vận tốc cao vun vút bon bon trên đường.

* Tại biệt thự nhà hấn *

Hấn bế nó xuống xe, người quản gia thấy vậy hốt hải chạy ra :

- Ai vậy thiếu gia?

- Bạn cháu. Có lẽ cô ấy bị sốt, bác kêu dì Hoa mang lên phòng cháu tách trà nóng, thuốc và khăn nóng trùm cháu. – Hấn sốt ruột.

Đặt nó xuống giường, lòng thầm mong nó không sao. Hấn đưa tay sờ vào trán nó, nóng thật, hơi nóng của nó lan tỏa khắp bàn tay hấn. Sốt cao quá – Hấn cay đắng nói.

Hấn gọi cho Oanh và nói nó không sao, hấn đã tìm thấy nó trong phòng thư viện. Nhỏ nghe vậy, vui mừng vì nó không sao, nhưng đôi mắt nhỏ lại toát lên sự lạnh lùng, nhỏ thề sẽ trả lại sự công bằng cho nó. Nhỏ rút điện thoại ra gọi cho ba mẹ nó, nhỏ nói nó đang ở nhà nhỏ cùng học bài và sẽ ở lại với nhỏ.

Hấn nhìn nó hồi lâu, mỉm cười vì cô nhóc hay đá đểu hấn giờ đã nằm im như đứa trẻ. Nó cựa quậy và mỉm cười, sự an toàn và ấm áp bao trùm lên nó. Hấn cứ như thế, nhìn nó, tim khẽ nhói vì người con gái hấn thích.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 8

8. Chương 8

Chương 8: Mãi là bạn thân

(Quay lại nhé, nó ~> tôi).

5h sáng tại nhà hấn

Tôi bừng tỉnh, theo thường lệ, tôi vươn vai một cái rõ to. Lấy hai tay dụi mắt, toàn thân e ẩm, tôi định bước xuống giường thì nhận ra có điều gì không ổn, tôi hét lên :

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !

Đây đâu phải là chiếc giường yêu dấu của tôi. Rõ ràng là hôm qua tôi đang rửa tay, sau đó ngất rồi tỉnh lại thì ở trong thư viện kia mà. Đây là đâu? Thôi chết, ba mẹ mà không thấy tôi thì sẽ cuống cuồng lên đi tìm à xem. Tôi phải rời khỏi đây thôi trước khi quá muộn. – Tôi thầm nghĩ, nhắc chân lên và AAAAAAAAAAA! Một lần nữa tôi thấy điều bất ổn hơn. Hấn ... tại sao hấn lại ở đây chứ? Nhưng mà khi ngủ, trông hấn đẹp trai nhí, cứ như thiên thần vậy. Nhìn hấn dễ thương quá đi mất, giống như trẻ con ấy. – Tôi mỉm cười nhìn hấn.

- Ủ..m – Hấn thức giấc, nhìn tôi, hấn hỏi : – Cậu thức rồi à? Tôi biết là tôi đẹp nên cậu không cần phải nhìn tôi thế đâu. – Hấn cười vui vẻ.

Tôi đỏ mặt, ước gì bây giờ có cái lỗ và tôi sẽ chuồn ngay lập tức. Mặt mặt quá đi được ! Mặt tôi lúc này đỏ hơn bao giờ hết. Tôi nhìn hấn, giọng lí nhí :

- Sao cậu lại ở đây?

- Nhà tôi ở đây, tôi không ở đây thì ở đâu?

- Cái gì? Nhà cậu? – Tôi hốt hoảng.

- Tôi tìm thấy cậu trong thư viện, không biết phải làm gì với cái thay ma xấu xí của cậu nên tôi đem đại về nhà tôi, cậu yên tâm, tôi đã gọi cho Oanh rồi, về phía ba mẹ cậu chắc Oanh cũng biết cách. – Hấn trêu chọc.

- Hừ, cậu chết với tôi.

Nói xong, tôi liên tục ném gối vào người hấn, hấn la toáng lên nhưng cũng cười vui vẻ. Lần đầu tiên trông hấn cứ như trẻ con vậy, ước chi khoảnh khắc này sẽ không bao giờ tan biến để tôi được gần hấn, được thấy hấn cười.

- Tôi cứu cậu, cậu còn không cảm ơn, ngược lại còn trách tôi nữa. – Hấn giận dỗi.

- À ờ, cảm ơn cậu, sao chổi hách dịch, được chưa hả? – Tôi gào rú.

- Tôi không thích.

- Nè nè tôi đã nhượng bộ lắm rồi nha. – Tôi bực mình nói.

- Kêu bằng ông xã yêu giống với cái thằng nhóc Duy Lâm ấy. – Hấn thoáng đỏ mặt, ngượng ngùng nói.

Bộ dạng của hấn làm tôi buồn cười thật. Tôi phá lên cười như điên làm hấn bực mình. Nhìn tôi với ánh mắt đầy tia lửa điện. Tôi cười xuề xòa rồi nói :

- Được thôi. – Tôi quơ tay kêu hấn lại gần. – Cảm ơn nha, sao chổi hách dịch. – Tôi cười gian, nói nhỏ.

- Cậu ... Đồ heo lai rùa chết bầm. – Hấn nhăn mặt.

- Tôi về nhà đây, cảm ơn cậu vì đã cứu tôi. – Tôi mỉm cười.

- Ủ. – Mặt hấn đỏ như quả gấc.

Nói rồi tôi phi như bay về nhà, nhà tôi cách nhà hấn chỉ 1 căn. Vào nhà, tôi cười chào ba mẹ rồi lên phòng thay đồ. Mặt tôi thoáng đỏ, nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, thật hạnh phúc. Tôi mỉm cười nhẹ nhàng rồi bước xuống nhà. Ba nhìn tôi, giọng trêu chọc :

- Con gái của ba lại nhớ đến anh nào rồi phải không?

- Ba này. – Như nói trúng tim đen, tôi đỏ mặt nhưng rồi cố kìm nén, giọng pha chút giận dỗi nói.

- Hôm nay ăn sáng ở nhà đi con. – Mẹ tôi cười.

- Dạ.

Ăn xong, tôi cúi đầu chào ba mẹ rồi đến trường. Đi ngang qua nhà hấn, tim tôi lại đập thành thịch, mặt đỏ lên, chết rồi, cứ kiểu này thì tôi phải mau vào bệnh viện khám xem có mắc bệnh tim không, nếu không tôi sẽ xuống dưới chầu diêm vương mất.

Đang mơ màng thì hấn từ nhà bước ra làm mặt tôi đã đỏ, nay lại càng đỏ hơn. Lòng thầm nguyện rửa cái tên điên này chết quách đi cho xong. Tôi toan bước đi thì bị hấn kéo lại, tôi bực mình quát hấn :

- Cậu điên à?

- Từ giờ tôi sẽ đi cùng cậu. – Hấn nhếch mép.

“Hừ, đúng là tên sao chổi đáng ghét, sao cứ tự ý làm theo ý mình thế chứ, đúng là cái đồ hách dịch” – Tôi lầm bầm.

- Cậu lại lầm nhảm gì đó? – Hấn cười đều.

- Tôi đang bực mình vì mới sáng sớm ra đã gặp cái tên điên cản đường tôi rồi. – Tôi cười gian.

Hấn bực mình kéo cổ tay tôi lôi đi một mạch làm tôi đau, cái tên điên này bị thần kinh thì phải, lúc nào đi với hấn tôi cũng gặp rắc rối, đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Từ nhà tôi cách trường không xa nên đi bộ vài phút là tới. Vừa tới trường thì hấn rời tay tôi. Nguyên nhân là bị một đám nữ sinh (Fan cuồng) của hấn bu quanh và lôi đi một mạch, chẳng qua là muốn tặng quà thôi có gì mà làm ghê thế nhỉ? Tôi bực mình nhìn theo đám đông kia cười khổ.

Định bước đi thì lại bị một bàn tay khác giữ lại. Cứ thế này thì tay tôi sẽ đứt lìa khỏi cánh tay mất, sao mà số tôi nó đen như mực thế này. Tôi là “công cụ” để bọn người này giải trí hay sao ấy.

- Hôm qua bà xã đi đâu vậy, làm tao lo lắng quá. – Duy Lâm nhìn tôi.

- Nó qua nhà tao mà tao quên mất. – Ngay lúc tôi không biết nói gì hay nói đúng hơn là không thể biện minh trước ánh mắt sắc bén của Duy Lâm thì nhỏ tới, cứu nguy cho tôi.

- Thật không? – Duy Lâm dò xét tôi.

- Thật mà. – Tôi cười khổ.

Cả 3 chúng tôi vào lớp, vừa ngồi xuống, tôi liền giở “biệt tài” lanh kỏi kể chuyện cho Duy Lâm và nó nghe :

- Hôm qua, tao tận mắt chứng kiến bà ba béo bán bánh bèo bên bờ biển bị bắt xong bán.

Duy Lâm và nó cười nức nẻ nhìn tôi :

- Bả béo thể ma cũng không dám bắt nói chi là bán.

- Hìhì. – Tôi cười. – Tình bạn này sẽ kéo dài mãi chứ? – Tôi nhìn nó và Duy Lâm, giọng nghiêm nghị.

- Không bao giờ đâu. – Duy Lâm nói. – Tao muốn tao và bà xã trên mức tình bạn. – Duy Lâm cười cay đắng nhìn tôi.

- Nay, mày tham lam quá đấy. Nó cười nhìn Duy Lâm.

- 2 năm là cùng. – Nó nhìn tôi cười khì thế.

- Tụi bây cứ vậy hoài. – Tôi ra vẻ giận dỗi.

- Rồi rồi cô nương, mãi mãi mà. – Nó cười nhẹ nhìn tôi.

Đúng vậy, tình bạn chúng tôi sẽ mãi mãi. Vì chúng tôi là Best Friend Forever mà <3. duy=“” lâm=“” và=“” nó=“” là=“” người=“” luôn=“” làm=“” tôi=“” cười,=“” chia=“” sẻ,=“” quan=“” tâm=“” tôi=“” lúc=“” buồn.=“” chỉ=“” như=“” vậy=“” thôi=“” là=“” quá=“” đủ=“” cho=“” tôi=“” rồi=“” !=“” tôi=“” chỉ=“” cần=“” một=“” tình=“” bạn=“” như=“” thế,=“” đơn=“” giản,=“” chân=“” thành=“” là=“” đủ=“” .=“”>

- Cảm ơn. – Khóe mi tôi cay cay.

Nó ôm chầm lấy tôi, cả 2 chúng tôi ôm nhau, một cái ôm tượng trưng ột tình bạn chân thành, và không có sự giả dối. Duy Lâm nhìn chúng tôi mỉm cười nhẹ.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 9

9. Chương 9

Chương 9: Birthday tuyệt vời

(Nhân vật mới : Nguyễn Thành Huy là bạn thân của hần vừa từ Úc trở về).

Hần bước vào, nhìn tôi với vẻ mặt khinh khỉnh. Bên cạnh hần còn có Thành Huy. Tôi vui vẻ cười với Thành Huy vì gã là bạn của tôi, và đồng thời là bạn thân của hần. Tôi chả thèm nhìn lấy hần một cái. Để lại cái bản mặt ngơ ngác như con cá thác lác của hần. Tôi rất chi là bực mình vì mới sáng ra đã thấy hần “cặp kè” với bọn fan cuồng của hần. Nói cách khác là bọn fan của hần bu lấy hần ấy chứ. Nhưng tôi không thể nào bỏ qua cho hần được. Ấy chết ! Mà tôi và hần đã là gì đâu. Nghĩ tới đây, tôi quay sang đánh vào tay hần một cái rõ đau :

- Heo à, cậu có làm sao không? – Nhìn thấy bộ dạng của tôi, hần lo lắng hỏi.

“Trời ui, hổ rồi”, tôi mãi suy nghĩ mà không kìm chế được cơn giận của bản thân nên đã đánh vào tay hần. Chắc là hần đau lắm, vì tôi dùng hết sức lực mà, nhưng thôi kệ, ta đây cũng chẳng thèm quan tâm đến cái hạng người đú đa đú đốn như mi. Tôi không thèm trả lời hần một tiếng. Nhìn hần tức lộn ruột mà tôi không nhin cười được.

5 tiết học nhàm chán trôi qua trong cơn buồn ngủ khiếp người của tôi. Như chợt nhớ ra điều gì, tôi nhìn nhỏ và Duy Lâm với đôi mắt cún con :

- Hôm nay là ngày gì, nhớ không?

- Xin lỗi chứ tao không nhớ. – Nhỏ cười ngượng.

- Thôi bye bà xã, tao về, nhà có chuyện gấp. – Duy Lâm cười nhìn tôi.

Nói rồi nhỏ và Duy Lâm bước đi, để lại trong tôi với nỗi thất vọng. Tôi nhìn hấn, giọng đượm buồn :

- Cậu cũng như họ sao?

- O.. thôi, tôi về đây. – Hấn ngây ngô làm tim tôi càng đau hơn.

Nói rồi hấn phóng nhanh như cắt. Tôi bước đi, từng bước từng bước nặng trĩu. Thật không thể tin được là nhỏ, Duy Lâm và hấn không nhớ gì tới ngày sinh nhật của tôi. Tại sao vậy? Tôi, nhỏ, Duy Lâm đã sát cánh cùng nhau hơn mười mấy năm qua từ lúc còn bé cơ mà. Đến cả sinh nhật của tôi họ cũng không nhớ. Thật ra họ xem tôi là cái gì? Một kẻ xa lạ, chơi với nhau cho có lệ thôi sao? Còn hấn, một ngày quan trọng của tôi hấn cũng không nhớ. Tôi không đòi hỏi là hấn lúc nào cũng bên tôi bởi tôi và hấn chẳng là gì của nhau cả. Chỉ cần hấn xem tôi là bạn, một người bạn thôi cũng quá đủ cho tôi rồi.

Duy Lâm và nhỏ không nhớ thì cũng đã đành, còn hấn, hấn là người làm tim tôi đập nhanh mỗi khi gặp hấn, là người làm tôi vui, và là người mà tôi quan trọng nhất. Hình như, trong tim tôi, hấn chiếm một phần quá lớn thì phải. Hấn không nhớ đến ngày sinh nhật của tôi, điều đó là sự thật. Nghĩ tới đây, khóe mi tôi chợt cay cay, đôi mắt tôi sụp xuống, ánh lên vài giọt nước mắt. Nước mắt càng lúc càng nhiều, trong lòng tôi nặng trĩu nỗi buồn, thật sự ngay lúc này đây, tôi rất cần một bờ vai để tựa vào và khóc cho thỏa thích nhưng chẳng có ai cả, chỉ tôi, và tôi phải học cách chấp nhận và tiếp tục bước đi

Đã hơn 6h tối mà cái đề yêu của tôi chẳng ré lên một tiếng, đại loại là không có tin nhắn và không có cuộc gọi. Lòng tôi thất lại, tim tôi đau lắm ! Một cảm giác rất khó tả !

Tôi lê đôi chân cùng với tâm trạng không mấy tốt về nhà. Tối quá, tôi không thể nhìn thấy được chút gì cả. Tôi sợ bóng tối, thật sự rất sợ. Ba mẹ đâu hết rồi? Chẳng lẽ đến ba mẹ cũng như họ, lại không nhớ đến sinh nhật của tôi?

“BỤP” :

- Happy birthday to Ngân, Happy birthday to Ngân, Happy birthday, Happy birthday, Happy birthday to Ngân.

Trước mặt tôi là ba mẹ, nhỏ, Duy Lâm, hấn và cả lớp. Một dàn bong bóng đủ màu sắc bay tứ tung. Thật sự rất đẹp. Tôi rất ngạc nhiên vì mọi người đều có mặt ở đây. Tôi định mở miệng ra nói thì cả nhà đồng thanh :

- Chúc mừng sinh nhật con/cậu/mày/bà xã/ đại ca.

- Sao ... mọi người .. lại ở đây? – Tôi nói không khỏi xúc động.

- Để chúc sinh nhật mày. – Nhỏ cười tí mắt.

Thì ra là họ dành cho tôi sự bất ngờ. Ngay lúc này đây, tôi cảm thấy rất hạnh phúc vì bên cạnh tôi có hấn, ba mẹ, nhỏ, Duy Lâm và cả những người bạn dễ thương của tôi. Tôi đã trách nhầm họ rồi. Cảm ơn cuộc đời này đã ban tặng họ cho tôi, cảm ơn những người luôn cùng tôi chia sẻ nỗi buồn, cảm ơn những người đã luôn bên cạnh tôi, động viên tôi để tôi có thêm niềm tin để đối mặt với cuộc sống này.

Từng người, từng người một tặng quà cho tôi và kèm theo những câu chúc dí dỏm nhưng lại vô cùng đáng yêu : “Chúc đại ca ăn mau chóng bé”, “Chúc mày ngày càng trẻ như bà già 25 tuổi”,

- Nè Phong, cậu không định tặng quà gì cho Ngân sao? – Cái Oanh nhăn mặt.

Hấn gãi đầu, miệng cười ngượng.

- Thôi, không sao. – Tôi cười tí mắt.

Hấn bứt cọng tóc ra đưa cho tôi.

- Hi hi, tóc của hoàng tử nè, cảm ơn nha. – Tôi cười vui vẻ, rồi lấy cọng tóc cho vào túi áo.

Mọi người đều lắc đầu buồn cười về cái tính trẻ con của tôi và hấn. Vậy là cả đám phá lên cười như điên. Chỉ có Duy Lâm là nhìn tôi với vẻ mặt buồn bã. Tôi rất lo cho cậu ấy, không biết cậu ấy có bị sao không

nhỉ? Tôi định hỏi Duy Lâm thì bị một bàn tay khác kéo đi. Người đó là hấn chứ không ai khác. Chỉ có hấn mới dám làm vậy, chứ nếu là người bình thường thì tôi đã cho tên đó xuống châu diêm vương rồi.

Trước mặt tôi là cả một dàn thức ăn. Món nào nhìn cũng ngon hết sảy con bà bán cháo quẩy.

- Cậu ăn thử nha, tôi mới học đó. – Mặt hấn thoáng đỏ.

- Ừm.. – Tôi mỉm cười.

Nói rồi tôi gấp một miếng mực chiên giòn và bắt đầu nhai nhoàm nhoàm. Mặt tôi xám lại, Duy Lâm nhìn thế lo lắng hỏi :

- Bà xã có sao không?

- Cậu cho Ngân ăn gì vậy?

- Đại ca có sao không?

- Cháu tính đầu độc nó à? – Ba mẹ tôi cười.

Mọi người liên tục hỏi cung tôi làm tôi không nói được câu nào.

- Tôi làm đúng theo các bước kia mà. – Hấn tỏ vẻ hối lỗi.

- Đúng thứ tự mà vậy hả? – Duy Lâm tức giận nhìn hấn.

- Ngo..n qu..á. – Tôi phá lên cười.

Cả đám thở phào nhẹ nhõm và chọc lét tôi đến khi tôi nhận lỗi.

- Ngon thiệt hả? – Hấn cười.

- Không ngon lắm đâu ... – Hấn xám mặt khi nghe tôi nói. – Mà là quá ngon. – Tôi mỉm cười.

- Con này, đùa dai ghê. – Nhỏ cười khì.

- Được rồi, các con mở party đi. – Ba ra hiệu cho chúng tôi.

- Lets go. – Cả đám đồng thanh.

.....

Buổi trưa

Sau khi nói chuyện với tôi xong thì Duy Lâm, nhỏ và cả lớp biến đâu mất biệt.

- Hôm nay sinh nhật Ngân, chúng ta nên làm gì? – Nhỏ nói.

- Mở party tại nhà Ngân đi. – Duy Lâm cười.

- Cụ thể là hôm nay chúng ta vờ như không biết sinh nhật Ngân, và sẽ cho cậu ta một sự bất ngờ. – Hấn nói.

- Vậy cũng được. – Thành Huy cười.

- Ok. – Cả lớp đồng thanh.

Thế là cả lớp kéo nhau đi mua đồ để chuẩn bị cho sinh nhật của tôi. Họ kéo nhau về nhà tôi, vừa thấy một lũ lô la, ba tôi nhìn nhỏ với ánh mắt khó hiểu :

- Sao tụi cháu kéo đến nhà bác đông thế?

- Sinh nhật Ngân/đại ca mà bác.

- Ừ, tụi cháu không nói chắc bác cũng quên mất, thôi tụi cháu vào nhà đi. – Ba tôi cười.

Và mọi chuyện diễn ra như thế nào thì chắc các bạn cũng biết (nếu không nhớ thì xem lại nha).

.....

Các món nướng, chiên, xào nhanh chóng được bày ra trước mặt chúng tôi. Bây giờ chúng tôi đang có mặt ngoài vườn và chuẩn bị xức chúng nó (đồ ăn) một cách không thương tiếc. “Nhào vô”. Thế là cả đám chúng tôi bay vô cần, xé tới tấp. “Từ từ thôi” – Ba tôi gọi với theo, ba mẹ nhìn chúng tôi mỉm cười.

Ăn xong, chúng tôi còn rủ nhau ra hồ bơi nhà tôi chơi. Một dàn bong bóng đủ màu sắc, kim tuyến thì bay tứ tung cả lên, có một cái bảng mang dòng chữ “CHÚC MỪNG SINH NHẬT HEO LAI RỪA”, cái bảng đập vào mắt làm tôi suýt nữa ngã nhào. Ai đời lại đi chúc sinh nhật kiểu mĩa mai như vậy. Nhìn qua hắt thì thấy hắt cười nghiêng ngả, tôi biết ngay là hắt. Hắt bày ra trò này chứ không ai khác. Nhưng tôi thấy rất hạnh phúc, nhìn hắt, tôi khẽ mỉm cười, nụ cười của sự hạnh phúc lẫn vui vẻ. Hắt cũng mỉm cười nhìn tôi, nụ cười ấm áp đến lạ thường.

Vậy là cả đám hô lên “1, 2, 3 tùm”, chẳng mấy chốc chúng tôi đã nằm đo sà dưới hồ. Nước bắn tung tóe, cả đám nhìn nhau cười vui vẻ như những đứa trẻ. Hồ bơi nhà tôi khá rộng nên đủ chứa ngần này đứa.

- Chia làm 2 đội đi ! Ai thua sẽ có hình phạt sau.

Bên đội tôi thì toàn là con gái. Còn đội hắt thì toàn là con trai. Và 123 chúng tôi tạt nước nhau khí thế, ôi trời, tụi con gái lớp tôi thì đuối hết nên đã tâng ra, chỉ còn tôi và nhỏ tiếp tục chống chọi với bầy giặc tàu bên kia. Sau bao nỗ lực thì tôi và nhỏ đã ... THUA, híc híc.

- Bọn giặc tàu bên kia quá mạnh. – Cả đám con gái lắc đầu chào thua.

- Tiếp theo là bơi đua. – Hắt nói.

- Oanh tù tì ra cái gì ra cái này. – Tôi và hắt đồng thanh. Tôi đại diện cho đám con gái. Hắt đại diện cho đám con trai. Tôi ra kéo còn hắt ra búa. Vậy là tôi thua nên “nhường” hắt bơi trước. Hắt bơi đúng 59s, còn tôi đúng 1 phút. Ấy chà chà, thua có 1s thôi mà. Tôi không phục nên bày trò tiếp. Lần này sẽ là bắt cặp công, ai về đích nhanh nhất thì người đó thắng. Tôi màu đen trùng với hắt. Duy Lâm trùng với Ngọc, Thành Huy trùng với nhỏ, ...

“Huýt” tiếng còi vừa dứt là cả đám chúng tôi lao nhanh. Trên đường về đích gặp không ít trở ngại. Nào là bong bóng, sợi dây, và cả những nơi phát ra tiếng nổ nữa. Ngồi trên lưng hắt, tôi thấy ấm áp hắt. Bờ vai này chắc hắt sẽ là chỗ dựa lớn nhất của tôi sau này. Tôi mỉm cười nhìn hắt đang hì hục công tôi. Vì ở dưới nước nên đi đã khó, đã vậy còn phải chạy nữa nên cả đám khó khăn lắm mới vượt qua hết các chướng ngại vật. Khởi nói, tôi, nhỏ và Ngọc thì la hét như điên. Luôn miệng cổ vũ cho hắt, Thành Huy và Duy Lâm. Đội về nhất là đội Duy Lâm, về nhì là đội Thành Huy, và về bét hết là đội chúng tôi. :v :v

Để tôi thuật lại cho các bạn nghe nha :

- Cậu đừng có nhúng nhảy trên lưng tôi nữa coi. – Hắt muốn cười lắm mà cố ra vẻ bực mình.

- Vui mà. – Nói xong, mất đà, tôi ngã ra đằng sau, hắt thấy vậy nên kéo tôi lại và kết quả hắt đang nằm trên người tôi, mặt tôi và hắt cách nhau đúng 2cm, dưới nước nên tôi liền đẩy hắt ra và ngoác đầu lên. Cả đám thấy vậy la hét ầm ĩ làm tôi và hắt ngượng chín cả mặt. Hắt kéo tôi lại và tiếp tục công tới đích.

- Tổng kết thì đội con gái thua, và hình phạt sẽ là do người đại

diện đích thân nhận lấy. – Thành Huy cười đắc chí.

- Sao .. tôi. – Tôi chỉ vào mình, thoáng rùng mình.

- Chính xác. – Cả đám con trai đồng thanh.

Đám con gái nhào nhào cả lên vì không biết tôi phải nhận lấy hình phạt khủng khiếp gì nữa đây. Nói rồi hắt lấy ra một cái bánh kem cỡ to, nói đồng thanh :

- Cậu sẽ bị mọi người trét bánh kem.

- What..? – Tôi nhăn mặt nhìn hắt nhưng hắt vẫn thản nhiên cười trêu tôi.

1, 2, 3. Chẳng mấy chốc mặt tôi toàn là kem hỗn hợp. Đám con gái thấy vậy thì hét lên “Tôi sẽ giúp cậu lấy lại công bằng”. Thế là nguyên đám con gái ủa lên, lấy bánh kem trét vào mặt đám con trai, đám con

trai cũng đâu chịu thua, và thế là mặt đứa nào đứa nấy toàn là kem. Chúng tôi rượt nhau chi toáng loạng cả hồ bơi. Ôi, vui thật ! Lần đầu tiên tôi có một cái birthday vui như thế này !

Bây giờ đã là 10h hơn rồi, cả đám định về thì :

- Thôi, trễ rồi, tụi con ở lại đây luôn đi, dù sao thì mai cũng là chủ nhật mà. – Mẹ tôi cười.

- Dạ. Cảm ơn bác – Cả đám đồng thanh.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 10

10. Chương 10

Chương 10: Chủ nhật đáng nhớ

Nói rồi tôi cùng mọi người lên lầu. Lầu 1 có 3 phòng : phòng tôi, ba mẹ và 1 phòng trống. Phòng trống đó được ba tôi nhờ thợ thiết kế riêng để người nhà dưới quê lên chơi và ngủ. Phòng rất rộng, màu chủ đạo trong phòng là màu xanh da trời kết hợp hài hòa với sàn gỗ tạo nên bức tranh đơn giản nhưng làm cho người ta thấy dễ chịu hẳn. Tôi bước sang phòng tôi lấy quần áo đưa cho đám con gái.

- Tôi không có đồ con trai nên các cậu chịu khó mặc đồ tôi nha. – Tôi cười sặc sụa.

- Cá.í gì? – Đám con trai hét lên.

- Mặc đồ cậu thì chẳng khác gì chúng tôi 3d. – Hấn cau mày.

- “Các cậu 3d chứ gì nữa”. – Tôi lảm nhảm

- Thôi, các cậu đợi tôi chút, tôi sang nhà lấy quần áo cho các cậu. – Nhà hấn chỉ cách nhà tôi đúng một căn nên việc đi lấy quần áo cũng tiện hơn.

- Lẹ đi. – Duy Lâm nhấn nhó.

Đứa nào đứa nấy ướt sũng. Nước nhiều trên sàn nhiều như mưa. Thấy vậy, Ngọc nói :

- Lát lau sàn coi bộ hơi bị “vui” à nha.

- Ủ ha. – Cả đám đồng thanh.

Cùng lúc đó thì hấn đi tới, hấn cũng hay nhỉ, tắm xong mới lấy đồ qua. Trên người hấn phơn phớt mùi bạc hà, thật dễ chịu !

Một lúc sau, cả đám con trai bước ra, trên tay cầm sẵn cây lau nhà, và dĩ nhiên là chỉ bọn con trai làm còn đám con gái lớp tôi ngồi mở bim bim ra ăn khí thế. Ăn xong, chúng nó ngồi chơi xơi nước, tôi bước vào :

- Sắp lá cà đi. – Tôi cười, trên tay cầm một đồng gối nằm.

- Nhào vô. – Cả đám bay lại giựt gối trên tay tôi.

Cả đám đâm đá nhau tụi bụi. Đụng đầu đánh đó. Thấy đứa nào đánh đứa đó làm trong phòng không ngừng vang lên những tiếng cười giòn tan của “trẻ thơ”.

- Khoan. – Tôi ra hiệu cho bọn lớp tôi im lặng. – Mẹ tôi lên, nằm xuống. – Hình như chúng tôi đang chơi trò đột kích thì phải.

Mẹ tôi mở cửa vào thì thấy chúng tôi đã ngủ. Bà mỉm cười hài lòng rồi đi ra. “Nhào vô, nhào vô” – Cả đám la hét như điên. Chơi một hồi mệt lã người, chúng tôi mới chịu dừng lại và thiếp đi lúc nào không biết. Tất nhiên là cả đám nằm lộn xộn xì ngầu cả rồi, không biết trời trăng mây gió gì hết, đụng đầu ngủ đó. Chúng nó cứ cấn xé nhau dữ dằn rồi mới chịu ngủ, nhìn bộ dạng chúng tôi lúc này chẳng khác nào mấy con mèo bị bỏ rơi.

5h sáng tại nhà tôi

- BỐ BÀ CON LÀNG XÓM ƠI !! CHÁY CHÁY CHÁY !!! – Tôi hét lên, cổ nén cơn cười.

- Cháy cháy !!! – Cả đám nghe thấy “giọng ca oanh vàng đến oanh liệt” của tôi thì bật dậy, la với theo.

- Ủa? Cháy đâu? – Cả đám ngó người khi không thấy lửa.

- Ờ thì.. – Tôi đang chuẩn bị chuồn lẹ thì cả đám nhào vô, đứa càu xé, đứa chọc lét, đứa lấy gối đánh túi bụi vào tôi làm tôi giờ khóc giờ cười.

- Mới có 5h, con này thiệt là. – Nhỏ nhìn đồng hồ.

- Cậu không ngủ thì cho tôi ngủ với chứ, con rùa thích gây sự này. – Hấn cười.

- Lỡ dậy rồi thì tập thể dục cho nó khỏe ha ha. – Tôi cười khi khi.

Đầu đứa nào đứa nấy bốc lửa, tôi vội hươ tay cho lửa “bay” đi hết. Nhìn chúng nó, tôi cười xuề xòa, đánh trống lảng :

- Thôi, đánh răng.

Thế là cả đám bay vô một cái toilet của tôi một cách vô (số) tội. Chen lấn nhau không ngừng nghỉ, chúng nó quây banh cái toilet của tôi mới thỏa mãn đây mà. Chúng tôi nhìn nhau cười vật vã. Đúng là thật thú vị khi có những con người này bên cạnh tôi.

Chúng tôi bước xuống nhà với những bước chân thật nhẹ nhàng để không đánh thức ba mẹ. Vừa rón rén bước xuống cầu thang thì đã thấy hai người có mặt từ lúc nào.

- Các cháu dậy sớm vậy? – Ba tôi hỏi.

- Tụi con tập thể dục đó ba. – Tôi nhe răng ra cười.

- Chứ không phải ... – Hấn cười đều nhìn tôi.

- Không phải gì cháu? – Mẹ tôi cười, hỏi hấn.

Hấn định nói thì tôi giẫm lên chân hấn làm hấn ôm chân, mặt tái mét làm cả đám cười lăn lộn.

- Thôi, tụi con đi nha ba, mẹ. – Tôi nói

- Ủ, đi đi rồi về ăn sáng. – Mẹ tôi cười phúc hậu.

Chúng tôi chào ba, mẹ rồi tiếp tục cuộc hành trình “phá làng phá xóm” của chúng tôi. Ngoài vườn, chúng tôi thay nhau làm những động tác dí dỏm như những đứa trẻ. Đứa khởi động, đứa cầm thanh sắt đu qua đu lại như khi, đứa đá cầu, đứa đánh cầu lông, ... Tôi đang lơ đãng và chẳng hiểu cái mô tê gì đang xảy ra thì hấn nói :

- Chạy bộ nào !

Cả đám chúng tôi lao nhanh ra khỏi sân, nói chạy bộ cho oai chứ chúng nó đi bộ không hà. Chúng tôi chạy tới đâu chó dí theo sủa tới đó. Vậy là cả đám chạy khí thế, ai nhìn vào cũng tưởng chúng tôi siêng lắm, ai có ngờ đâu theo sau chúng tôi là con chó bạc-giê cỡ bự đang dí chúng tôi chạy này giờ.

- Trời, mới sáng ra tập thể dục kiểu này chắc tao chết sớm quá. – Nhỏ thở hồng hộc.

- Vui mà. – Tôi vừa cười vừa thở thì bị nguyên “ben xe tăng” cóc vào đầu làm tôi ôm trọn gối. Sau khi “phá làng phá xóm” xong, chúng tôi mới chịu dừng chân. Vừa từ ngoài cửa vào đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, chúng nó “phi” nhanh vào, đứa cầm muỗng, đứa cầm đũa, đứa cầm chén, ... Món khoái khẩu của tôi đây mà : cơm chiên hải sản.

- Woa, ngon quá. – Cả đám đồng thanh (nãy giờ nhiều tập lắm rồi).

- Tụi con ăn đi kẻo nguội hết ngon đó. – Mẹ tôi mỉm cười.

- Vậy tụi con không khách sao nha bác. – Nhỏ nói, miệng chép chép.

Nói rồi tụi nó bay vô và “cẩu xực xí quách”, thật là tội nghiệp ấy “ẽm” khi mà lọt vào “mắt đen” của chúng tôi. Chúng nó ăn một cách không thương tiếc, ăn xong lại đòi thêm với lí do rất ư là củ chuối : “Ăn cho hết không tội”. Rõ ham ăn kia mà !!!

Chúng tôi vét hết sạch sành sanh cả mấy chồng chén, chúng nó bảo :”Như vậy mới không tốn nước rửa chén”, hề hề, đúng là đại ca nào thì đệ tử ấy.

Ăn xong, đám con gái bắt đám con trai rửa chén, còn mình thì làm một việc rất “cao cả” đó là ngồi xem phim có tính chất gây hấp dẫn, lôi cuốn, hồi hộp và hay nhất mọi thời đại : Tom and Jerry. Ngồi chơi xơi nước và tán ngẫu hết chuyện này lại tới chuyện khác, đến lúc không còn gì để tám thì (lại) lôi bà ba bèo bán bánh bèo bên bờ biển ra “thảo luận”.

Kết thúc, chúng tôi chia tay nhau, ai về nhà nấy. Tôi vẫn tiếp tục cuộc hành trình xuyên quốc gia đó là ngủ. Kế hoạch hôm nay của tôi sẽ là : Sáng ăn + ngủ, trưa ăn * ngủ, chiều đi nhà sách và tối ngủ.

Bây giờ là 4h30 chiều, tôi bật dậy, với lấy cái đồng hồ và tắt, không thôi cái màn nhĩ của tôi chắc sẽ không được đảm bảo, có khi điếc luôn không chừng. Leo khỏi giường, vào woa sinh tơn city (wc – không phải world cup đâu nha) làm vsen xong khoảng 15 . Thứ tôi đang mặc trên người là áo thun in hình con heo nhìn cực cute luôn, quần jean lửng, tôi khoác trên người chiếc áo khoác jean, mái tóc khá dài được tôi cột cao, với lấy cái ba lô màu tím và ra khỏi phòng.

- Con đi nhà sách đây, thưa ba mẹ con đi. – Tôi chào ba mẹ rồi vọt ra lấy ngay con ngựa đã đồng hành với tôi trong suốt 2 năm qua. Đó là chiếc martin 107 được sơn lại bởi màu tím cá tính. Những tia nắng cuối ngày cũng bắt đầu nhẹ đi. Tiếng còi ô tô, tiếng xe máy tin tin trên các con hẻm, tiếng chuông xe đạp lạnh canh, tiếng gọi nhau í ới của những đứa trẻ, tiếng cười đùa giòn tan, tất cả hòa vào nhau tạo thành mớ âm thanh hỗn độn khó tả. Chiếc xe của tôi đang bon bon trên đường, vì mãi ngắm cảnh đẹp mà tôi không thấy cái “cục thịt mỡ di động” đang đứng chình ịch trước mặt và thế là:

- Con này mày bị đuôi hay sao vậy? – Một bà chị son phấn lờ lệt lườm tôi.

- O xin lỗi.

- Chiếc váy “hàng hiệu” của tao mới mua thì bị mày làm dơ hết, đồ cái thứ nhà nghèo, bẩn thỉu mà đòi ra đường với người ta. – Bà khinh khỉnh cái mặt làm tôi muốn đâm vào quá.

Cổ nhẹn, nếu bình thường thì bà chị này tôi xem như người thích nói tiếng thú rồi, vì đây là ngoài đường nên tôi nhả nhặn hết mức có thể :

- Bà thím à, nghèo thì đã sao, nghèo thì ăn hết của nhà thím à? Sao thím cứ loa loa như con kén ấy nhỉ? Hàng hiệu gì, hàng dỏm thì có, đồ này ngoài chợ trời bán đầy rẫy cơ mà, thím thích bộ nào cứ ra ngoài đấy mà mua, đứa nghèo này trả tất.

- Mày ... – Đôi mắt đầy sát khí đang nhìn tôi.

- Xin lỗi thím, kẻ nghèo này phải đi rồi, hẹn thím một ngày không xa.

Bả tức quá không nói nên lời, nhìn tôi với con mắt ác hơn chữ độc :”Con nhãi ranh, mày tới số rồi”.

Nói rồi tôi tiếp tục cuộc hành trình “mọt sách”, tới nơi, tôi cất xe, woa cái bãi xe gì mà nó lớn khủng khiếp, vả lại xe đông ơ là đông, tìm một chỗ “hạ cánh” có vẻ hơi khó nhỉ. A, chỗ trống kia ! Tôi lao như tên bắn lại phía chỗ trống, “hạ cánh” an toàn và lon ton đi vào nhà sách.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 11

11. Chương 11

Chương 11: Chủ nhật đáng nhớ (tt)

Vì ở đây là nhà sách trung tâm thành phố nên không cần phải nói, nó rộng và to gấp mấy lần nhà sách bình thường. Tôi sải chân tới quầy sách, chọn được cuốn sách ưng ý nhưng ngặt nỗi nó quá cao so với chiều cao “khiêm tốn” của tôi. Nhảy từng từng từ này tới giờ, cuối cùng thì cũng chop được nhưng cánh tay đó không phải của tôi mà là của ai đây? Tôi ngó người thì khuôn mặt “xấu tàn bạo vô nhân đạo” của hắn đập ngay vào mắt tôi, mém chút nữa thôi là tôi nằm đo sần và lau sần dùm nhà sách luôn rồi. Thật đúng là sao chổi !

- Cảm ơn. – Tôi nói rồi cầm cuốn sách với tựa đề là “Động vật hoang dã” toan bỏ đi thì bị hắn kéo với lực hơi mạnh làm tôi ngã về phía sau, “hạ cánh” an toàn ngay dưới sần, vậy là cái bàn tọa của tôi phải chịu đau một vỏ nữa rồi, híc híc.

Nhìn hắn kìa, cười ngả nghiêng ngả ngửa như vậy thì gió độc bay vô miệng trúng gió chết cười luôn à xem. Tôi bực mình nổi quạo với hắn :

- Về nhà mua thuốc uống đi, rãnh rồi sinh nông nổi hử, thích đi chọc phá tôi lắm à?

- Không nói nhiều, đi chơi với tôi. – Hắn lấy lại dáng vẻ thường ngày, nhìn hắn kìa, nói như ra lệnh vậy, mắc gì tôi phải nghe hắn, cái đồ sao chổi chết bầm đáng ghét.

- Cậu không thấy gì à, tôi còn phải thực hiện...

Không để tôi nói hết câu, cậu ta kéo tôi đi một mạch, nói chính xác hơn là bắt buộc ấy chứ.

- Nè bỏ ra, tôi còn phải lấy xe rồi về nhà. – Tôi cầu khẩn nhìn hắn.

- Để xe đó đi, lát sẽ có người tới lấy và nó an toàn ở nhà cậu, thế được chưa?

- Nhưng...

Cậu ta “tổng” tôi vào chiếc xe mui trần, cậu ta không cầm vô-lăng và tức nhiên là ngồi cạnh tôi. Thật là bực mình hết chỗ nói, cậu ta cứ xem tôi như đồ vật muốn ném hay tổng tôi mặc cho tôi rên rỉ, la hét ỉ ôi cậu ta cũng không chịu buông tha.

Chiếc xe dừng lại ở công viên “LOVE”, tôi mém được tự do và đang tìm cách tẩu thoát khỏi tên ác quỷ đội lốt thiên thần này thì nguyên một đội binh hùng hậu cuồng vì vẻ đẹp của hắn lại sấn tới, bu quanh hắn, tay hắn rời khỏi tay tôi, phút chốc, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi dường như muốn chạy đến và xua đám con gái đẩy ra khỏi hắn nhưng lại không có can đảm. Tự nhiên đám con gái ấy tăng ra, mặt ai cũng buồn xo, tôi thấy thế thì chạy lại hỏi :

- Bạn ơi, sao tự nhiên tăng ra hết dạ?

- Thiên thần không thích. – Mặt bạn nữ buồn buồn nhìn tôi.

Cái gì mà thiên thần? Cậu ta là ác quỷ thì đúng hơn. Nhưng hắn làm vậy cũng hơi quá đáng. Người ta chỉ là muốn phát điên vì vẻ xấu xí xù xì của hắn thôi mà. Làm vậy chẳng khác nào hắn chứng minh ọi người thấy, hắn bị bê đê)). Nhưng trong lòng tôi lại có chút cảm giác vui mới điên chứ.

Đang say sưa cùng với những ý nghĩ bá con ông đạo của tôi thì ngay lúc đó, tôi lãnh trọn cái cóc của hắn.

- Người ta là con gái, cậu làm vậy có quá đáng lắm không? – Tôi hơi cáu nhưng thấy vui vui trong lòng.

- Xin lỗi nhưng tôi chỉ nói chuyện với người tôi thích. – Hắn nói chắc nịch.

Hắn nắm tay tôi lôi đi, mặt tôi đỏ như quả gấc. Xung quanh đó lại ồn ào bởi những tiếng xì xầm, bàn tán. Nào là “Xấu xí còn ăn bám thiên thần” “Đĩ mà đòi đeo chân hạc” “Couple ciu ciu” “Đẹp đôi quá “. Tôi bắt đầu cảm thấy ghét cái gọi là dư luận. Còn hắn, ai đời hai đứa không phải người yêu của nhau lại nắm tay nhau dung dăng dung dẻ đi hiên ngang như vậy. Nghĩ tới đây, tôi cảm thấy bực mình, quay sang nói với hắn :

- Làm gì mà nắm tay nắm chân tôi vậy hử?

- Thích.

Một chữ “thích” kèm theo nụ cười gian xảo của hắn làm máu tôi dồn lên đến tận não. Tôi vùng vằng nhưng hắn lại càng siết mạnh hơn. Tay đau nhưng không làm gì được hắn, tôi đành ngậm ngùi nuốt cục tức này. Đợi đi, ta sẽ trả thù nhà mi, kakakaka.

Ở đây có đủ các trò, nào là tàu lượn siêu tốc, cá chép lộn nhào, thuyền hải tặc, câu cá, ngôi nhà bí ẩn, lâu đài kinh dị, các gian hàng ẩm thực, quầy bán quần áo, phụ kiện, ...

- Cậu đợi ở đây đi, tôi đi mua vé, không được đi đâu đó, heo ngốc à. – Hắn nói.

- Dạ, em biết rồi chị bảy.

Hắn lườm tôi một phát rồi nhanh chóng lẫn trong đám người đang mua vé. Thấy hắn, bọn con gái đang giành giật nhau mua vé thì né ra, tránh đường cho hắn vào. Ô, đúng là nam nhân kế có khác. Không mất thời gian nhiều, hắn nhanh chóng cầm 2 cái vé lại chỗ tôi và chẳng bao lâu sau, chúng tôi ngồi an tọa trên chiếc tàu lượn siêu tốc.

Chiếc tàu lượn khởi hành và tôi bắt đầu trả thù. Thù này không trả thì tôi không phải là NGUYỄN NGỌC KHẢ NGÂN nữa. Tôi ra vẻ sợ sệt, thấy vậy, hắn nắm lấy tay tôi. Ôi ! Ngượng chết đi được. Dù có chút siêu lòng nhưng tôi vẫn không thể nào bỏ qua cơ hội trả thù ngàn năm có một như vậy được. Tôi cố gắng lắm mới không cười, quơ tay túm lấy tóc hắn, giật giật và bấu vào tay hắn một cách không thương tiếc. Trên tay tôi hiện giờ có vài cọng tóc nâu hạt dẻ của hắn, tôi khoái chí cười thầm trong bụng mà không để ý mặt hắn đã biến sắc.

Sau một hồi la hét không ngừng nghỉ, chúng tôi cũng đáp xuống an toàn. Quay sang hắn, thôi chết rồi, tay hắn có nhiều vết trầy và còn chảy máu nữa. Giọng tôi run run, ngã khụy xuống :

- Xin lỗi.

Hắn đưa cánh tay bị thương ra đằng sau. Lố thật ! Dừng lại thôi.

- Tôi không sao.

- Xin lỗi, là tôi cố tình.

- Tôi biết.

Tôi quá đỗi ngạc nhiên vì câu trả lời của hắn. Biết tôi giả trò nhưng sao hắn không nói? Lại để yên cho tôi?

- Cậu có giận thì mắng tôi đi miễn đừng đánh là được.

Hắn bật cười, trông hắn dễ thương quá, y chang con nít. Hihi, tự nhiên tôi thấy trong lòng ầm ập làm sao á. Nhưng lại thấy bức mình vì hắn cười ở đây, chung quanh thì tụi con gái cứ hét ầm ĩ vì thấy hắn cười. Sao lại cười ở đây chứ? Đồ hách dịch, bức mình thật !

- Nè, cậu làm sao vậy? Tôi chưa mắng hay đánh cậu mà.

- KHÔNG CÓ GÌ ! – Tôi gần như hét lên. – Chị bảy ngồi đây chờ tôi chút. – Tôi hạ giọng, lon ton chạy đi.

Hừ bức mình thật, tôi vừa đi là nguyên đám con gái chạy ủa lại chỗ hắn. Nào là “anh bị chảy máu rồi” “có sao không anh” “con nào ác thế kia chứ”.

Lòng tôi thất lại, chính tôi gây ra cho hắn. Tôi đúng là một kẻ xấu xa mà !

Tôi nghe tiếng hắn quát : “Biến !” Cả đám con gái tủa ra hết. Thấy vậy, lòng tôi nhẹ nhõm hẳn. Cứ tưởng là hắn để đám con gái ấy bu quanh chăm sóc hắn chứ.

- Đưa tay đây.

- Làm gì.

- Mặc tôi.

Hắn “ngoan ngoãn” đưa tay ra, tôi lấy miếng băng keo cá nhân dán lên tay hắn. Trông hắn có vẻ không bận tâm tới vết thương ấy. Tôi chợt thở phào nhẹ nhõm.

- Đi thôi. – Hấn nói.

- Không chơi nữa đâu, tôi đi ăn kem đây. – Tôi cười.

Hấn nắm tay tôi lôi đi. Mua kem xong, cô bán hàng còn bảo “Hai cô cậu đẹp đôi quá”, đáp lại câu nói ấy là nụ cười của hấn. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười đáp trả.

Chúng tôi đi dạo quanh bờ hồ, trên tay tôi cầm những hai cây kem. Miệng chép chép không ngừng. Đúng là không có món gì tuyệt vời bằng kem cây. Tôi bất giác nở nụ cười làm ai kia (hấn) đơ người. Hấn cười :

- Heo ngốc, chỉ là cây kem thôi cậu cũng vui đến vậy sao?

- Ngon mà. – Tôi bĩu môi.

Ăn xong, hấn rượt tôi chạy với lí do tôi kêu hấn là sao chổi, chệch bẫy và cả khi lai đường ươi. Chúng tôi rượt nhau chạy khí thế, trên môi hấn và tôi luôn tồn tại thứ gì đó gọi là nụ cười. Trông hai đứa tôi chẳng khác gì hai đứa trẻ đang vui đùa cùng nhau.

Chúng tôi thôi rượt nhau nữa, dừng lại và bắt đầu thở hổn hển. Vui thật ! Ước gì cái khoảnh khắc ấy không bao giờ trôi qua để tôi thấy được nụ cười của hấn. Bình yên và vô sự.

Hấn lôi tôi đến chiếc xe mui trần, ấn tôi vào và xe bắt đầu lăn bánh. Trên đường đi, hấn cứ bày trò làm tôi cười, hấn đúng là tên đáng ghét mà. Làm tôi cười sắp bể bụng hấn mới thôi không “sát thương” tôi nữa.

Chiếc xe mui trần nhanh chóng dừng lại ở một nhà hàn Nhật. Tôi vui vẻ kéo tay hấn vào trong. Tôi đâu biết là hấn đang mỉm cười, nhìn tôi với đôi mắt đầy hạnh phúc.

- Cậu ăn gì thì gọi đi. – Hấn bảo.

- Vậy tôi không khách sáo đâu nhé. – Tôi nháy mắt tinh nghịch.

Một bàn đầy thức ăn, chỉ trong vòng mười nốt nhạc, tôi đã xử lí nhanh, gọn và lẹ. Hấn nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên xong cũng cười thích thú.

- Nè, cậu làm gì mà nhìn tôi chằm chằm thế? Mặt tôi dính lọ nghệ à? – Tôi mĩa mai, mặt hơi đỏ.

Hấn đỏ mặt, cuối đầu xuống. Ăn xong, hấn kêu phục vụ tính tiền. Nhìn dãy số dày đặc trên cái bill mà tôi không khỏi rùng mình. Hấn không quan tâm và rút trong ví ra một số tiền khổng lồ.

- Phung phí quá. – Tôi nói.

- Có về không? Hay ở đây rửa chén?

- Về mà. – Tôi nhướn miệng cười.

Chúng tôi nhanh chóng rời khỏi nhà hàng. Đang ngồi trên xe thì tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi nhấc máy :

- Alô.

- Bà xã đang đâu vậy? Tao đến nhà tìm không có. – Đầu dây bên kia hỏi tôi.

- À..đi ăn thôi.

- Với ai hả? Thăng Phong phải không?

- O..đâu..có đâu, thấy chán nên đi ăn thôi. – Tôi ấp úng.

- Vậy tao nói với hai bác là ...

- Thôi mà, tao về liền đây.

“Tút tut”

Tôi cúp máy, mặt hơi nhăn lại. Hấn nhìn tôi, hỏi :

- Cậu sao vậy?

- Đồ chết bầm. – Tôi nói nhỏ.

- Cậu nói ai chết bầm hả heo lai rùa, muốn tôi vứt cậu xuống xe không?

- Ồ .. tôi có nói cậu sao? Ồ mà nè, sao cậu cứ kêu tôi là heo lai rùa hoài vậy hả? Tôi ăn đâu có nhiều, chỉ là không được ít thôi mà. – Tôi bĩu môi.

- Vậy sao cậu kêu tôi là sao chổi? Thôi, để cho công bằng, tôi với cậu sẽ chơi trò chơi.

- Trò gì?

- Ai kêu sao chổi hoặc heo lai rùa trước thì thua, và người thắng sẽ tự do xử phạt, thứ 3 tổng kết, ok? Còn 1 phút nữa, trò chơi chính thức bắt đầu.

“Sao chổi”

“Heo lai rùa”

“Sao chổi”

“Heo lai rùa”

“Sao chổi”

“Heo lai rùa”

“Sao chổi”

“Heo lai rùa”

- Hết giờ. – Hấn cười đều.

Cùng lúc đó, chiếc xe mui trần bóng nhoáng dừng lại trước cửa nhà hấn. Tôi bước xuống xe, miệng lầm bầm :”Tên sao chổi chết tiệt, người đi chết đi”.

- Hahahahhaa. Cậu vừa nói gì?

- Tôi ... tại tôi thấy sao băng vừa xẹt qua nên kêu nhầm sao chổi thôi mà. – Ngượng ngịu, tôi đáp.

- Đừng có giả trò, 1-0 nhé. – Hấn đánh giọng nói. – Cậu về nhà đi, đừng có mà nhớ tôi đến phát điên đó, heo lai rùa à

- 1-1. – Tôi

giơ tay hình chữ V, cười lớn.

Hấn tức xịt khói nhưng không làm gì được. Tôi cười đều nhìn hấn rồi dong thẳng. Vào nhà, tôi đã thấy Duy Lâm, nhỏ và ba mẹ tôi ngồi trò chuyện rôm rả. Tôi cười, cúi đầu chào ba mẹ.

- Con kia, đi đâu giờ này mới về hả? – Nhỏ hỏi với bộ mặt nghiêm nghị làm tôi không khỏi buồn cười.

- Dạ thưa má ba, em đi ăn đó má tư, em lên phòng được chưa má chín? – Tôi phá lên cười.

Nhỏ nhào vô chọc lét tôi làm tôi ngã người, cười khì thế, nằm dưới sàn và cười chằng khác nào người mới được xuất viện. Tiếng cười giòn tan, tiếng trò chuyện rôm rả, tất cả tạo nên một khung cảnh rất sinh động.

Nhỏ và Duy Lâm chào ba mẹ tôi rồi “dắt” nhau về nhà.

Nằm ịch lên phòng, tôi mỉm cười khi nhớ lại bộ dạng trẻ con của hấn. Nụ cười kèm theo cái má lúm đồng tiền làm tôi thấy vui vẻ hơn.

Một ngày thật đẹp, rất đẹp. Trong tâm trí tôi, bây giờ, chỉ vồn vồn cái tên của hấn “TRẦN THANH PHONG”.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 12

12. Chương 12

Chương 12: Thì ra là cậu – Phạm Ngọc Lan

Cái dễ yêu của tôi reo inh ỏi khắp phòng. Tôi bật dậy, bắt giắc mỉm cười hài lòng với cuộc sống hiện tại. Thật thú vị khi bên cạnh tôi có ba mẹ, hần, nhỏ, Duy Lâm và những đứa bạn cực kì cute.

Tôi bước xuống giường, vén màn cửa. Bầu trời hôm nay thật thoáng đãng, trong xanh một màu xanh thẳm, những tia nắng tinh nghịch, vài làn gió thổi nhẹ nhàng. Hứa hẹn hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời, tôi tin như thế.

Thôi nghĩ ngợi mông lung nữa, tôi bước vào wc, làm vsen xong, tôi bước ra. Thoang thoang một mùi hương bạc hà hòa quyện cùng mùi vị của gió làm tôi cảm thấy dễ chịu hẳn.

Thứ tôi đang mặc trên người là bộ đồng phục của trường. Tự nhiên tôi thấy “yêu” bộ váy này quá (chắc là vì hần). Áo trắng tay lửng, cổ áo thắt cà-ra-vát, váy đen, tuy đơn giản nhưng trông nó dễ thương lắm. Bên cạnh đó, tôi mang vào chân đôi giày bata màu tím cổ cao, mái tóc dài buộc cao, khoác lên người chiếc ba lô màu tím. Trông tôi chừng chạc như một người trưởng thành vậy.

Vừa bước vào, cả lớp nhìn tôi như một con thú lạ, miệng cười cười. Tôi thấy khó hiểu nhưng cũng mỉm cười đáp trả.

- Đại ca xinh quá. – Bầy lé nói, mặt đỏ ửng.
- Ngân nhà ta ra dáng thiếu nữ vãi. – Nhỏ xuyết xoa.
- Tính đồn tim tao à, bà xã? – Duy Lâm cười hiền nhìn tôi.
- Ờ...

Quay sang hần, tôi nhìn hần với con mắt hình viên đạn, hần cười, nụ cười làm biết bao nhiêu đứa con gái mê tít.

- Sao chối chết bầm, cười gì mà cười. – Tôi bực mình, thốt ra từ không nên nói, định rút lại thì đã quá muộn, tôi đành cắn răng chịu đựng, hích hích.
 - 2-1. – Hần cười đều.
 - “Hừ, để ta xem mi còn vênh mặt được bao lâu, cái tên sao chối đáng ghét”
 - Cậu còn nhớ lần cậu bị nhốt trong thư viện không? Tôi biết ai rồi, Phạm Ngọc Lan làm đó.
 - Cậu không nói chắc tôi cũng quên mất. – Tôi nói.
 - Xử nó đi. – Nhỏ cười, toát ra sự lạnh lùng vốn có.
 - Ủ. – Chỉ một từ ngắn gọn thôi, cũng đủ biết sát khí từ người nhỏ, hần, Duy Lâm, Thành Huy, Mỹ Ngọc, và cả lớp toát ra làm người tôi lạnh buốt, lạnh lạnh sống lưng làm sao ấy.
- (Ngọc là bạn thân của tôi và nhỏ).

Ra chơi

Thế là cả đám lớp tôi hùng hổ kéo qua lớp 11a1. Vừa trông thấy tôi, đương kim vô địch hot dog ủa lộn hot girl đã cuống quýt lên thấy rõ. Tôi mỉm cười, cơn giận trong đầu bốc khói nghi ngút, chỉ chút nữa thôi, chút nữa thôi nó sẽ phát tác và tôi sẽ đánh Ngọc Lan chết mất.

Nhỏ nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của tôi, nhỏ rùng mình :”Mày bình tĩnh, tao xử cho, đừng như vậy chứ”.

Tôi gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, đứng sang một bên nhường chỗ cho bọn lớp tôi giải quyết.

- Cô gan lắm. – Hần nhếch môi, trong hần toát lên cái gì đó làm người ta thấy run sợ.

- Anh Phong à, em ... đâu có làm gì lớp anh. – Ngọc Lan run bần bật.

- Cô còn dám xạo, cô muốn gì đây, đi thẳng vào vấn đề đi, tại sao lại làm vậy? – Duy Lâm cũng lạnh lùng không kém.

- Em

Nhỏ bước tới, tát Ngọc Lan một cái. Ngọc Lan nghiêng rằng, bản chất thật của nhỏ Lan lộ ra, nhỏ nhếch mép :

- Con khốn, mày dám tát tao?

- Tao không chỉ tát mày mà còn đánh mày nữa kìa. – Nhỏ cười, tuy đẹp nhưng cũng đủ làm người khác toát mồ hôi.

Nhỏ Lan giơ tay định tát nhỏ thì bị một bàn tay khác ngăn lại. Người đó là Thành Huy. Nhỏ có chút đỏ mặt vì sự bảo vệ của Thành Huy dành cho nhỏ. Quay sang cảm ơn Huy rồi giơ tay tát một lượt hai cái. Đôi má hồng hào của nhỏ Lan in hằn 5 ngón tay của nhỏ. Nhỏ Lan nở nụ cười nham hiểm rồi sấn tới, nắm tóc nhỏ giật mạnh liên tục. Nhỏ cầm tay Ngọc Lan và quật xuống sàn một cách thô bạo (nhỏ học judo). Ngọc Lan la oai oái như con gà chết, nhìn nhỏ bằng ánh mắt đầy căm phẫn.

- Được rồi, nhốt cô ta vào thư viện. Hết giờ thì thả. – Huy lên tiếng phá tan sự im lặng.

Nhỏ Lan bị lôi đi trong sự kinh hoàng của mọi người. Nhỏ kêu la, khóc lóc thảm thiết. Trông đáng thương thật ! Đám đông nhanh chóng tản ra, tôi thấy họ thoáng rung mình vì cảnh tượng vừa rồi.

- Làm vậy thì nặng tay quá. – Tôi nói.

- Quá tốt cho cô ta rồi. – Duy Lâm mỉm cười.

- Xuống canteen thôi. – Tôi tíu ta tíu tít.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 13

13. Chương 13

Chương 13: Thổ lộ

(Chap này chủ yếu nói về tình cảm giữa Thành Huy – Nhã Oanh).

* Ra về *

Mãi suy nghĩ mà nhỏ không để ý có người đang nhìn mình. Quay sang Thành Huy thì thấy hắn đang nhìn mình thật chăm chú. Nhỏ đỏ mặt. Khuôn mặt nhỏ ửng hồng làm ai kia đờ người. Thành Huy cười với nhỏ, nhỏ thẹn thùng cười ngượng.

- Oanh đi ăn kem với mình nhé. – Thành Huy nói.

- Cũng được. – Mặt nhỏ đã đỏ nay càng đỏ hơn.

Nhỏ chào tôi, hân, Mỹ Ngọc, Duy Lâm rồi cùng Thành Huy bước đi trong ánh mặt trời ngàng đến bàng hoàng của cả lớp.

Quán kem Friend

- Oanh ăn gì thì kêu đi, mình đãi. Chị cho em một bạc hà. – Thành Huy mỉm cười làm chị phục vụ bay lên 9 tầng mây.

- Một vani nha chị Trinh. – Oanh cười, nụ cười làm Thành Huy sững người. Gã thoáng đỏ mặt, cúi xuống tránh ánh mắt ái ngại của chị phục vụ.

Vì đây là quán kem mà nhỏ thường tới ăn nên các thành viên trong quán đều biết nhỏ. Mỗi lần nhỏ đến là y như rằng quán đóng cửa sớm vì hết kem.

- Hai em chờ chị một chút. – Nói rồi chị phục vụ bước đi.

- Ăn xong cùng Huy tới chỗ này nha, được không?

- Nếu Huy muốn, Oanh sẽ đi cùng, với lại Oanh cũng không bận gì nên Huy không cần phải ngại như vậy.

- Cảm ơn.

Chị phục vụ bưng ra 2 ly kem trông thật bắt mắt. Thoang thoảng mùi hương của bạc hà, mùi vị của dâu làm nhỏ cười tít mắt, nhắm mắt lại hưởng thụ vị ngon của dâu, đừng đưa mình theo dòng nhạc nhẹ, dễ chịu, thoải mái.

Nhỏ và hấn (Thành Huy) nói đủ chuyện. Từ trên trời tới dưới đất, từ trái sang phải, từ dưới lên trên, từ trong ra ngoài làm cả hai cười giòn giã. Tiếng cười thiên thần của cả hai làm cả phòng phải ngoái nhìn đôi tiên đồng ngọc nữ đang đùa giỡn.

Ăn xong, nhỏ và hấn đi dạo quanh bờ hồ. Gió thổi nhẹ nhẹ làm tóc nhỏ bay. Một mùi hương dễ chịu xông vào mũi hấn làm hấn cứ muốn ngửi mãi hương thơm từ tóc nhỏ.

Mặt nhỏ đỏ như quả gấc nhìn hành động của hấn. Hấn nuối tiếc rời mùi hương ấy, nhìn nhỏ với ánh mắt dịu dàng :

- Huy thích Oanh.

Chỉ một câu nói vồn vồn như vậy làm tay chân nhỏ bủn rủn, tim đập mạnh, cảm giác hồi hộp xen lẫn mùi vị hạnh phúc bao trùm lên nhỏ. Nhỏ ngượng ngùng nói không nên lời làm hấn có chút thất vọng.

- Xin lỗi, đáng lẽ Huy không nên nói, nhưng Huy không thể nào dấu tình cảm của mình vào một góc như vậy được. – Nỗi thất vọng, buồn bã len lỏi vào người hấn làm tim hấn như ngừng đập, ánh mắt nhìn về phía xa xăm.

- Oanh ... cũng vậy. – Nhỏ lấy hết can đảm, nói nhỏ nhẹ vào tai hấn.

- Thật sao? Là thật phải không.

- Ừm, Oanh nói thật đấy.

Hấn hạnh phúc ôm nhỏ vào lòng, nhỏ ngượng ngùng nói nhỏ vào tai hấn :

- Đáng ghét, sao dám ôm tui trước mặt bao nhiêu người vậy hả?

Nghe câu nói của nhỏ, hấn càng vui hơn. Không ngờ nhỏ cũng thích hấn, thật là quá bất ngờ. Trước khi nói với nhỏ trơn tru như vậy thì hấn đã tập không biết bao nhiêu lần. Mỗi khi đứng trước mặt nhỏ, tim hấn lại đập thình thịch, muốn nói thích nhỏ nhưng cũng khó có thể thổ lộ. Nhưng giờ nghe nhỏ nói nhỏ cũng thích hấn, tim hấn dường như ấm áp một cách lạ thường.

Buông nhỏ ra, hấn nắm tay nhỏ đi trước con mắt ngượng mọ của bao nhiêu người, ganh tỵ cũng có. Ngồi phịch xuống đồi, nơi có những bãi cỏ xanh mượt, hấn nói với vẻ mặt đầy hạnh phúc :

- Oanh thích Huy khi nào?

- Oanh có nói thích Huy hả? – Nhỏ chớp mắt, nén nỗi hạnh phúc trong lòng.

- Nè, nói gì kì vậy? – Một tia thất vọng xẹt ngang người hấn.

- Hihi, Oanh giỡn mà. Mới gặp đã thấy thích rồi.

- Huy cũng vậy, thích Oanh từ cái nhìn đầu tiên, thích nụ cười, thích ánh mắt của Oanh, và điều quan trọng là ... Huy thích Oanh. – Hấn cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của nhỏ. Nhỏ ngượng ngùng đáp trả.

Đêm đó, cả hai con người cùng chung một nhịp đập. Đều lỗi nhịp vì đối phương. Hạnh phúc, cái cảm giác hạnh phúc bao trùm lên họ. Họ tựa đầu vào nhau, cả hai cùng theo đuổi giấc mơ của mình nhưng đều có chung ý nghĩ đó là sẽ bảo vệ, che chở, bên cạnh đối phương mỗi ngày.

- Hứa với Huy chỉ thích mình Huy thôi nhé.

- Ừm. – Oanh mỉm cười với nỗi hạnh phúc mà nhỏ đang nếm trải.

“Bức tranh thiên nhiên thật đẹp, bởi vì có hoa và lá.

Thêm vào giai điệu trở thành bài ca viết riêng dành tặng cho Oanh.

Huy hứa Huy sẽ cố gắng để Huy trở thành bạn trai thật tốt và ...

Là một người chồng cho Oanh điểm tựa vững chắc, trong cuộc sống.

Nụ hôn đầu tiên ta trao mang theo tất cả tình yêu ngọt ngào.

Huy không quan tâm cuộc đời, nó đang đổi thay ra sao.

Cuộc sống của Huy là Oanh, vì Oanh trong Huy là tất cả <3>

Huy chỉ mún nói Huy yêu Oanh nhiều nhiều nhiều lắm đó bà xã”. – Hấn rap một đoạn ca khúc ngắn. Giọng hấn trầm ấm, mang lại cho nhỏ cảm giác hạnh phúc.

“Nhớ tiếng nói ấm áp thân quen ngày tháng qua.

Từng giờ và từng giây qua Oanh vẫn luôn yêu Huy thôi.

Để rồi những ngày trôi qua, thật lòng này chẳng mong xa Huy đâu người có biết không lòng này.

Mong Huy sẽ mãi luôn bên cạnh Oanh.

Vì Oanh đây chất chứa tiếng yêu nhẹ nhàng ...

Huy ơi hãy mang tình yêu đến bên đời Oanh

Và hãy nói Huy luôn yêu Oanh

Tựa muốn ánh nắng chan hoà lời ca yêu thương ...

Ngày từng ngày trôi qua Oanh vẫn chất chứa sâu trong lòng.

Cùng Huy bay đến với muôn ngàn vầng trăng trên cao và mãi luôn bên Oanh nhé Huy :)” -

Giọng nhỏ cao vút, êm dịu, nhẹ nhàng nhưng đi sâu vào lòng hấn làm hấn ngây người vì giọng hát tuyệt vời của nhỏ. Khẽ ôm nhỏ vào lòng, ánh mắt toát lên vẻ yêu thương :

- Love you.

Nhỏ mỉm cười, nụ cười hạnh phúc đọng trên môi nhỏ. Cả hai cùng ngồi ngắm trăng, nghĩ về tương lai của cả hai. Đêm đó, cả hai đã thuộc về nhau. Họ dành cho nhau những lời nói dịu dàng, những nụ hôn nhẹ nhàng và cả sự quan tâm lẫn nhau.

Cả hai mãi mãi sẽ thuộc về nhau, và rồi tay trong tay đi trên con đường hoa nở rộ, xây dựng hạnh phúc riêng của hấn và nhỏ.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 14

14. Chương 14

Chương 14: Đàn chị hồng hách

- Huraaa, ra chơi rồi, tụi mình đi ăn đi. – Tôi cười.

- Đi thôi ! – Nhỏ và Ngọc đồng thanh.

Thế là cả ben siêu quậy, à không, đúng hơn là tập thể siêu quậy 11a3 sắp xuống canteen phá hoại, sát thương “người vô tội” nữa đây ...

Chúng tôi vừa hạ cánh an toàn thì một ben đàn chị, trên mặt ít nhất cũng phải một kí phần dày cộm, khinh khỉnh đi tới, hướng về chỗ chúng tôi đang ngồi.

Dường như thấy hần, Thành Huy và Duy Lâm, một đàn chị nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi với cặp mắt không mấy thiện cảm, giọng điệu nhão như cháo :

- Em nhớ chị không?

E hèm, hình như tôi gặp bà thím này ở đâu rồi thì phải. Trông vẻ mặt kiêu ngạo, dáng đi lả lướt, giọng điệu nhão nhẽ nhẽ nhẽ, ăn mặc thì hở hên, chân đi đôi giày cao gót không dưới 5 phân, ...

A !! Hình như là bà thím đụng độ với tôi hôm chủ nhật. Hmm, oan gia ngõ hẹp.

- Cái thân hình ục à ục ịch như chị mà sao em không nhớ? “Thon gọn”, “mảnh mai” nhìn y như con kết, miệng lú lú lo lo không ngừng.

- Mà ...

- Nè bà thím, thím đã lớn tuổi rồi thì ở nhà để “con cháu phụng dưỡng” đi, đứa nào bắt hiểu để thím đi lung tung quậy phá người ta vậy? Thím cũng già rồi, bôi bôi trét trét như vậy không sợ người ta cười cho sao? – Nhỏ nhe răng cười để lộ hàm răng trắng đều như hạt bắp.

Cả canteen như nín thở xem trận chiến không có hồi kết thúc này, vậy mà nghe nhỏ phán một câu xanh rờn, mọi người không nhin được nữa và phá lên cười nứt nẻ làm cả đám đàn chị tức xịt máu mũi, phùng mang trợn má nhìn tôi và nhỏ.

- Tụi bây im hết cho taoooo. – Một đàn chị thứ hai lên tiếng.

Cả canteen thôi không cười nữa. Không khí trở nên ngột ngạt và căng thẳng hẳn.

- Sao lại phải im? – Ngọc nhếch môi. – Bà thím có quyền gì? Ăn ở không rồi kiếm chuyện chọc phá người ta sao? Dư hơi !

- Con khốn, mày được đấy, xem ra nó. – Bà thím chỉ tôi. – Mày. – Chỉ nhỏ. – Và mày chờ bị đuổi học đi là vừa.

Cả canteen nín bật, chỉ còn nghe thấy tiếng lá xào xạt, tiếng gió thổi vi vu, tiếng cười khúc khích của lớp tôi.

- Sắp bị đuổi tới nơi mà còn cười được. – Bà thím hồng hách nói với giọng điệu ngạo mạn.

- Thôi đủ rồi ! – Hần quát lớn.

- Cậu có lộn không dạ? Bà thím đó hăm dọa tụi tôi đó. – Nhỏ lườm hần.

- Từ nãy tới giờ là bà chị kiếm chuyện trước, bà chị có xích mích với ai thì giải quyết đi, có cần phải làm mất thời gian hai bên không? – Duy Lâm nhếch mép tạo ra đường cong hoàn mỹ làm cả canteen rung động.

- Em ... – Bà chị ập a ập ứng, mặt đỏ ửng. Nói gì thì nói chứ bà chị này lớn hơn chúng tôi 1 tuổi mà xưng em có lạ lắm không ta ?

Tôi nói :

- Tôi ở đây, có trả thù thì nhắm vào tôi đây nè.

- Em có thù với nhỏ đó, mấy anh đừng nhúng vào được không? – Bà thím đó nở nụ cười man rợ.

- Được rồi, tùy chị vậy. – Hần nói, mắt nhìn về hướng khác.

Nhỏ kéo tôi lại, thì thào vào lỗ tai tôi :

- Mày đừng làm gì mạnh tay quá, bả chịu không nổi đâu ! Mạnh quá thì tao méc sư phụ đó con.

- Vâng, em biết rồi chị.

- Cậu cẩn thận một tí. – Hấn nói, giọng có chút lo lắng.

Tôi mỉm cười nhìn hấn trấn an. Bỗng, một đám đàn chị vây quanh tôi. Cả canteen nín breath, tôi nghe được trống đánh liên hồi trong tim. Sướng quá ! Đã lâu rồi tôi không vận động, nay được dịp tốt thế này, không nắm bắt thì thật có lỗi với bản thân tôi quá !

Bà thím đụng độ tôi bước lên, ánh mắt có vẻ hung hăng nhìn tôi, đôi môi nhếch lên, tiến về phía tôi đánh đấm túi bụi. Động tác không nhanh, ra đòn lại thiếu chính xác, không có vẻ là một tay võ loại cứng. Tôi nhếch mép, tránh đòn một cách thông thả, bà thím đó liền ra hiệu cho bọn người kia tiến lên.

Chung qui thì do tôi có lỗi trước, vậy nên ấy bà thím “yếu điệu thực nữ hóa” đánh vài cái chắc cũng không vấn đề gì. Tôi đứng im cho bọn người đó đánh.

- Đánh xong rồi?

Tôi nghe được tiếng thở hồng hộc phát ra một cách thô bỉ ối, khê cười, tôi đánh trả một cách không quá nặng tay, chỉ hơi đau. Nhưng với bọn người này, có lẽ sẽ mấy tháng mới hết vì họ toàn là tiểu thư, cô chủ của những tay có tiếng tăm trong sì thành.

Đánh xong, tay chân thoải mái hẳn, ít ra thì cũng được vận động đôi chút. Nhỏ nhìn tôi, bấu môi :

- Nặng quá không mậy?

- O... tao nhẹ hết cỡ rồi. – Tôi nhún vai tỏ vẻ bất lực.

- Tốt, ra đòn đẹp, tránh đòn cũng rất đẹp mắt. – Hấn mỉm cười làm tim tôi đập liên hồi.

- Bà xã có sao không? Nãy có bị đánh trúng vài cái cơ mà.

- Ngân có sao không? – Ngọc hỏi.

- Mày/Ngân có sao không? – Nhỏ và Huy đồng thanh, cả 2 đỏ mặt, quay mặt đi chỗ khác trong khi tay vẫn còn nắm chặt.

- Hai người có phải lộ liễu quá không? – Tôi cười.

Cả 2 đỏ mặt, không nói lời nào. Cả canteen rào rào tiếng vỗ tay, tiếng tung hô tán thưởng làm tôi không khỏi thú vị. Cảnh đánh người vui vậy sao?

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 15

15. Chương 15

Chương 15: Bạn gái của Thanh Phong

- Mai tổng kết rồi, xin chúc mừng, cậu thua chắc rồi tên siêu đáng ghét. – Tôi lườm hấn.

- Ai biết được. – Hấn trưng bộ mặt xấu xí của hấn “hù dọa” tôi.

- Hai người nói gì vậy? Sao tao không hiểu gì hết vậy nè. – Nhỏ nói.

- Ờ thì tao với cái tên đáng ghét này chơi trò chơi ấy mà. Ai kêu “sao chửi” – “heo lai rùa” thì thua, thời gian là từ giờ đến mai.

- Vô vị thật. – Cả lớp tôi thốt lên.

Cả lớp nhìn tôi và hấn như hai con thú lạ. Hết trầm trở bàn tán rồi lại òa lên “gáy” nức nở.

- Tỉ số sao rồi. – Cả lớp tôi đồng thanh.

Tôi và hấn ngơ ngác nhìn nhau, đúng là cái bọn tưng, mới nói vô vị lại hỏi tỉ số.

- 2-1. – Hân vương vương tự đắc, cười đều nhìn tôi, vẻ chăm chọc.

“Hừ, để coi ngươi còn đắc chí như vậy đến bao lâu nữa”.

Tôi bắn tia lửa điện về phía hân, ngồi phịch xuống, lấy cái máy nghe nhạc và bắt đầu hưởng thụ cái gì gọi là thoải mái.

“Học sinh” – Cái Phương bảo.

Cả lớp tôi đứng lên chào giáo viên chủ nhiệm – cô Huỳnh Mỹ Như, cô ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống. Cô bước tới bàn giáo viên, cười tươi như hoa nhìn chúng tôi, bảo :

- Lớp chúng ta sẽ có thêm một học sinh mới. Em vào đây – Cô ngoắc ngoắc cái tay về hướng phía ngoài cửa lớp.

Bạn nữ bước vào trong sự ngạc nhiên của cả lớp. Da trắng không tì vết, môi đỏ mọng, tóc xoăn dài thả bồng bênh, khuôn mặt baby, nụ cười rạng ngời nhìn chúng tôi, môi khẽ mấp mấp :

- Chào mọi người, mình là học sinh mới của lớp. Tên mình là Lâm Thục Nghi. Mong mọi người giúp đỡ.

Chợt, tôi thấy có cái gì đó bóp nghẹn trong tim.

Thục Nghi đi về phía tôi và hân. Nét mặt rạng rỡ nhìn hân :

- Mình về rồi đây.

Hân lơ đãng nhìn Thục Nghi, môi mông khê nhếch lên :

- Cậu về khi nào? Sao không gọi mình?

- Mình mới về hôm qua thôi, mình nhớ cậu. – Thục Nghi lấy tay choàng lên cổ hân, vẻ mặt hạnh phúc không khỏi vui mừng.

- Chào cậu, mình là bạn gái của Thanh Phong, rất vui được làm quen với cậu. – Thục Nghi nhìn tôi, ánh mắt dường như muốn thách thức.

Hân không nói gì, chỉ nhìn tôi với ánh mắt ái ngại. Tôi hiểu mà, tôi đâu là gì của hân để hân phải quan tâm đến cảm xúc của tôi lúc này. Sóng mũi tôi cay xè, mắt cũng bắt đầu ươn ướt, cả người khê run lên, tim chợt thất lại. Thì ra, bạn gái của hân là Thục Nghi.

Tôi chưa bao giờ thừa nhận mình thích hân. Chắc chỉ là tôi chợt thay đổi cảm xúc mới có những biểu hiện bất thường như vậy. Tôi đối với hân có cảm giác, một cảm giác rất khác lạ so với Duy Lâm. Buổi tối, tôi nghĩ về hân nhiều hơn, thường hay quan tâm đến cảm xúc cũng như biểu hiện trên gương mặt hân. Nhưng giờ có lẽ ... tôi phải dừng ngay những hành động ngu ngốc này rồi. Thì ra, chỉ là cảm xúc thoáng qua mà thôi !

Tôi cười chua chát nhìn hân, xong, cúi gằm mặt xuống, nụ cười tắt lịm, thay vào đó là nỗi xót xa đến tột cùng. Con tim khê nhói lên, đau, thật sự là rất đau. Tôi muốn chạy thật xa để không phải nhìn hân và Thục Nghi ân ái với nhau như vậy. Dường như ánh mắt Thục Nghi nhìn tôi không mấy thiện cảm thì phải.

Ra chơi

- Tao đi đây chút, Duy Lâm với mày đi trước đi. – Tôi cúi đầu, tránh ánh mắt dò xét của Duy Lâm và nhỏ.

Nhỏ gật đầu, chỉ chờ có thể, tôi dùng hết tốc độ và sự mệt mỏi của mình chạy nhanh về phía khuôn viên của trường. Ở đây rất yên tĩnh, những tia nắng chói chang hạ xuống, vài làn gió ấm áp thổi vào người tôi. Mặc dù thời tiết rất ấm nhưng tôi vẫn thấy rất lạnh, mọi việc dường như quá đổi đột ngột. Tôi chưa từng nghĩ đến lúc phải rời xa hân một cách lặng lẽ như vậy. Nhưng giờ đã có Thục Nghi, bạn ấy sẽ lo cho hân mọi thứ, thay tôi quan tâm hân, và sẽ dành nhiều thời gian ở bên cạnh hân. Nghĩ tới đây, tôi nhếch môi, buông nhẹ mi mắt xuống, lòng nặng trĩu nỗi buồn, thả hồn mình vào gió ...

Niềm vui chỉ vừa mới bắt đầu mà bây giờ đã kết thúc nhanh chóng. Thật sự mà nói, tôi vẫn thấy rất đau. Dù đã kìm nén mọi cảm xúc, không để nước mắt rơi nhưng lí trí vẫn không thắng nổi trái tim, vẫn là đau, vẫn là nhói, vẫn là thứ cảm xúc khó có thể diễn tả thành lời.

16. Chương 16

Chương 16: Hư ảo

Quẹt những giọt nước mắt còn vương lại trên khóe mi, tôi mỉm cười một cách chật vật. Thật khó để quên đi những thứ mình quan trọng nhất. Nhưng tôi tin mình có thể làm được, bởi, tôi là Nguyễn Ngọc Khả Ngân kia mà – Một người mạnh mẽ và luôn thích đối đầu với những thử thách chông gai .

Cùng lúc đó thì nhỏ, Duy Lâm, Ngọc, Thành Huy ... có cả hân và Thực Nghi chạy tới.

Tôi không muốn nhìn thấy hân lúc này ...

- Mà làm sao vậy? Sao lại chạy tới đây? – Nhỏ lo lắng hỏi tôi.

- Thiếu oxi ấy mà. – Tôi cười nhẹ.

- Bà xã có gì thì nói nha, tao lo cho bà xã lắm. Love you. – Duy Lâm thì thâm vào tai tôi làm mặt tôi đỏ gấc, ngượng chết đi được !

Tôi lấy khuỷu tay thực vào bụng Duy Lâm. Cái tên đáng ghét này, sao lại nổi loạn thế kia chứ? Tôi lườm Duy Lâm, môi khẽ nhếch lên, một nụ cười lệch chuẩn.

Bài xích (xa lánh) hân có lẽ là cách tốt nhất và là phương án đúng đắn nhất ở hỗn độn này !

- Cậu ... làm sao vậy? – Hân hỏi, nét mặt có chút xám lại.

- Không gì ! – Tôi chẳng biết phải đối xử với hân như thế nào cho đúng nữa. Tẻ nhạt, vô vị khinh khủng .
“Rengggg” .

- Đi thôi. – Duy Lâm nắm tay tôi kéo đi.

Tôi chợt thấy bình yên đến kì lạ. Cái lạnh cũng theo đó dần tan biến. Để lại trong tôi sự ấm áp lạ thường .. Ngọc và Huy nhìn tôi với cặp mắt khó hiểu, tôi nhún vai, tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra. Để lại bốn con mắt ngơ ngác nhìn tôi không khỏi ngạc nhiên.

“Hãy cho tôi xin một vé không hai, mà đầu hôm nay ga đông đường dài

Hãy cho tôi xin được trở về tuổi thơ, ngây ngô với bao mộng mơ

Hãy cho tôi xin một vé không hai, vé đi thôi không cần quay trở lại

Chỉ cần cho tôi được trở về ngày xưa, rong chơi với những ngày mưa

Hãy cho tôi xin hạng vé trung thôi, dẫu tháng năm có lớn thêm thật rồi

Chỉ cần cho tôi được trở về tuổi thơ thì tôi sẽ xin chờ hoài

Một vé đi tuổi thơ sao khó quá người ơi

Bởi bây giờ đây chúng ta lớn rồi, thành em, thành bạn và thành cả tôi, cùng chung ước mơ trở về ..”

Ngồi vào bàn, tôi mở nắp lấy cái đế yêu thân thương ra và bắt đầu chat chit.

“From Xã : Chiều học thể dục, khỏi về nhà, lát tụi mình đi ăn nha.”

“From Me : Không. *Cười*”

“From Xã : Thôi mà, đi đi.”

“From Me : Sao cũng được ! Rủ tụi nó luôn đi.”

“From Xã : Thương bà xã nhất .. moahhh.”

Tôi mỉm cười, Duy Lâm đúng là con nít mà ! Hắn nhìn tôi, hình như định nói gì đó nhưng tôi lại không muốn nghe, quay mặt đi chỗ khác, tránh ánh mắt của hắn.

Ra về

- Mình đi thôi, Oanh. – Huy nắm tay nhỏ lời đi làm nhỏ ngược chín cả mặt, chu mỏ trông yêu phết !
- Tụi bây còn đứng đó làm gì? Đi thôi ! – Oanh nói khi thấy tôi, Duy Lâm, hấn đơ người.
- Cậu đi đâu vậy? Mình muốn thăm hai bác, cậu đưa mình về nhé ! – Thực Nghi nói.
- Bạn gì đó ời ! Bạn không đi thì làm ơn đừng “lôi bè kéo phái” người khác cũng như bạn được không? Muốn đi thì tự mà đi, có tay chân làm gì? Làm kiếng hay bình phong? – Ngọc nhếch mép.
- Bạn ... – Thực Nghi cứng họng.

Thoáng nhìn là biết Thực Nghi rất giận dữ nhưng đó chỉ là thoáng qua thôi. Cậu ta kìm chế cảm xúc khá tốt. Thật không thể xem thường người con gái này được !

- Không muốn có thể về. – Duy Lâm cười nhẹ nhưng cũng đủ toát lên sự lạnh lùng.
- Cậu có đi không? – Hấn nhú mày.
- Uh .. đi. Cậu đi thì mình sẽ đi. – Thực Nghi cười, khoác tay hắn đi.

Nhìn hai bóng dáng khuất dần sau cánh cửa, tôi chợt nhếch môi, cảm giác lạnh lẽo bao quanh người làm tôi rất tức giận. Xem ra ... Thực Nghi không phải con người đơn giản.

Một chiếc Lamborghini Aventador Roadster màu xanh chuối phanh gấp tạo ra tiếng “két” rợn người trước cổng trường. Một người đàn ông tầm 40t, trên người mặc bộ áo vest đen nhìn Duy Lâm, giọng kính cẩn :

- Cậu chủ, có thể đi rồi.
- Được, cảm ơn bác. – Nói rồi Duy Lâm kéo tôi vào xe.

Lần lượt nhỏ, Thành Huy, hấn, Thực Nghi vào. Ánh mắt Duy Lâm nhìn Thực Nghi không mấy thiện cảm, thỉnh thoảng thì thào vào tai tôi và nhỏ :”Tao không thích bà thím này”.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 17

17. Chương 17

Chương 17: Một vỏ đau đớn

Chiếc Lamborghini Aventador Roadster dừng lại ở nhà hàng làng nướng (nơi này toàn đồ nướng). Chúng tôi bước xuống xe. Mặt mũi bặm trợn tiến vào. Lựa một chỗ ngồi êm ái có thể nhìn cảnh vật xung quanh và bắt đầu an tọa.

- Bà xã ăn gì gọi đi. – Duy Lâm nhìn tôi cười hiền, đẩy đẩy cái menu.
- Có chắc là trả nổi hèm dạ? – Tôi bĩu môi.
- No problem (Không thành vấn đề).
- Tụi bây ăn gì gọi đi. – Tôi nói
- Mày chọn đi. – Nhỏ cười, mặt có chút gian gian.

Tôi nhìn cái menu, ổn định giọng nói và bắt đầu cất tiếng hét véo von :

- Chị cho em : Cá lạng nướng muối ớt, tôm nướng chua cay, sườn nướng chao, bạch tuộc nướng, chân gà nướng, 7 cây xiên que bò cuộn phô mai, 7 cây mực ống nhồi trứng cá, ... mỗi thứ một đĩa nha chị.

- Mấy em đợi chị chút, có liền đây. – Chị phục vụ mỉm cười.

Nhỏ chất lưỡi, mặt biểu cảm ghê lắm :

- Ăn như vậy mà không béo. Tại hạ xin bái phục, bái phục.

- Quá khen ! Quá khen !

- Dẫn mày đi chắc “giàu” luôn. – Ngọc cười.

- Mạc thì có. – Tên Huy lắc đầu.

- Mấy người vừa phải thôi nha. Tui ăn đâu có nhiều, chỉ là không được ít thôi. Thấy ghét. Xííí.

- Thôi mà, vậy mày ăn gì cứ thoải mái đi ha. – Cả đám (trừ hấn và Thục Nghi) lắc đầu chào thua.

- Thiệt hả. – Tôi làm ra vẻ mặt cún con, mắt chớp chớp.

- Vâng. – Nhỏ nhún vai.

Cùng lúc đó, Thục Nghi xin phép đi vệ sinh. Tôi cũng muốn rửa mặt cho tỉnh táo bởi chuyện hôm nay quá phức tạp. Vừa vào nhà vệ sinh thì : “Mày biết không? Anh Phong học chung lớp với con nhỏ gì đâu mà vô duyên ớn, một mình nó mà ăn như heo vậy. Súc trâu hay sao mà kêu tùm lum. Đợi thời cơ đến, mày xem tao chơi nó một vỏ đầu đốn nè. Hahahahaha” – Thục Nghi cười lớn, cách nói chuyện khác hẳn bình thường.

Tôi cười nhẹ, lẳng lặng đi ra ngoài mang theo nhiều điều thú vị. Chí ít thì cũng biết được con người Thục Nghi thế nào. Không uống công tôi vào đây. Thật đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Lòng dạ người này sao ghê gớm thế nhỉ? Được rồi, bà sẽ ày biết tay !

Ngồi vào bàn, tôi móc cái đế yêu ra, bấm bấm vài cái và send cho nhỏ, Ngọc, Duy Lâm, Thành Huy.

Nội dung tin nhắn :

- Chuẩn bị xem kịch hay !

Ngẩng mặt lên thì thấy chúng nó cười cười, chắc là đang định xem trò vui đây mà. Ta mà đã ra tay thì xong ngay thôi. muhahahaha.

Chị phục vụ bưng đồ ăn ra, thấy thế, chớp thời cơ, tôi chơi một lèo :

- Chị cho em thêm : Cá kèo nướng muối ớt, cá chình nướng muối ớt xanh, ốc bòng nướng muối ớt, càng ghẹ cay nướng, mỗi thứ 1 đĩa nha chị.

- Em đợi một lát.

Nhìn qua nhỏ, Duy Lâm, Huy, Ngọc, hấn và cả Thục Nghi mặt mày tái mét. Hehe, chơi chị đâu có dễ đâu bé Nghi, kakakakak

Chúng tôi bay vô và bắt đầu xực một cách tàn bạo. Ai nhìn cũng tưởng chúng tôi quanh năm suốt tháng không được ăn ấy mới khổ chứ.

Thục Nghi ngồi vào bàn, động tác ăn từ tốn, ăn một miếng lại gấp vào chén hấn một miếng làm tôi muốn phát nôn. Nói ra những lời như vậy mà coi như không xảy ra chuyện gì. Trơ tráo thật !

Chị phục vụ bưng thêm vài đĩa ra, tôi nở nụ cười tươi hơn cả hoa, ánh mắt đầy thú vị nhìn sang Thục Nghi, miệng cười toe toét :

- Chào bạn, mừng bạn trở về, mình muốn đãi bạn một châu thật hoành tráng, đây là các món “ngon” và “độc” nhất ở nhà hàng này, mình “đặc biệt” dành riêng cho bạn, bạn cứ tự nhiên nha.

Thục Nghi xám mặt, khê nhếch mép. Hấn thấy vậy vội đỡ lời cho Thục Nghi :

- Thục Nghi bị dị ứng với ớt, cậu ấy ăn không được.

- Biện minh. Tụi tôi đặc biệt dành riêng cho bạn ấy, chẳng lẽ không nể tình ăn được hay sao? Tùy bạn ấy vậy. – Nhỏ nói.

- Không ăn thì thôi. Chúng tôi ăn. – Duy Lâm nhìn Thực Nghi với ánh mắt “trìu mến”.

- Được rồi, tôi ăn, cảm ơn cậu nha Ngân. – Thực Nghi nở nụ cười quỷ dị, môi mỏng khẽ nhếch lên.

Thực Nghi ăn một miếng lại uống nước, ăn một miếng lại uống nước làm chúng tôi cười lẫn lộn nhưng không dám cười lớn, chỉ âm thầm cười nhỏ. Chúng tôi mím chặt quai hàm, đợi Thực Nghi đi kêu thêm nước rồi mới cười lớn.

- Cao tay, cao tay. – Ngọc cười hả hê.

- Bạo quá ! – Huy cười nứt nẻ.

Nhỏ với Duy Lâm cười mà chảy cả nước mắt. Ôi, nhìn bộ dạng của Thực Nghi làm tôi hả dạ làm sao ! Tôi đâu có thành kiến với ả, có sao lại tìm cách hại tôi làm gì? Gậy ông đập lưng ông ấy mà.

Hắn cũng không nhịn cười được mà bật ra cười lớn hơn cả tôi, nhìn hắn, tim tôi chợt ré lên, nhẹ nhàng, tôi cất tình cảm mỏng manh của mình vào tim ...

Chúng tôi ăn xong cũng là lúc Thực Nghi uống gần hơn 10 chai nước suối. Đôi môi nhỏ tấy sưng lên, mặt đỏ rực làm tôi không tài nào nhịn cười được.

- Chúng tôi “đãi” cậu xong rồi giờ thì tới lượt cậu thanh toán. – Ngọc nhe răng cười làm Thực Nghi giận điên lên, nhìn Ngọc với con mắt giết người nhưng nhanh chóng che đi khi nhìn thấy hắn đứng kế bên.

- Ủ, đúng đó, nhân ngày tụi mình làm bạn và tái ngộ mà. – Nhỏ thêm lời.

- Ồ..ờ.. – Thực Nghi cứng họng, ánh mắt liếc sang hắn cầu cứu.

Hắn nói :

- Để tôi trả được rồi.

- Không được, cậu làm vậy thì làm cho Nghi không “gắn bó” chặt chẽ với tụi này rồi. – Huy cười khì.

- Không sao đâu, để mình. – Thực Nghi nghiêng răng ken két, ánh mắt căm phẫn nhìn một lượt chúng tôi.

Nhìn cái bill tính tiền mà chúng tôi mém bật cười thành tiếng. Những con số dày đặc in trên bill làm Thực Nghi mím chặt quai hàm, nét mặt có chút biến dạng từ từ rút trong ví ra cái thẻ ATM.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 18

18. Chương 18

Chương 18: Lại “đau đớn”

Thanh toán xong, chúng tôi rủ nhau ra ngoài khu giải trí của nhà hàng và bắt đầu chơi trò “người lớn”. Đại khái là chơi rượt bắt, xích đu, nhà banh, ...

Cả đám rượt nhau chạy xung quanh hồ cá, ảnh hưởng không ít đến trẻ em ở đây.

- Mẹ ơi, mấy anh chị đó giống con hả mẹ? – Một bé trai mặt kháu khỉnh, cất tiếng hỏi mẹ.

- Giống chỗ nào hả con?

- Mấy anh chị là trẻ em phải không mẹ?

- À ờ, mấy anh chị đó đều là trẻ em đó con.

Híc híc, ai đời lại nói chúng tôi là trẻ em thế kia? Ồ mà chúng tôi cũng đâu có lớn lắm đâu. Hơi bé bé tí xíu thôi .

Tập thể dục xong, chúng tôi rủ nhau phá hoại nhà banh. Đứa leo lên cầu thang, đứa đập banh nát bét (lí do là trọng lượng của chúng tôi không được nhỏ). Chúng tôi thi nhau chọi banh khí thế. Hễ ai bị chọi banh trúng thì thua. Hình phạt thích đáng đó là : Bao ăn kem.

Và thế là ... chúng tôi (trừ hần) cứ nhắm vào Thực Nghi mà chọi. Chọi đến ả bù lu bù loa lên mới thôi. Dừng từ gì để diễn tả Thực Nghi bây giờ ta? Đầu cổ bù xù, tóc tai lượm lượm, mắt thì bồ câu (con đậu con bay).

Chúng tôi thi nhau cười hả hê con dê, không ngừng bắn tia lửa điện với phía Thực Nghi. Hần thì vội chạy lại đỡ Thực Nghi, quan tâm, lo lắng cho Thực Nghi. Ắ nhìn tôi với ánh mắt đầy thách thức, vẻ mặt khinh khỉnh nhìn tôi làm lòng tự trọng của tôi bị xúc phạm nặng nề. Một bài học có lẽ không đủ? Mới vào lớp đã tạo scandal thế này rồi thì bọn lớp tôi sẽ để yên cho ả sao?

- Các cậu nặng tay quá rồi đấy. – Hần cau mày.

- Stop ! – Nhìn về nơi khác, tôi bỗng thốt lên, vốn dĩ tôi không muốn nói hay thậm chí là liếc mắt nhìn hần, tôi cũng không muốn. Chỉ là thấy hần ngày càng quá đáng, bênh vực con người thâm độc như thế, có đáng không?

- Mất vui.

- Thôi mà bà xã, mình đi ăn kem ha, có người bao kia mà !

- Ủa, chỉ có ông xã mới hiểu được tao, híc híc. – Tôi vờ làm bộ mặt cún con.

Chiếc xe có màu xanh chuối lại bon bon trên đường với vô vàn con mắt nhìn ngưỡng mộ. Chúng tôi cười đùa líu lo, làm cho không khí trong xe ngày càng trở nên náo nhiệt, sôi động hơn. Quay sang Thực Nghi thì thấy ả khoác tay hần, trên môi nở nụ cười “hiền dịu”.

Cảm giác lúc này không chỉ là nhói. Nó còn mang cả niềm đau và sự hụt hẫng mà tôi đang phải chịu đựng. Nhưng tôi sẽ vượt qua thôi, chỉ là phút chốc trở nên mềm yếu như vậy, tôi rất cần một bờ vai để tựa vào.

Duy Lâm đẩy tôi tựa vào vai. Tôi nghe rất gần nhịp tim của Duy Lâm. Nó làm tôi nhẹ nhõm và yên bình lạ thường.

Xe dừng lại ở một quán kem cao cấp do đích thân nhỏ và Ngọc chuẩn bị, chờ đợi Thực Nghi rút thêm một đợt thẻ ATM nữa mới hả dạ. Chúng tôi bước xuống xe, đi thẳng vào quán. Chị phục vụ cười nhẹ nhìn chúng tôi, đôi môi nhỏ khẽ cử động :

- Mấy em dùng gì?

- Có nhiều đem ra hết đi chị. – Duy Lâm cười, giọng pha chút đùa cợt.

Chị phục vụ ngơ ngác nhìn Duy Lâm, đờ người không thốt nên lời. Thấy vậy, Ngọc vội bào chữa :

- Chị cho em 2 dâu, 4 bạc hà, 3 trà xanh, 2 chocolate, 6 kem trái cây, 1 lẩu kem.

- Mấy em đợi một chút, sẽ có liền. – Chị phục vụ cười thân thiện rồi đi đến quầy kem.

Nhỏ thì thâm vào tai tôi :

- Cho bà thím đó trả tiền đã luôn.

Tôi gật đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn xuống đường. Nơi có những tiếng còi âm ỉ, đông người và cả náo nhiệt nữa. Ôn ào giữa vòng quay cuộc sống, để rồi nhận ra ... thứ tôi tìm kiếm chỉ đơn giản là 2 chữ ‘Bình yên’..

Ăn xong, Thực Nghi “lại” phải rút cái ATM ra, đau xót nhìn nó từ từ bị mòn rút. Cả đám chúng tôi lăn ra cười thỏa thích một trận ra trò. Tôi nghĩ chúng tôi chơi ả như thế chắc ả cũng không dễ gì bỏ qua. Nghĩ vậy, tôi móc trong túi ra cái đế yêu, bấm bấm :

- Lát nữa tao nói tụi bây nghe cái này, thú vị phết đấy !

Bấm nút send, đồng loạt 4 chiếc điện thoại vang lên tiếng nhạc nhẹ nghe rất thoải mái ...

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 19

19. Chương 19

Chương 19: Dính tới Hotboy

Chiếc xe có màu xanh lại tiếp tục bon bon trên đường. Lần này là một nhà sách trung tâm. Duy Lâm kéo tay tôi đi vào ...

Đi đến quầy lưu niệm, cặp mắt tôi dừng lại ở con gấu bông màu trắng, tay cầm trái tim màu đỏ có chữ “I love you”, nhìn tôi cười tươi như hoa. Trong lòng tôi lại lâng lâng khó tả, thật ra thì ... tôi ... thích gấu bông :v.

Nhưng ngặt nỗi, giá tiền cao ngất ngưỡng, gần 2 tháng tiền lương (tiền đi học) của tôi. Híc híc, tạm biệt em thôi gấu ơi. Chắc chị sẽ nhớ em nhiều lắm ... !

- Bà xã thích nó hả?
- À ờ thì chắc có.
- Tao mua tặng bà xã nha?
- Cảm ơn nhưng thôi, giá đắt lắm. Tiền đâu mà chịu nổi? Mà phung phí như vậy má ba la tao thì khôn. Tao không muốn làm đứa con nuôi bất hiếu đâu nha.
- Coi như quà tao tặng mày nhân ngày hai đứa mình “yêu” nhau đi nha.
- Cái gì? Mày có tin tao quánh mày không? Thằng điên kiaaaaa !!!!!!!!!!!
- Híc híc, ăn hiếp người ta hoài. Tôi chỉ muốn tặng quà cho “em” thôi mà.
- Tao đọc mày bây giờ. Khoét thêm cái lỗ màu tím trên con mắt nữa đây. Khuyến mãi thế còn gì?
- Không thích thì thôi !
- Giận đi, tao về méc má ba, má ba đọc thêm con bên phải nữa cho có đôi có cặp ha.
- Có đi không? Tụi bây cứ vậy hoài. – Nhỏ cười.

Duy Lâm cười lộ rõ đường cong hoàn mỹ làm bao nhiêu người ở đây ngã quy. Duy Lâm nắm tay tôi, hai đứa dung dăng dung dề tiếp tục cuộc hành trình phá hoại tài sản nhà sách.

Hắn thì vẫn vậy, vẫn nói chuyện với Thực Nghi. Về mặt không chút cảm xúc. Tay trong tay với Thực Nghi. Nhưng những điều đó chỉ thoáng qua trong tim tôi, một cơn đau thoáng qua ... nhẹ nhàng nhưng sâu lắng.

Thực Nghi thì lâu lâu lại liếc xéo tôi làm tôi thấy rất ư là khó chịu. Tìm cách hại tôi giờ lại thế đây.

Dừng chân tại quầy sách, chả là tôi muốn mua vài cuốn sách đọc cho đỡ buồn. Cầm lấy cuốn sách với tựa đề “Tôi tài giỏi, bạn cũng thế”, tôi kiếm một chỗ ngồi và hạ cánh.

Thực Nghi với hắn thì đi đâu đó. Chộp lấy cơ hội, tôi nói với mọi người về con người thật của Thực Nghi :

- Lúc ở nhà hàng làng nướng, vào wc, tao nghe Thực Nghi nói xấu tao gì đó, nên tao mới “chơi” Thực Nghi như vậy.
- Tao biết ngay mà, nhỏ đó không vừa gì đâu. – Ngọc nhếch mép tạo nên đường cong tuyệt mỹ.
- Để tao gọi cho con Ly kêu nó điều tra nhỏ này xem sao. – Nhỏ nở nụ cười tuy rất đẹp nhưng đủ mang lại nỗi sợ “khủng bố” cho người đối diện, móc cái đế yêu ra và bấm.

- Bà thím đó coi vậy mà không phải tay vừa đâu nha. Cần thận một chút không mất mác gì đâu ! – Duy Lâm nói.

- Ủ, thấy bà là con gái nên tao không muốn nói. – Huy nói.

Thành Huy vừa dứt câu, tiếng chuông điện thoại của nhỏ vang lên, nhỏ bật loa :

- Tên đủ là Doanh Thực Nghi, từ Mỹ trở về, lúc còn bên Mỹ nó cặp nhiều tay lắm, đa số là những đứa con nhà giàu, có danh tiếng. Nhỏ khá đều, gia đình giàu có. Ba là tổng giám đốc công ty Sky, mẹ là thư ký. Nhỏ là con út trong gia đình. Báo cáo hết !

- Cảm ơn ha, thím nhớ tôi không? – Tôi cười khì.

- Không ! – Đầu dây bên kia quả quyết.

- Thím chơi tốt lắm ha. – Tôi hơi buồn.

- Hihi, nhớ chứ sao không. BFF (best friend forever) của tao mà. Khi nào về, đích thân tao sẽ qua nhà 2 tụi bây để thăm nuôi. Và chắc hẳn nhà 2 đứa bây sẽ sáng nhất khu phố. Hehehe

- Con quỷ này, khéo đùa. Thôi, mày làm gì thì làm đi, cảm ơn mày.

“Tút tut”.

Cúp máy, tôi nhẹ thở phào. Rõ như chúng tôi suy đoán, Thực Nghi không hề đơn giản. Nếu hắn biết được người con gái hắn đang trong tay lừa dối hắn thì hắn sẽ thế nào? Buồn? Đau? Tôi thật không dám nghĩ đến cảnh đó. Nghĩ đến cảnh hắn vì người khác đau khổ mà tôi đau trong thâm tâm. Không hiểu vì lý do gì giờ đây không thể vứt ra được. Nếu như có một điều ước, tôi sẽ ước mình chưa từng quen biết hắn để không phải nén nỗi đau này.

Nếu như tình cảm đó chỉ thoáng qua thì có lẽ sẽ tốt biết mấy. Nếu như con tim tôi không rung động vì hắn có lẽ sẽ tốt nhưng tiếc thay ...

- Rõ rồi, giờ tụi bây tính làm gì với nó? – Đôi môi Ngọc khẽ mấp mấp.

- Diễn tiếp với nó chứ làm gì? – Nhỏ cười.

- Ok. – Chúng tôi đồng thanh.

Cùng lúc đó, hắn và Thực Nghi cũng đã trở lại. Thành Huy hỏi :

- Đi đâu vậy?

- Mua chút đồ thôi. – Hắn nói với vẻ mặt bất cần.

- Phong tặng mình con gấu đó, hihi.

Thực Nghi giờ con gấu ban nãy tôi thích ra. Mặt lộ rõ đất thẳng. Ắ muốn làm tôi tức đây mà. Nhưng sao tôi thấy tim đau quá !

Nhỏ ghé vào tai tôi, nói khẽ :

- Con đó muốn làm mày tức đó.

- Tao không quan tâm, nó làm gì mặc xác nó. – Tôi nhếch môi, ném ánh mắt khinh bỉ về phía Thực Nghi.

Nhỏ thoáng rùng mình, nhìn tôi cười nhẹ. Thực chất là gương. Tôi không chắc lúc tôi nổi điên thì sẽ có chuyện gì xảy ra. Nhưng tức nước thì vỡ bờ, Thực Nghi làm quá đáng thì có ngày tôi sẽ bùng nổ thôi. Thật không thể hiểu nổi con người trơ tráo như ả thì làm gì có tư cách ngồi đây?

- 1h20 rồi, mình về trường thôi. – Duy Lâm nhắc khẽ.

- Lets go. – Kìm nén cảm xúc là điều duy nhất tôi có thể làm ngay lúc này.

Dừng lại cổng trường, tôi mua ngay 7 ly trà sữa. Cảm giác thật tuyệt vời ông mặt trời. Không phải một mình tôi uống đâu nha .

Vừa vào lớp thì bọn lớp tôi ủa lên, vây quanh chúng tôi.

- Hot boy khối 12 Minh Kiệt tìm đại ca kìa. Chắc là nói gì đó. – Bầy lé nói.

- Làm gì? – Tôi hỏi.

Cùng lúc đó thì đàn anh Minh Kiệt đi về phía tôi. Tóc màu đỏ hung, mắt một mí, kèm theo cái đồng điệu cực cool, nhìn tôi, cười :

- Thần đồng Khả Ngân đây sao?

Herrr, tôi “nổi tiếng” toàn trường với danh hiệu THẦN ĐỒNG vậy mà giờ gã này lại hỏi một câu ngu ngốc ngẩn. Nhìn chăm chăm vào gã, tôi nhếch mép.

- Anh muốn làm quen em. – Minh Kiệt cười làm đám con gái lớp tôi xịt máu mũi bao gồm cả Thực Nghi. À cứ nhìn chăm chăm Minh Kiệt làm tôi muốn nôn.

Tôi còn lạ gì đàn anh Minh Kiệt nữa. Gã thay bồ như thay áo, xem con gái chỉ là trò chơi. Thích thì chơi, không thích thì bỏ sang một bên. Dính vào thể loại này chỉ có nước khổ dài dài. Tôi hơi điên nhưng tôi không có ngu à nha. Thần đồng như tôi lại phải dính vào tên này sao? Không thể nào ! Trong từ điển của tôi không có luật lệ này !

- Xin lỗi, anh tìm sai đối tượng rồi.

- Em cứ đợi đi. Rồi em sẽ là của anh. – Hấn nháy mắt, như một làn gió, khuất nhanh sau bức tường của lớp.

Thái độ của hấn hơi lệch đi. Về mặt cũng có biểu hiện hơn. Thoáng nhãn mặt, cau mày, đôi môi còn hơi nhếch lên nữa.

Tôi thấy có luồng gió lạnh lạnh phía sau, quay xuống thì thấy hấn và Duy Lâm nhìn tôi với con mắt muốn ăn tươi nuốt sống, tôi cố nặn ra nụ cười “đẹp” nhất, cười xuề xòa cho qua chuyện.

- Tên đó tốt nhất đừng dính vào. – Nhỏ nhắc nhở.

- Nghĩ gì mà nói câu đó? Tao là ai? Là BFF của mày đó, không phải là đứa mê trai bỏ bạn đâu à nha. Nói nữa giận thiệt luôn. – Tôi vờ đổi.

- Thôi mà bấy bì, tụi tao quan tâm mày thôi mà. – Ngọc cười hiền.

- Tụi bây là bạn tốt của tao mà. Thương tụi bây bự chà bá luôn. Bắn tim đừng chéo, đừng chéo. – Vừa nói, tôi vừa vẽ hình trái tim “bắn” về phía nhỏ và Ngọc làm cả lớp cười lăn lộn.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 20

20. Chương 20

Chương 20: Thực Nghi gỡ trò

“Reng”

Chúng tôi thay đồ xong, cùng lúc đó tiếng chuông báo hiệu giờ vào học vang lên. Chúng tôi ủa ra sân như đàn ong vỡ tổ. Trên môi ai nấy cũng đều đọng lại nụ cười. Nụ cười vui vẻ của tuổi học trò ...

Tôi là “lớp trưởng” của tiết thể dục đây nhé ! Oai lắm cơ !

- Xếp thành hai hàng đi. – Tôi nói.

Lớp tôi nhanh chóng xếp thành hai hàng, cả lớp đang nhón nháo thì im bật. Thầy Khanh – Giáo viên thể dục nói :

- Nữ đá với nữ, nam đá với nam. Các em chia làm hai đội, khởi động, sau đó thì luyện tập rồi vào đá luân (đá banh).

- Dạ. – Lớp tôi đồng thanh.

Bởi vì đá bình thường nên một đội chỉ cần 7 cầu thủ. Đội tôi gồm có : tôi, nhỏ, Ngọc, Trân, và 3 người khác. Đội Thực Nghi gồm có : Thực Nghi, Hoa, Mai, Loan, Trinh và 2 người khác. Còn một số bạn (nữ) khác thì ngồi chơi xơi nước, cổ vũ cho hai đội.

Khởi động xong, chúng tôi nhanh chóng về phần sân của mình. Vì là tập bình thường nên chỉ cần một sân nhỏ là đủ. Ổn tù thì đội chúng tôi thắng và đi bóng trước. Tôi lên bóng, phối hợp 1-2 với nhỏ rất nhuần nhuyễn.

- Vàoooooo. – Lớp tôi hét lên.

Người dứt điểm cuối cùng là tôi. Ghi bàn vào lưới của đội Thực Nghi và dẫn trước với tỉ số 1-0. Thực Nghi nhìn tôi, đôi mắt ánh lên sự tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi rồi về sân nhà. Tiếng còi vang lên, chúng tôi lại tiếp tục, lần này là các đường chuyền ngắn, cả đội phối hợp với nhau rất ăn ý nên chúng tôi nhanh chóng tới trước khung thành đối phương. Một lần nữa, cầu gôn rung, tiếng còi lại vang lên. Tiếng hét lại giòn tan vang vọng khắp cả sân trường.

Chúng tôi lại tiếp tục dẫn trước với tỉ số 2-0. Văng vẳng bên tai vài chữ nghe rất thoải mái :

- Đại ca đá hay quá ! – Bầy lé la lên, kéo theo đó là một tràn pháo “chân” nồng nhiệt hơn cả buổi tiệc.

Trận đấu được tiếp tục. Thực Nghi lên bóng, động tác cũng rất chuyên nghiệp. Tôi tiến đến giành lại bóng. Chưa chạm đến bóng thì Thực Nghi đã té. Kết quả là thầy Khanh phán tôi vô tội. Thầy Khanh rất công bằng nhé, ánh mắt sắc bén không chê vào đâu được. Đầu đó lại vang lên “Nhỏ mới tới điều quá” “Đại ca chưa chạm bóng mà nó té rồi” “Tiểu nhân làm sao thắng được?” ...

- Mà chưa kịp chạm thì nó đã té rồi, ranh ma thật. – Nhỏ nhếch môi.

- Mặc nó, mình chơi theo cách mình là được. – Tôi cười, chẳng qua là lâu nay chưa ai làm tôi “hứng thú” thế này, nay có dịp tốt, để xem, tôi sẽ cho ả biết thế nào là phong cách chơi của đội bóng nữ lớp tôi.

- Cậu có cần nặng tay vậy không? Thực Nghi làm gì cậu hả? – Hấn quát tôi, lấy tay đỡ Thực Nghi ngồi dậy.

- Cậu đừng quá đáng ! – Duy Lâm quát, lấy tay dấm vào khuôn mặt điển trai của hắn, máu từ khóe môi tràn ra. Hắn lấy tay quệt vết máu, cuối đầu xuống.

Đám lớp tôi nháo nhào cả lên. Thực Nghi vội lấy khăn lau vết máu cho hắn, ả xanh mặt, nhìn tôi đầy căm phẫn.

Nhìn thấy cảnh tượng máu từ khóe miệng hắn tràn ra, lòng tôi thất lại, nhưng tôi đã làm gì Thực Nghi à? Hắn có bị đuối không đấy? Ắ giờ trò rành rành ra đó mà dám nói tôi làm gì ả? Ai cũng thấy nhưng tại sao hắn không thấy? Đồ tồi !

Tôi không nói gì, mặc kệ hắn muốn nghĩ gì thì nghĩ. Tới nước này rồi thì tôi cũng chẳng muốn bận tâm đến hắn làm gì. Ủ, con người quả đúng là thay đổi nhanh thật !

Tôi hí hup mi mắt, bước đi, tìm đau nhói, nhếch môi vài cái, đại khái là cười, tôi cười chính mình lúc này. Sao phải đau vì hắn chứ? Hắn đã có người quan tâm, lo lắng cho hắn rồi. Cần gì phải để tâm những lời nói khiến mình đau nhói? Im lặng, bước đi. Lại có lúc tôi phải yếu đuối như vậy, thật là thẹn với bản thân tôi. Tự nhủ với lòng sẽ tập quên, quên mọi thứ, tốt nhất là nên quên hết con người của hắn để không có những cảm giác khổ sở thế này.

Trận đấu lại được tiếp tục. Quyền phát bóng thuộc về đội chúng tôi. Ngọc lên bóng, Thực Nghi liền cản đường, Ngọc chuyền lại cho tôi. Thực Nghi liên tục bám theo tôi như bám theo con mồi. Tận dụng sơ hở, tôi dùng động tác giả được thầy Khanh dạy khi còn trong khóa tập luyện vượt qua Thực Nghi. Nhỏ áp sát tôi, chúng tôi lại tiếp tục các đường chuyền ngắn 1-2 trông rất nhuần nhuyễn. Đến trước khung thành, tôi chuyền cho nhỏ, nhỏ chuẩn bị vào tư thế sút thì bị thủ môn (bạn gái tên Hoa) lao ra nhằm chặn cú sút, phía

sau thì Thục Nghi chườn dài trên sân xoạt bóng, nhỏ mắt đà nhưng cố gắng đánh gót chuyền cho tôi. Tận dụng cơ hội, tôi sút ngay, vì không có thời gian chỉnh bóng. Cầu gôn rung lên một lần nữa ...

- Hay quá !!! Vào rồiiiii !!!!!!!! – Lớp tôi la hét không ngừng nghỉ.

Thầy Khanh thối còi. Tiếng còi vang lên thừa nhận bàn thắng được ghi và kết thúc trận đấu. Chúng tôi mừng rỡ reo lên. Nhìn nhỏ, tôi chợt thấy đau lòng. Nhỏ nằm đó, tay ôm chân. Pha xoạt bóng của Thục Nghi chắc không đơn giản là cướp bóng. Lực xoạt bóng khá mạnh làm nhỏ bay thẳng vào cột dọc.

Tôi vội chạy lại, Thành Huy và Ngọc đỡ nhỏ ngồi dậy. Thành Huy nhìn Thục Nghi với con mắt giết người :

- Hèn hạ. Không đấu lại thì đừng giở trò như thế !

Hắn nhìn Thục Nghi, khề nhúu mày :

- Cậu đang làm gì vậy hả?

- Mình ... mình xin lỗi, mình không cố ý. – Thục Nghi cuối gầm mặt, khóe môi khề nhếch lên nhưng nhanh chóng thay bằng bộ mặt khóc lóc ỉ ôi làm chúng tôi suýt nữa thì nôn ọe.

- Giả nai. – Ngọc nhếch mép, hừ lạnh một tiếng.

- Cậu không thấy mình hèn lắm sao? – Tôi cười lạnh.

Thành Huy diu nhỏ đi lại bằng ghế đá ngồi. Tôi hỏi :

- Mày có sao không?

- Không. Chỉ là nó dùng lực hơi mạnh nên chân hơi đau, không sao. – Nhỏ cười nhưng chúng tôi ngửi được nồng nặc mùi thuốc súng đâu đây. Từ bé, tôi và nhỏ đã cùng nhau rèn luyện thân thể nên những cú xoạt dùng lực thế này không làm khó được chúng tôi.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 21

21. Chương 21

Chương 21: Mưa và tôi....

Tỉ số cuối cùng của trận đấu là 3-0. Đội chúng tôi thắng cuộc. Chúng tôi rủ nhau vào lớp quậy tiếp. Tiết thể dục kéo dài 2h60 , nãy giờ chỉ mới 40 nên còn dư rất nhiều thời gian. Với lại thầy Khanh cho nghỉ xả hơi nên quậy đã luôn.

Đi ngang qua bàn Thục Nghi thì ả giơ chân định gạt chân tôi. Định đùa tôi à? No door rồi cưng). Tôi nhắc chân đá thẳng vào chân ả với lực cực nhỏ, đi được vài bước thì Thục Nghi giở trò khóc lóc :

- Cậu không thấy chân tôi đang bị thương hay sao? Tôi làm gì mà cậu lại đá tôi? Tôi đâu có đụng chạm gì cậu đâu chứ. Tại sao hết lần này tới lần khác cậu lại kiếm chuyện với tôi vậy hả?

- Ồ ha, đúng là tôi bị cậu nặng thật rồi. Cái chân lông lá của con ruồi cái ngay trước mặt mà tôi lại vô ý vô tứ không thấy mà đá vào, xin lỗi cậu nha.

- Cậu ... – Thục Nghi cứng họng, nhìn tôi với con mắt nãy lửa.

- Cậu lại làm gì nữa vậy Ngân? Thục Nghi đã làm gì cậu mà cậu lại đối xử với cậu ấy như vậy? – Hắn nhúu mày.

- Cậu hỏi bà thím đó thì rõ, đừng lúc nào cũng đổ lỗi hết cho Ngân, mắt để dưới tráng hả? – Nhỏ tức giận, tay nắm chặt thành nắm đấm lao thẳng vào Thục Nghi.

“Chát”

Nhỏ tát Thục Nghi một cái. Thục Nghi ôm mặt, 5 dấu tay in hằn trên má. Cho thấy cái tát này nhỏ đã dùng sức khá nhiều. Một tràng pháo tay rào rào khắp cả lớp, tôi khẽ nhếch mép cười nhạt. Cái này hẳn gọi là quả báo. Không hại được ai lại còn chuốt họa vào thân.

Thục Nghi nhìn nhỏ, định vun tay tát nhỏ thì bị Thành Huy giữ chặt tay lại, nhìn Thục Nghi, Thành Huy đành giọng nói :

- Muốn ăn thêm vài cái nữa phải không?

- Tôi ...

- Bỏ tay Thục Nghi ra đi. – Hấn quát khê.

- Mày lại vì con nhỏ này mà làm mất tình bạn, từ khi nào mày trở nên như vậy hả Phong, *lưu đạn. – Thành Huy nghiêng răng, tay siết Thục Nghi chặt hơn.

(*Lưu đạn : Chửi thề ...)

Hấn thôi không tranh cãi với Thành Huy nữa, bỏ về bạn, gục đầu xuống.

Không muốn bận tâm lại càng bận tâm nhiều hơn. Không biết từ khi Thục Nghi trở về, vì ả, hấn đã chính tôi bao nhiêu lần. Vì Thục Nghi, hấn bỏ mặc cảm giác của tôi. Lại vì Thục Nghi, không hiểu ai đúng ai sai lại quát tôi. Thật ra, tôi nên vui hay nên buồn khi thấy hấn như vậy đây?

Mưa rơi, hạt mưa mang theo nỗi lòng tôi nặng trĩu buông xuống. Hôm đó mưa ... có lẽ là những kỉ niệm đẹp của tôi và hấn. Nhưng bây giờ ... có lẽ là một chút vẩn vương, một chút lấm tưởi. Ký ức chợt trào dâng, nỗi nhớ cùng kỉ niệm nhẹ nhàng buông xuống. Nỗi đau quá lớn và không thể nói thành lời ...

Hạt mưa rơi tí tách bên cạnh khung cửa sổ nhỏ. Những kỉ niệm đang ùa về với những chiều mưa ngày hôm đó. Có trời xanh, có nắng ấm cùng với những tiếng cười rộn rã. Có niềm đau, có hạnh phúc mỗi khi mưa xuống thật hài hòa.

Những khoảnh khắc tôi và hấn bên nhau, hấn còn nhớ hay đã quên? Là kỉ niệm hay đã là dĩ vãng? Tôi đang suy nghĩ đến một nơi, nơi mà tôi có thể tìm được niềm vui và hạnh phúc. Nhưng thật ra đó chỉ là những ảo tưởng do tôi dựng nên. Niềm vui – hạnh phúc ... tôi không có quyền được chạm đến nó phải không?

“Những ngày tháng mà chúng ta bên nhau, có lẽ ... tôi nên giữ nó trong lòng, chỉ một mình tôi nhớ thôi, được không Phong?”

Tôi chỉ muốn được khóc thôi, một lần thôi, để ngày mai tôi sẽ quên được hấn. Khóc trong màn đêm tối và chỉ có mình tôi thôi.

Rồi ngày mai ... sau cơn mưa ... bầu trời sẽ lại sáng. Hấn sẽ là hấn, tôi là tôi ... một nỗi đau lại khác ...

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 22

22. Chương 22

Chương 22: My best friends

Đang mơ màng trong những suy nghĩ điên loạn thì tiếng chuông điện thoại vang lên làm tôi trở về với hiện tại.

- Alô, con nghe.

- Chiều nay bác Nga với bác Toàn về nước, con tranh thủ học xong rồi về nha con. – Mẹ tôi nói, giọng trêu mếu làm tôi ảm cả lòng.

- Thiệt hả mẹ? Con biết rồi, học xong rồi con về. – Giọng nói không giấu được sự mừng rỡ, tôi cười vui vẻ nói với mẹ.

Chả là bác Nga với bác Toàn là bạn chí cốt của ba mẹ tôi. Hai bác thường sang nhà thăm gia đình tôi mỗi khi về nước. Họ rất quý tôi, mỗi khi ghé thăm là cho toàn sô-cô-la, báo hại tôi từ sáng tới chiều ăn toàn sô-cô-la (nói chơi thôi nhé).

- Lát mình đi ăn gì đi. Được không mậy? – Nhỏ hỏi, miệng cười tủm tỉm.

- Chút tao phải về rồi. Nhà có việc. Tụi bây đi đi !

- Phải chị Ngân nhà ta hông dạ? “NHÀ CÓ VIỆC”. Bình thường mày thích ăn uống lắm mà. Sao hôm nay tự nhiên thực nữ hóa vậy cà. Bộ mày vui quá hóa khùng luôn hả? – Ngọc nhõn miệng cười.

- Hey, không phải ! Cái này gọi là có một sự thay đổi nhẹ. – Thành Huy cười.

- Tụi bây chọc bà xã tao hoài nha.

- Thế đú nào? Không cho à? – Thành Huy cười vui vẻ.

- Có mỗi chuyện tao bận về thôi mà cũng đem ra làm đề tài thảo luận. Bộ hết đề tài rồi hay sao dạ? Ngủ hết đi mấy ba mấy má. – Tôi cười khi.

- Yaaaaaaaa. Cho mày chết !!!!!

Thành Huy, Duy Lâm, nhỏ và Ngọc bay vô. Đứa nắm tay, đứa nắm chân tứ mã phanh thay tôi ra. Bọn lớp tôi thấy vậy, tưởng chúng nó giúp kéo ra, ai dè ... tụi nó bay vô “phụ” nhỏ, Huy, Lâm, Ngọc. @!#\$%&!#\$%#@@. Đúng là cái bọn phản thầy, phản bạn. Grrr, ta mà thoát ra được là các người chết với ta !!!!

Chơi đùa với lũ bại này xong thấy trong người nhẹ nhõm hẳn. Ít ra cũng bớt được một chút phiền muộn, một chút vẩn vương, một chút yêu thương lắm.

Tận sâu thẳm trái tim, tôi rất muốn có một vòng tay ấm áp, một bờ vai vững chắc để có thể dựa vào mỗi khi bản thân không còn sức để bước tiếp. Một khoảnh khắc thôi sao mà khó đến thế .. ?

Tôi huyết sáo, nói đồng dặc :

- Xuống canteen đi, hôm nay đại ca bao !

- Thiệt hông đó? – Tụi lớp tôi bán tín bán nghi, ngờ vực hỏi.

- Ờ thì tao bao tụi bây ... trả tiền.

Nói xong, tôi cầm đầu cầm cổ mà chạy. Có ngu lắm mới đứng yên đấy cho chúng nó quánh. Kiếm được cái chỗ ngồi ưng ý, vừa ngồi xuống thì từ xa, nguyên một đội xe tăng lô la hùng hậu kéo tới làm tôi suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất. Hừ, đã thế thì ta đây sẽ ra tay nghĩa hiệp, cứu nhân độ thế, trừ gian diệt bạo để mang lại cuộc sống ấm no cho loài người. Kakaka, sao mình vĩ đại “hóa” quá vậy ta ??

“Dùngggggg”

Đứa nào đứa nấy cầm trên tay hai, ba hộp phấn. Cộng chúng nó lại chắc cũng gần mấy chục hộp. Còn tôi, một thân một mình, lại không có vũ khí mà dám hy sinh oanh liệt để hạ gục bọn giặc tàu này thì thật là quá vĩ đại.

” Híc híc, ba má ơi !! Xuân này con không về “.

Xám hồi xong, quần quai, tôi múa tay múa chân, ra vẻ ta đây :

- Xin lỗi đời à, mấy cưng không đủ trình độ cũng như đẳng cấp để đấu với chụy đầu ha. Về uống sữa mẹ đi nha, mấy cưng.

- Xin lỗi chụy à, bọn em dư và thừa sức quánh cho chị bầm dập như trái cà chua bị nát, chụy muốn không?

- Nhỏ giơ tay hình chữ V, mặt cười nham nhở.

- Xin lỗi mấy cưng à, chụy là chụy đầu có ngu đứng đây ấy cưng quánh, chụy đi trước nha, mấy cưng !!!

Chưa kịp chạy thì chúng nó đã “nã” ấy phát (ý là cầm phấn chọi). Grrr, tức quá ! Nhưng bên tôi không có vũ khí thì phải làm sao đây? Hừ hừ, cái não của tôi đang án binh bất động, bao nhiêu mưu trí biến đâu mất tiêu rồi.

- Xí xí, xawaki hòa bình hữu nghị đoàn kết. – Tôi nói, tay hươ hươ cái cờ trắng, ra ý đầu hàng.

- Chịu thua rồi hả? – Duy Lâm cười.

“Đừng có hòng, ta mà chịu thua đám lô la các ngươi á hả?”

- Ờ thì thua. – Tôi cười.

Giải hòa xong, chúng nó kéo qua bên tôi. Tận dụng thời cơ, tôi chớp ngay mấy hộp phấn rồi lùi lại. Cười ranh mãnh rồi “nã” chúng vài phát. Chúng nó thì khỏi nói, mặt đơ hơn trái bơ. Nhìn tôi với vài chục ánh mắt khó hiểu. Như đã hiểu ra điều gì không đúng, Duy Lâm cười đều :

- Bà xã, lại giở trò.

- Muộn rồi mấy cưng à.

Cuộc chiến thế kỉ kéo dài cho đến khi hấn và Thục Nghi xuất hiện.

“Hmm, tặng cho Thục Nghi một vỏ nữa chắc không vấn đề đâu nhỉ?”

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 23

23. Chương 23

Chương 23: Bữa ăn vui nhộn

Tôi thẳng ngay đến chỗ Thục Nghi. Vờ núp sau lưng ả, như hiểu được ý, bọn lớp tôi chọi phần khí thế. Mục đích là nhắm vào ả chứ không phải tôi. Hehe, có bia đỡ đạn, lại còn được dịp tặng “quà” nữa, tiện cả đôi đường luôn rồi, muhahaha.

Thần sắc Thục Nghi liền thay đổi, từ hồng chuyển sang trắng bệch (như người bệnh bạch tạng ấy). Cả lớp tôi cười khí thế. Không kiêng nể gì, cười ra mặt làm Thục Nghi giận càng thêm giận. Nhìn tôi với con mắt quá ư là “triu mến” :

- Cậu núp sau lưng tôi làm gì?

- Không thấy tụi nó chọi phần à?

- Ý là cậu lấy tôi làm bia đỡ đạn cho cậu?

- Tùy cậu, muốn nghĩ sao thì nghĩ, tôi không bận tâm và không muốn biết vì đối với tôi là đâu có cần thiết.

Thục Nghi cứng họng, nhếch mép cười rồi nắm tay hấn đi thẳng tới canteen. Khẽ nhếch mép, tôi cười nhẹ.

Vết nắng cuối trời mang yêu thương hoà vào gió. Tôi đứng nơi đó để nước mắt hoà vào mưa ...

Suy nghĩ lung tung chỉ càng làm tôi mệt mỏi. Im lặng – Không quan tâm – Bước đi và không quay đầu lại. Sau một cuộc chiến không cân sức, chúng tôi ngồi phịch xuống đất. Ái chà, mệt kinh nhỉ?

- Hmm ... mệt quá ! – Tôi thở hồng hộc.

- Nhưng cũng vui đấy. Ít ra cũng chơi nhỏ đó được một vỏ. – Ngọc cười khi.

- Thôi, kêu gì ăn đi. Ăn xong cũng tầm 5h mấy rồi. – Nhỏ nói.

Chúng tôi kêu rất nhiều thức ăn. Nào là súp, cơm, mì, trà sữa, kem, pepsi, coca, bim bim, ... Kêu một hồi gần hết thực đơn canteen mới thôi. Ai nấy cũng lắc đầu chào thua chúng tôi.

Thức ăn được bung ra, chúng tôi nhào vô xực một cách tàn bạo vô nhân đạo. Sức tàn lực kiệt cũng ráng xơi cho hết đồng thức ăn này. Thế là chúng tôi chơi trò chơi thỏ dăn : Ai ăn nhiều nhất thì không phải trả tiền.

Các bạn cũng biết rồi đó, chúng tôi không ăn thì thôi nhưng một khi đã ăn thì đã man con ngang luôn. Ăn tới long trời lở đất cũng không biết. Hắn với Thục Nghi cũng tham gia. Nhìn Thục Nghi ăn yếu điệu như vậy, chắc là không muốn mất hình tượng đây mà. Đã thế thì cố nuốt nước bọt, móc trong túi ra một khoảng tiền nữa thì được hơn.

Mặc dù rất chi là no nhưng tôi cũng như tụi nó cố ăn hết. Ăn xong đóng này, chắc chúng tôi thành heo mọi hết mất. Heo cũng dễ thương mà. Ừ ừ, mập mạp trong cute phết nhé !

Ăn khí thế cuối cùng cũng được thở. Người cuối cùng phải thanh toán hết số tiền cho bữa ăn này chính là Thục Nghi. Kakakka

Thục Nghi móc trong ví ra một số tiền không lớn nhưng cũng không phải nhỏ. Ngâm ngùi nhìn nó từ từ từ từ đi mất. Nghiến răng nghiến lợi, Thục Nghi nhìn chúng tôi với vẻ mặt tức giận. Dù giận thế nào thì ả cũng chẳng mĩa mai hay làm gì được chúng tôi. Bởi vì ... ả ... muốn giữ hình tượng trong mắt hắn ấy.

“Được rồi, muốn giữ hình tượng chứ gì? Đích thân tôi sẽ giúp cậu “giữ” hình tượng đẹp nhất trong mắt Phong”.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 24

24. Chương 24

Chương 24: Tin động trời

Ăn xong, quậy phá xong cũng là lúc tiếng chuông thứ ba trong buổi chiều vang lên. Chúng tôi nhanh chóng quay lại lớp lấy cặp. Tạm biệt, chia tay, lưu luyến, bịn rịn, khóc lóc xong cuối cùng tôi cũng được yên ổn với đám lô la điên loạn này.

Chào tạm biệt nhỏ, Thành Huy, Duy Lâm với Ngọc xong, tôi bay như chim về nhà. Vì hôm nay nhà tôi có khách đặc biệt kia mà. Ba mẹ nuôi của tôi chứ đùa. Mải lo chạy mà tôi không hay người nào đó nhìn tôi bằng ánh mắt chân thành với lời xin lỗi từ sâu thẳm trái tim.

Về đến cổng nhà, tôi cuống quýt chạy với tốc độ chóng mặt phi thẳng vào nhà. Nhìn thấy ba ngồi chễm chệ trên cái ghế sofa, tôi hỏi :

- Ba ơi, chừng nào thì ba mẹ nuôi con đến dạ?

- Con thương ba mẹ nuôi hơn ba mẹ ruột phải không? Đứt ruột để nó ra mà giờ nó thương ba mẹ nuôi hơn mình, buồn quá ông ha. – Mẹ tôi lấy tay vờ chấm nước mắt.

- Ừ, con gái là con nhà người ta mà bà. – Ba tôi vờ làm mặt buồn.

Tất nhiên là tôi thương ba mẹ ruột hơn chứ.

Vội chạy lại ôm lấy ba mẹ, tôi mỉm cười :

- Con thương ba mẹ nhất mà. Đâu ai bằng ba mẹ của con đâu, ha ba mẹ ha.

- Cái con này, giỏi nịnh không hà. – Mẹ tôi mắng yêu.

- Con là con của ba mẹ mà. – Tôi cười, không hay nước mắt đã lăn dài trên gò má từ khi nào.

- Sắp đi lấy chồng tới nơi rồi mà còn con nít thế này, không biết qua bên đó làm sao cho người ta vừa lòng nữa. – Ba tôi nói.

- HẢẢẢẢ ... CÁI GÌ? L..ẤY CHỜ..N...G?

- Lát con sẽ biết, giờ thì con lên phòng tắm rửa sạch sẽ đi rồi xuống phụ mẹ dọn dẹp nè. Đi nhanh đi con gái cưng ! Mặc bộ váy hôm bữa mẹ mua nha chưa.

- Vâng ạ. – Tôi ngoan ngoãn trả lời nhưng câu nói “Sắp đi lấy chồng tới nơi rồi mà còn con nít thế này, không biết qua bên đó làm sao cho người ta vừa lòng nữa” vẫn vang vọng bên tai làm tôi có chút tò mò xen lẫn bực mình.

Tôi chỉ mới học lớp 11 thôi mà. Cái gì mà lấy chồng? Cái gì mà vừa lòng? Bên đó là bên nào? Bên nào là bên đó? Hơisssss ... đi ngủ cho khỏe zzzzzzz.

Chợp mắt này giờ cũng hơn được nửa tiếng, nhìn đồng hồ, tôi nhảy cẫng lên, cũng may là tôi thức dậy kịp, nếu không thì no đòn, như tử với mámi rồi. Lê cái thân tàn này vào wc, làm vsen xong, tôi bước ra, đến ngay cái tủ quần áo, lấy bộ váy hôm bữa mẹ mua, ngắm nghía một hồi cũng ráng mà mặc vào.

Tôi là tôi chúa ghét mặc váy. Mặc váy thì còn đá dẫm được gì nữa chứ? Nếu không bị hạ hạnh kiểm mỗi khi mặc sai đồng phục thì tôi đã mặc thể dục, thể dục và thể dục. Nói toẹt ra thì, tôi không những không thích mặc váy mà còn rất ư là ghét mặc váy.

Nhớ cái năm học lớp 10, cũng vì mặc váy mà tôi không “dạy dỗ” tận tình được hai cái tên hắc sáo ủa lộn háo sắc. Bữa đó, tôi cùng nhỏ bạn (bây giờ đã đi du học) đi vs, vừa mới tới bồn rửa tay thì cái tên điên đó bay lại, giở trò xàm sỡ.

- Hai em đi đâu vậy? – Một tên học lớp 12 bốn cọt hỏi.

- Đi nhà xí, mày đi không thẳng điên văn mát? Đi đâu thì đi đi, đứng đây rình mò người ta làm gì? Biến thái, đê tiện, bỉ ổi, vô liêm xỉ, f**k you bitch *** – Tôi nhếch mép.

- Ấy ấy, tụi anh giận chút mà. Tụi em làm gì dữ vậy? – Tên thứ hai cười đều, tiến gần lại chúng tôi.

- Hai người còn tiến lại nữa tôi không đảm bảo đâu nha. – Tôi cười.

- Thần đồng dễ thương thế này mà hung dữ quá. – Càng nói, bọn hắc càng tiến lại gần hơn.

“Xin lỗi sư phụ, con phải dạy dỗ hai tên điên này rồi, xin sư phụ thứ lỗi cho con”.

Nhủ thầm, tôi quay sang cười đều với bọn hắc :

- Nếu còn điên loạn thế này thì tôi không khách sáo đâu nhé !

- Để xem tụi em làm gì được bọn anh. – Hai tên đó cười đều, bắt đầu giở trò.

- Ngân, cậu không đấu lại bọn họ đâu. – Cái Hồng nói, định nắm tay tôi lôi đi.

- Cậu vào wc chờ mình.

- Không được ! Họ sẽ giở trò với cậu mất.

- Cậu vào đi, mình kêu cứu binh tới là được rồi chứ gì? – Tôi cười trấn an.

Cái Hồng đi vào wc. Chỉ chờ có thế, tôi quay sang bọn hắc thì thấy bọn hắc ngày càng gần tôi. Chúng định ép tôi vào tường thì tôi vun tay tát mỗi thằng một cái, nhếch mép cười nhạt, tôi tặng luôn một cước đá vào chỗ nhạy cảm, thêm một cước đá vào bụng. Hạ gục một tên dễ dàng. Còn lại một tên, tôi xoay người đá thẳng vào đầu hắc, đấm thẳng vào mặt làm hắc choáng váng, ngã khụy xuống ôm mặt.

- Còn muốn trấn trối gì trước khi bị tử hình không hai huynh? – Tôi cười nhẹ.

- Thôi, chạy mày ơi. – Tên bị tôi đấm vào mặt vội đứng dậy kéo theo tên kia chạy khí thế ra khỏi bồn rửa tay.

Phủi tay xong, tôi khẽ nhếch môi “Làm bẩn hết cả tay vì hai tên ôn dịch”.

Vào wc, cái Hồng trừng mắt nhìn tôi, mắt nhỏ vốn đã to nay còn trừng mắt làm tôi suýt nữa té nhào.

- Cậu biết vô à?

- Làm gì có. Mình quơ đại ấy mà. – Tôi cười xuề xòa, vội đánh trống lảng sang chuyện khác.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 25

25. Chương 25

Chương 25: Áo ảnh

Chung qui cũng tại vì mặt vấy nên tôi không “dạy dỗ” tận tình được hai tên biến thái đó. Hmm, nếu “được” tôi tận tình chăm sóc thì hai tên đó đi châu diêm vương là cái chắc. Mấy ngày sau, tôi có đến xem bảng tin của trường, dòng chữ “Hot boy Trần Lợi và Hào Văn nghỉ học vì bị cô nhóc lớp dưới dằn mặt” to đùng đập vào mắt tôi, cười mãn nguyện, tôi lảng nhanh ra ngoài. Nếu cứ ở đó chắc chắn sẽ bị lộ mặt. Bọn hần là hot boy chứ chả đùa. Fan của bọn hần mà biết là tôi như như cháo luôn không chừng !

~~

Tôi định chuẩn thì mámi gõ cửa, bước vào, không để tôi kịp nói lời nào, mẹ tôi cười :

- Con định đi đâu? Ngồi xuống, mẹ make up.
- Ba mẹ nuôi con tới chưa mẹ? – Vừa nói, tôi vừa quơ lấy cái ghế gần đó.
- Họ đến rồi, con ngồi yên đi, mẹ make up nhanh cho rồi đi xuống tha hồ gặp.
- Vâng ạ.
- Mẹ đã gặp con rể tương lai rồi, cậu con rể tương lai rất tuần tú, nói chuyện lại rất thú vị, mẹ có ấn tượng rất tốt với cậu ấy. – Mẹ tôi mỉm cười khi nhắc tới “con rể tương lai”.
- Con không quan tâm cái tên mà mẹ nhắc là ai ! Nhưng mà chuyện con rể tương lai là sao ạ? – Tôi hỏi hớp, không biết “con rể tương lai” mà mẹ nhắc đến có liên quan gì đến tôi không.
- Lát con sẽ biết thôi. – Mẹ tôi úp úp mở mở.
- Vâng. – Tôi vò đầu bứt tóc, bực mình nhìn mẹ với ánh mắt khó hiểu.

Sau khi được đem ra làm vật “thí nghiệm” để mẹ bôi bôi trét trét, bà nhìn tôi mỉm cười hài lòng với thành quả mà bà đã “xây dựng” nên. Phải công nhận là mẹ tôi trang điểm rất khéo, tuy rất nhẹ nhàng nhưng trông rất kiều diễm. Mặt tôi được phủ một lớp tông màu hồng nhạt, môi hơi đo đỏ, má hồng hồng. Kết hợp với chiếc váy màu đỏ sọc caro xanh, cổ áo màu trắng, tay lửng, đính thêm hai cái túi hình nơ màu trắng trông khá bắt mắt. Mái tóc dài được mẹ tôi thắt bím kiểu thác nước, xõa dài xuống lưng. Nhìn vào gương, tôi suýt nữa thì thốt lên :”Nhỏ nào trong gương vậy mẹ?”. Tất cả tạo nên một bức tranh không quá màu sắc nhưng lại trông rất thanh lịch và dịu dàng.

- Trông con gái tôi xinh chưa này? – Mẹ tôi mỉm cười.
- Vậy con xuống được chưa mẹ?
- Rồi rồi, đi đi cô nương.
- Vâng mẹ. – Tôi cười.

Chỉ chờ có thế, tôi phóng như tên lửa phóng thẳng xuống nhà, không kịp đếm xem có bao nhiêu người đang hiện diện. Nhìn thấy ba mẹ nuôi, tôi tặng ngay cho họ một nụ cười tươi như hoa :

- Hello. How are you? (Xin chào. Ba mẹ khỏe không ạ?).
- Fine. And you? – Mẹ nuôi tôi cười, ôm chầm lấy tôi. (Ba mẹ khỏe. Còn con?).
- Not bad. (Không tồi ạ).
- Đạo này việc học sao rồi con? – Ba nuôi tôi ôn hòa hỏi.
- Vẫn lên lên xuống xuống đều đều ạ. – Tôi khoái chí cười khi.
- Hey, cái con bé này, cái tính đùa dai vẫn không bỏ. Trông con hôm nay xinh quá ! – Mẹ nuôi tôi nói.

- Vâng. – Tôi cười, mặt có chút đỏ lên vì lời khen của mẹ nuôi.

- Giới thiệu với con, đây là con trai cưng của mẹ.

Vừa nói, mẹ nuôi vừa choàng tay lên vai tên ngồi kế. Nói mới nhớ nha, nãy giờ tôi chỉ lo ngắm nghía ba mẹ nuôi chứ không để ý gì tới tên này. Tôi thì không thấy rõ mặt hắn cho lắm, thoạt nhìn trông hắn rất điển trai, nhưng có chút gì đó giống cái người mà tôi rất không muốn gặp vào lúc này. Hắn quay mặt sang, tìm tôi chợt nhói lên, mắt mở to hết cỡ, người này là

(Các bạn biết ai không?) =)))

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 26

26. Chương 26

Chương 26: Bất ngờ

Thì ra là hắn. Trông hắn hôm nay khá điển trai cùng với chiếc áo thun màu trắng bên trong, bên ngoài là chiếc áo sơ mi đồ sọc ca rô, chiếc quần jean hàng hiệu, kết hợp với đôi giày nike đen trắng tôn lên nét quyền rũ, lịch lãm của hắn. Hắn nhìn tôi, cười, nụ cười làm tim tôi đập liên hồi.

.

- Chào cậu.

- À .. ừ..m chà..o – Tôi đáp ứng, vẫn không khỏi sự bất ngờ đến khó hiểu này.

- Ngay từ đầu mẹ cũng không ngờ Phong lại là con của bác Nga. Nhưng hai con là bạn cùng lớp, chơi với nhau lại thân như vậy, chắc chuyện đính hôn cũng không vấn đề gì chứ?

- Con ... – Tôi lấp bắp, không tin vào tai mình.

- Ba mẹ đã bàn tính hết cả rồi. Phong với con sẽ cùng nhau xây dựng tổ ấm, nhưng bây giờ tụi con còn quá nhỏ, ba mẹ nghĩ cho hai đứa ở chung với nhau một thời gian, lớn lên, có tình cảm với nhau rồi hắn kết hôn, các con thấy được không? – Mẹ nuôi tôi hỏi, đặt tay hắn lên tay tôi.

- Con ... Chuyện này bất ngờ quá, con không biết phải làm sao ạ.

- Thành Phong nhà ba đã đồng ý rồi, còn con thì sao? – Ba nuôi hỏi tôi.

- Con ...

Rất cuộc là như thế nào? Cái gì mà cùng nhau xây dựng tổ ấm? Lớn lên, kết hôn là thế nào? Sao cứ như một vòng tuần hoàn ấy nhỉ?

Tôi với hắn mà có chuyện đính hôn hay kết hôn gì ấy, chắc chắn bà chằn Thực Nghi sẽ phanh thây tôi ra mất. Nhưng mà hắn với Thực Nghi là couple (một đôi) kia mà. Làm sao có chuyện tôi với hắn được chứ? Rắc rối thật !

- Vậy là con đồng ý rồi nhé. – Ba tôi cười.

- Ồ ... con ...

- Không bàn cãi nữa, lát nữa hai đứa đi chơi về thì dọn qua luôn. Mai ba mẹ cũng bay về bến rồi, không có thời gian nhiều, hai đứa ráng mà hòa thuận với nhau nghe chưa. – Mẹ nuôi tôi bảo.

- Con sẽ mém ráng ạ. – Tôi bất lực, thời đại này rồi mà còn “Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy” ?

- Cái gì mà mém ráng hả? Phải, phải biết chưa? – Mẹ tôi chỉnh.

- Bác chỉ có mỗi đứa con này thôi, con cố gắng chăm sóc cho nó nhé ! Nó nghịch lắm đấy ! – Ba tôi nói.

- Vâng, hai bác yên tâm ạ ! Con sẽ chăm sóc cho Ngân. – Hấn cười vui vẻ.

“Oan gia ngõ hẹp”

- Đi thôi ! – Hấn đánh giọng, ra lệnh cho tôi.

- Mặc gì tôi phải đi theo cậu? – Tôi nhếch môi.

- Con bé này, đi với Phong đi con, hai đứa đi chơi với nhau cho tăng thêm tình cảm. – Ba tôi mắng yêu.

- Đi đi con. – Mẹ nuôi, ba nuôi, mẹ tôi đồng thanh.

- Dạ. – Giọng tôi xù xuống.

Tôi chào cả nhà rồi đứng lên, định đi ra ngoài thì hấn kéo tôi lại, nắm lấy tay tôi. Tim đập mạnh, cảm giác hồi hộp xen lẫn khinh khi bao trùm lên người tôi. Tôi không biết tôi phải đối xử với hấn như thế nào. Xa lánh hay gần gũi? Quả thật rất khó để đối xử tốt với người từng làm mình tổn thương. Sẽ còn khó hơn nếu xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tột giết tay ra, nhìn hấn, khẽ nhếch mép cười nhạt rồi đi ra ngoài. Hấn lẳng lặng đi ra ngoài cùng tôi. Trên đường đi (đi bộ), tôi với hấn chẳng nói với nhau câu nào. Tôi cũng không biết phải nên đi đâu. Cứ vậy mà bước đi.

Lòng tôi rối bời, những bước chân cứ theo đó mà nặng trĩu. Tôi không biết phải nói gì với hấn, hay nói cách khác là tôi không biết mình phải đối xử với hấn thế nào cho phải. Sau này lại phải ở chung một nhà, từng lời nói, cử chỉ, hành động của hấn đều trong tầm mắt của tôi thì làm sao tôi quên được hấn? Tại sao chuyện này lại xảy ra đột ngột như vậy? Muốn quên hấn là một điều không dễ. Ngay lúc mà tôi muốn quên thì hấn lại xuất hiện. Một lần nữa lại chen vào cuộc sống của tôi. Một bất ngờ khiến tôi không thể tin được

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 27

27. Chương 27

Chương 27: Những khúc mắc

Cùng lúc đó thì tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi nhấc máy, giọng ỉu xiu :

- Alô.

- Bà xã đang đâu vậy? – Duy Lâm hỏi tôi.

- Đi dạo. Có chuyện gì không?

- Tao muốn qua đèo bà xã đi chơi, bà xã đi cùng tao nha.

Đang nói chuyện với Duy Lâm thì hấn xen vào, nói nhỏ vào tai tôi :”Hôm nay cậu phải đi chơi với tôi, understand?”

Tôi ném tia giận dữ về phía hấn, miệng cười xuề xòa với cái đế yêu :

- Xin lỗi. Hôm nay bà xã bận rồi, để khi khác được không? Có gì thì ông xã với Ngọc đi chung cũng được mà.

- Ừm, nếu bà xã bận rồi thì thôi vậy. Không sao ! Bà xã đi chơi vui vẻ. – Duy Lâm cười trong điện thoại.

“Xin lỗi ...”

“Tút..tút”

- Hai người là sao vậy? Suốt ngày cứ bà xã ông xã, không sợ người ta hiểu lầm à? – Hấn cau mày.

- Liên quan tới cậu chắc?

- Ờ thì .. không liên quan đến tôi nhưng liên quan tới chuyện của chúng ta.

Tôi thôi không nói với hấn nữa. Nhìn lên bầu trời, bầu trời hôm nay tuy rất đẹp nhưng lại mang cái gì đó rất buồn. Nỗi buồn sâu lắng vẫn còn đọng lại trong lòng tôi. Chỉ một chút thôi là nó sẽ tan chảy, rất đau, rất đau. Nỗi đau không thể nói và khó có thể diễn tả thành lời ...

Là những thứ tôi đã trải qua, nó không hề đẹp như trong phim. Tôi cần dừng lại khi tôi mệt mỏi và cảm nhận niềm vui, nỗi buồn nơi con tim Niềm đau tôi cũng đã gói gọn và trả nó về với giông gió. Tìm một hơi ấm xóa đi nỗi buồn, xóa đi cái lạnh mùa đông đó ...

Nếu tôi không nhìn thấy hấn sánh bước cùng Thực Nghi có lẽ sẽ tốt hơn. Biết ít hơn về mối quan hệ giữa hai người họ đôi khi sẽ làm tôi không buồn.

- Cậu ... giận tôi chuyện gì sao? – Hấn cười cay đắng.

-

- Cậu đừng như vậy mà. Nói cho tôi biết đi !

-

- Tôi xin lỗi, heo lai rùa à, cậu tha thứ cho tôi được không?

- Xin lỗi? Tha thứ? Nếu cậu không đối xử với tôi như vậy thì có lẽ cậu không nên thốt ra những từ đó. Vô vị và nhàm chán lắm cậu à ! – Tôi giễu cợt, tới thời điểm này thì tôi không còn thời gian đùa giỡn với hấn. Hai từ “sao chối” nghe tẻ nhạt kinh khủng.

- Mọi việc không như cậu nghĩ. – Hấn trầm giọng.

- Không như tôi nghĩ? Thì nó là thế nào? Chuyện cậu mắng tôi, chuyện cậu bênh Thực Nghi vô cớ, không phân biệt đúng sai, tất cả đều không như tôi nghĩ à?

- Cậu nghe tôi giải thích được không?

- Cậu muốn làm gì mặc cậu. Tôi không hứng thú với chuyện giữa cậu và Thực Nghi. Hai người như thế nào, quan tâm, yêu thương nhau như thế nào đối với tôi không cần thiết ! – Tôi gần như hét lên.

Tôi đang đi trên quảng đường dài, và thật sự mệt mỏi với cái bi hài của cuộc sống. Cuộc sống lắm bi hài, đường đời thì lắm chông gai. Đủ để tôi nhận ra được một điều chưa bao giờ sai : KHÔNG CÓ BÌNH YÊN NÀO LÀ MÃI MÃI.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 28

28. Chương 28

Chương 28: Tiếp tục tha thứ

Tôi toan bước đi thì hấn ôm chặt lấy tôi. Cái ôm rất chặt làm tôi có cảm giác rất an toàn. Hấn thì thào vào tai tôi :”Xin lỗi, tôi thích cậu”. Tôi đơ người, cả người mềm nhũn, không cử động được. Chết tiệt, tim tôi cứ đập loạn xạ cả lên. Một cái ôm của hấn làm xóa tan bao nhiêu sự tức giận, khinh bỉ, thù hận, ... tất cả tan đi hết. Chỉ còn đọng lại câu nói “Xin lỗi, tôi thích cậu” trong tâm trí tôi lúc này. Hấn làm tôi lồi nhịp, lồi cả nhịp tim. Tên đáng ghét này, sao lại đáng ghét như vậy chứ? Lại còn trêu đùa tôi bằng câu nói thích tôi nữa. Đáng ghét !

- Cậu buông tôi ra đi ! – Tôi giãy dụa, mắt ngấn nước.

- Tôi xin lỗi, cậu đừng như vậy mà, tôi đau lắm. – Hấn nhẹ nói.

Tại ù ù, tôi chỉ cảm nhận được vị mặn của nước mắt. Cố ngăn dòng lệ chực trào nhưng chúng cứ đua nhau rơi lã chã trên khuôn mặt tôi. Sóng mũi tôi cay xè, thì ra ... mỗi lời nói, mỗi câu nói của hắn ảnh hưởng rất lớn đến tôi.

Ánh đèn đường hiu hắt, trên đường, dòng người qua lại thưa thớt dần. Chỉ còn mỗi tôi và hắn đứng đó. Một cái ôm làm bao nhiêu sự phiền muộn trong lòng tôi tan biến hết. Hắn đứng đó, tay ôm chặt lấy tôi mặc cho tôi giãy dụa, đá hắn, đấm hắn thế nào.

Mệt mỏi, tôi gục đầu vào vai hắn. Khép nhẹ mi mắt, tôi không còn đủ sức để đương đầu với hắn nữa. Vị mặn của nước mắt thấm vào môi làm tôi mệt nhoài.

Màn đêm buông xuống, yên tĩnh đến lạ thường. Hắn cứ thế, ôm chặt lấy tôi.

- Xin lỗi vì hôm nay tôi đã nặng lời với cậu. Thật xin lỗi.

Hắn buông tôi ra, nắm tay tôi kéo đi. Thật sự tôi không biết phải nói gì với hắn vào lúc này. Đá đểu hắn sao? Hay là thừa nhận với chính mình rằng tôi thích hắn? Nhưng tôi có thích hắn hay không, chính tôi cũng chưa biết rõ. Có loại cảm giác nào vừa ghét vừa thích không ta? Nếu có thì chắc tôi là người thuộc loại cảm giác đó mất.

Tôi thích hắn ? Có sao?

- Sao cậu không nói gì? Cậu còn giận tôi à? Tôi đã xin lỗi cậu rồi mà.

- Xin lỗi là xong sao? Xin lỗi thì coi như không có chuyện gì? Cậu ngây thơ hơn tôi tưởng nhỉ? – Tôi nhếch mép.

- Cậu ...

- Cậu thích tôi? Nực cười. Xem ra đây lại là trò chơi mới của cậu nhỉ?

- Thực thì tôi cũng không hiểu tại sao lại đi thích đầu heo như cậu nữa.

- Ô ... Cậu nói ai là đầu heo hả? Sao chối chết tiệt, đáng ghét, hột mít kia ?!!!! – Tôi quát hắn, quên luôn cả việc đang chấp vấn hắn.

- Cậu thích tôi không? – Hắn nhẹ giọng hỏi.

- Không. Cậu nghĩ tôi sẽ thích một người làm tổn thương tôi sâu sắc như vậy? Tôi có thể sao?

- Cậu không thể nhưng tôi sẽ bắt cậu phải có thể. Cậu hiểu chứ? Cậu là của Trần Thanh Phong này ! Cậu rõ chưa?

- Vậy thì cậu nhanh về nhà chuẩn bị tiền đi ! – Tôi đốp lại.

- Làm gì? – (Ngây ngô nhỉ?).

- Thì để mua bán, trao đổi với ba mẹ tôi chứ làm gì. Tôi là do ba mẹ nuôi khôn lớn nên cậu cần phải mua tôi từ tay họ. Hiểu rõ chưa, đồ sao chối ?

- Trước sau gì cậu cũng là của tôi. Bỏ một số tiền để mua cậu thì phí phạm quá ! – Hắn cười đều.

“Tên điên này, để xem tôi cho cậu bài học gì đây”.

Cười nhẹ, tôi đạp thẳng vào chân hắn rồi co giò chạy. Hắn đuổi theo, luôn miệng gọi tên tôi làm tôi bật cười. Tên sao chối đáng ghét ! Tôi làm sao có thể thích cậu được chứ?

Dừng lại ở công viên, tôi nhanh chóng chạy vào, tìm băng ghế đá và ngồi phịch xuống, thở hồng hộc. Văng vẳng bên tai tôi tiếng nói đáng ghét của hắn :

- Cậu chạy đi đâu? Lúc nào cậu cũng giả trò được. Đúng là heo lai rùa mà. – Hắn nói.

- Ồ, tôi heo lai rùa, còn đờ hơn cậu, tên sao chối siêu siêu đáng ghét !

- 3-1.

- Có lộn không đó? Nãy giờ cậu nói tôi heo lai rùa hai lần rồi đấy ! Ăn gian vừa thôi, cho cậu chết này !

Vừa nói, tôi vừa vung chân đá hấn. Vội nhớ lại hôm nay mặc váy nên thu lại. Nếu không một cước của tôi sẽ làm hấn bay khỏi băng ghế này liền, ngay và lập tức.

Nếu như tình cảm đã mang đến cho ta nhiều vết nứt. Hãy cứ từ từ mà chữa lành vết thương, đừng để nỗi đau lại đánh gục. Cứ thích chậm chậm thôi, để cho cảm xúc được diễn tả. Để biết tình cảm dành cho người ấy là thật lòng hay thoáng qua.

- Chạy này giờ cũng mệt rồi, cậu ăn kem không? Tôi đi mua. – Hấn nhẹ giọng.

Tên này đúng là thích dùng đòn đánh vào tâm lí sở thích của tôi mà. Biết tôi thích ăn kem lại đánh vào. Đồ đáng ghét !

- Tính mua chuộc tôi hả? – Tôi đá đều.

- Không ăn thì tôi ăn một mình, đừng có tiếc nha.

- Ừ thì ăn.

Hấn nhếch môi cười một cái rồi nhanh chóng rời khỏi băng ghế. Nhìn theo bóng hấn khuất dần, tim tôi chợt thấy ấm áp lạ thường. Hạnh phúc đơn giản chỉ là như vậy ?

Đang ngồi chờ hấn thì một đám thanh niên chắc cũng trạc chừng tuổi tôi bốn cột :

- Sao em ngồi đây một mình vậy? – Một tên đầu vàng hoe y như con khỉ vàng hỏi.

- Em đi chơi với anh nha. Anh sẽ lo cho em mà. – Tên thứ hai tóc tai như tô mì nói.

- Dễ thương thế này mà không có bạn trai sao?

- Đi với tụi anh đi em.

-

-

Chúng nó cứ thi nhau nói. Hết bốn cột lại chọc ghẹo tôi. Tôi cố kìm chế cảm xúc, nếu không thì mấy tên này đã sớm chầu diêm vương rồi. Những loại người như thế này, sống chỉ cho chặt đất thế không biết.

- Nói đủ chưa vậy? Đủ rồi thì mấy “bạn” đi chỗ khác chơi dùm mình đi. – Cố nặn ra nụ cười tươi nhất, tôi nói nhỏ một cách chặt vật.

Một tên không biết trời biết đất đi lại chỗ tôi, ngồi xuống, bắt đầu định nắm tay tôi. Chưa kịp nắm thì tay gã đó đã bị một bàn tay khác ngăn lại. Vâng, người đó là hấn.

- Cô ta là bạn gái tao. Tụi bây cút hết đi ! – Hấn nói, giọng lạnh lùng vang lên.

- Anh hùng cứu mỹ nhân à? – Tên cầm đầu cười đều.

“Cái gì mà bạn gái? Tên sao chối thích lợi dụng tên tuổi người khác kia, đáng ghét !”

Vừa nói, tên đó vừa chạy lại định đá hấn nhưng cũng may là hấn nhanh hơn, đá một cước tuyệt đẹp vào bụng tên đó. Mấy tên kia thấy đàn anh mình bị đánh liền chạy lại đánh hấn. Hấn quay sang cười với tôi :

- Cậu chờ tôi một chút.

Dù biết hấn giỏi võ nhưng tim tôi cứ đập liên hồi. Tôi rất sợ hấn sẽ có chuyện gì. Không biết hấn có thể đánh lại những tên to con đó không nữa. Muôn vàng câu hỏi cứ hiện lên trong đầu tôi. Tay chân luống cuống, tôi không biết nên làm gì lúc này. Đánh à? Đấm à? Tất cả đều không được bởi vì tôi đang mặc váy. Làm sao có thể giúp hấn được chứ?

Đang chìm trong sự lo lắng thì quay sang đã thấy hấn đánh đám tụi bụi. Ra đòn, tránh đòn đều rất đẹp mắt. Nỗi lo lắng trong tôi tan đi hết, thay vào đó là sự hứng thú đến vui vẻ, nhiệt liệt cổ vũ cho hấn :

- Cố lên Phong. Đánh nó đi ! Đánh nó đi !

Hấn mỉm cười nhìn tôi rồi hạ một cước, bọn chúng đo ván nằm im trên mặt đất. Phủi tay, hấn đi lại phía tôi thì một tên chạy lại, cầm cây sắt định đánh hấn.

- Cẩn thận ! – Tôi hét lên.

Hắn quay lại, đá một cước vào bụng tên đó khiến tên đó ngã sòng soài trên mặt đất. Ngồi dậy, bọn chúng thi nhau chạy khuất.

- Phong is superman, spiderman and madman. (Phong là siêu nhân, người nhện và người điên) – Tôi khoái chí cười vì suy nghĩ quá ư là thông thái trong đầu mình.

- Cậu ... Tôi là ân nhân cứu mạng của cậu đấy ! Tử tế với tôi một chút không được sao, heo lai rùa?

- Cậu là madman thì đúng hơn. – Tôi cười khì.

Vẻ mặt giận dữ của hắn làm tôi phì cười. Buồn cười chết đi mất !

- Ô ... cậu nói mua kem cho tôi mà ! Kem của tôi đâu? – Tôi bĩu môi.

- Xin lỗi, nãy lo cho cậu quá nên tôi vứt luôn rồi. – Hắn nói.

- Không sao ! Cậu có sao không?

- Cậu cũng biết quan tâm đến tôi à? – Hắn nhếch môi.

- Có ... hả? Có đâu ! Chỉ là suôn miệng nên hỏi thôi. Cậu là sao chổi mà, tôi đâu cần thiết phải lo ột tên sao chổi đáng ghét như cậu. – Tôi lè lưỡi trêu hắn.

- Ui da .. đau quá ! – Hắn nhăn mặt, tay ôm bụng.

Thấy vậy, tôi vội chạy lại đỡ, miệng rối rít :

- Cậu có sao không? Đau ở chỗ nào hả? Đi bệnh viện nha !

- Hề hề, tôi không sao ! Cậu rất lo lắng cho tôi mà còn chối. Thích tôi rồi phải không? – Hắn cười, nụ cười tuyệt đẹp.

- Tôi mà thích cậu thì ưa xuống đi !

“Rầm ... rầm ”

Mưa rơi tí tách. Từng giọt, từng giọt rồi nhiều giọt, trải dài khắp cả công viên. Her, sao mưa lại vào lúc này? Ôi, xấu hổ chết đi được !

- Hahaha, vậy là cậu thích tôi đúng rồi. – Hắn nắm tay tôi chạy đi.

Mưa tạt vào mặt tôi rất buốt. Từng đợt gió thổi rít vào người làm tôi lạnh buốt. Đứng dưới mái hiên, người tôi run cầm cập vì lạnh. Môi cũng tái nhợt đi. Lạnh quá !

Bỗng, tôi cảm thấy ấm áp lạ thường. Nhìn sang hắn thì thấy hắn đang choàng áo khoác lên người tôi. Ngượng ngịu, tôi đẩy hắn ra.

- Tôi không lạnh.

- Run cầm cập mà bảo không lạnh. Heo lai rùa, đến khi nào cậu mới làm tôi hết lo hả?

- Tôi bảo cậu lo cho tôi sao? Hồi nào vậy? Mấy giờ, mấy phút, mấy giây? Tôi đâu có muốn cậu đâu !

- Đừng có mà bướng quá nha ! Về nhà tôi phạt cậu cho xem. – Hắn đe.

- Tôi sợ cậu chắc !

Hắn choàng áo lên người tôi. Nhìn hắn, tim tôi chột lổ nhịp. Lổ nhịp vì tên siêu đáng ghét này, thật điên rồ phải không?

- Cậu không lạnh à? – Tôi hỏi.

- Ôm cậu là ấm rồi ! – Hắn ôm lấy tôi, người cả hai ướt sũng nước hòa vào nhau.

Cảm giác này là sao nhỉ? Tự dưng tôi không còn cảm thấy lạnh nữa, rất ấm, ấm áp lên rất nhiều. Tôi đẩy hẳn ra nhưng hẳn cứ “chai lì” mà ôm lấy tôi. Bực mình, muốn làm gì thì làm, không đôi co với loại người không quan tâm đến cảm giác của người khác như hẳn nữa.

Tên sao chổi chết tiệt, thói tha, tôi ghét cậu !!!!!!!

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 29

29. Chương 29

Chương 29: Hóa giải hiểu lầm

Mưa rơi tí tách mang theo thứ gì đó ngọt ngào lan tỏa khắp cả mái hiên. Nơi có hai người đang cảm nhận hơi ấm, nhịp đập nơi con tim. Dưới mái hiên, một người con trai thì thầm :

- Xin lỗi cậu nhiều ! Thật ra ... tôi với Thục Nghi không mờ ám như cậu nghĩ.
- Vậy chuyện hai người là sao? Thứ tôi thấy được, thứ tôi nghe được đều coi như không có gì à? Chắc là lỗi tại tôi có vấn đề thì phải.
- Thật ra thì ... Thục Nghi chỉ là bạn cũ của tôi thôi ! Tôi với cậu ta không hề quen nhau hay thích nhau gì cả. Do là Thục Nghi, cậu ấy ... mắc bệnh tim.
- Bệnh tim?
- Phải.
- Cậu chắc chứ?
- Ừm.
- Cậu đã điều tra rõ chưa?
- Cái này thì ... chưa. Nhưng tôi nghĩ Thục Nghi, cậu ấy không phải là loại người thích lừa gạt người khác nên tôi mới ... bênh cậu ấy như vậy. Thật xin lỗi cậu, Ngân à !
- Hình như cậu ấy thích cậu?
- Có lẽ ... Hôm cậu ấy qua Mỹ, cậu ấy có tỏ tình với tôi ...
- Còn cậu? Thích cậu ấy không? – Tôi nhăn mặt.
- Cậu đang ghen đấy à? – Hẳn nhếch môi.
- Xin lỗi à, tôi mà đi ghen với hạng người như cậu ấy đó hả? Còn cậu, tên sao chổi thói tha, cậu chỉ là tên sao chổi đáng ghét thôi, tôi không bận tâm đâu ha. – Tôi cười.
- Chắc chứ?
- 100% !
- Cậu có thể nào đi nữa thì tôi cũng sẽ làm cho cậu phải thích, thậm chí là yêu tôi. Cậu rõ chứ ?!
- Never, never !
- Để xem về nhà, tôi sẽ phạt cậu như thế nào !!! – Hẳn gần giọng.

Không thèm nói chuyện với hẳn nữa, tôi quay phắt đi, cổ nuốt trôi cục tức này. Hạt mưa rơi ít dần, ít dần rồi từ từ tanh hẳn. Giờ chỉ còn lại những cơn gió thổi nhẹ nhẹ mát cả người.

Hai người đứng dưới mưa, có được coi là lãng mạn không ta? Chứ tôi thấy ... lãng nhách à).

- Tạnh mưa rồi, về thôi !

Đã hơn 9h, tôi cuống quýt lên, giục hấn :

- Trời ! Sao này giờ cậu không nói sớm. Hơn 9h tối rồi này, thế nào về ba cũng cho tôi một trận như tử như tương như cháo à xem. Tại cậu hết đây, tên sao chổi thích làm phiền người khác! Bắt đền cậu đây !

- Thế cậu muốn tôi làm gì hả?

- Cho tôi đánh cậu, đấm cậu là được rồi. – Tôi cười mãn nguyện.

- Ok. – Hấn gật đầu.

“Hehe, để xem, ta sẽ cho người như hơn cả tương, cả cháo, để coi người làm gì được ta, đồ sao chổi hệt mít đáng ghét !”

Đánh đấm hấn túi bụi, cuối cùng, nhận lại kết quả rất chi là khả quan đến khả thi : tay thì bầm, chân thì xi-cà-que, ý là bị trật khớp ấy. Ngồi thụp xuống, tôi la oai oái như con gà chết, đau bờ mồm luôn (đừng nghĩ bậy nha, đau bực mình luôn ấy).

- Cậu đúng là đầu heo mà. Không đánh người khác được, lại tự mình chuốc họa vào thân. Ngốc ! Đại ngốc !

Cái gì? Từ thời cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa ai bảo tôi ngốc. Vậy mà hôm nay, cái tên sao chổi điên, khùng, mát, từng, hệt mít này dám bảo tôi ngốc mà còn là đại ngốc nữa mới đau chứ. Khỏi bốc nghi ngút cho thấy tôi sắp nổi cơn lôi đình, nhìn hấn, mắt tôi xẹt tia lửa điện :

- CẬU DÁM NÓI GÌ HẢ?

- Tôi nói cậu NGỐC, ĐẠI NGỐC.

- Cho cậu chết này !

Nói xong, tôi ngồi dậy nhưng ngật ngã, hấn quá ư là “bé”, còn tôi thì chân lại bị đau, rơi giữa không trung, cũng may là hấn vội đỡ tôi dậy, nếu không thì cái mông xinh xắn của tôi lại một lần nữa oan ức vô tội vạ nữa rồi.

- Chân cậu bị trật khớp rồi, nhắm mắt lại đi, hơi đau nhưng nhanh thôi ! – Hấn khẩn trương.

- Cũng tại cậu hết đây ! – Tôi nói, mi ước ướm vì đau.

- Thôi mà, tôi xin lỗi, cậu ngồi xuống đi ! Cậu trật bên nào vậy? Bên trái à?

- Ừm.

Tôi ngồi xuống, hấn cởi giày tôi ra, động tác rất nhẹ nhàng, chuyên nghiệp, cứ như là sợ tôi đau ấy. Xoa xoa bàn chân, hấn lấy tay kéo chân tôi một cái rõ đau, điếng người, tôi hét lên :”AAAAAAA”.

- Cậu đau lắm không?

- Đau sao không? Rõ ngốc ! – Xoa xoa bàn chân, tôi bực mình nói với hấn.

- Lên đây tôi công. – Hấn chỉ chỉ cái lưng.

- Không cần ! Tôi tự đi được. – Vừa ngồi dậy, tôi đi được nửa bước thì khụy xuống, đau quá !

- Đã bảo là lên đây tôi công, sao cậu bướng thế? – Hấn quát.

- Ô .. tôi .. từ từ, tôi đã bị thương mà cậu còn quát tôi, tên sao chổi đáng ghét, tôi ghét cậu ! – Mắt tôi nhòe nước, tôi lấy tay quẹt nước mắt.

- Tôi xin lỗi. Cậu lên đi. – Hấn nói nhỏ nhẹ.

Hấn cúi người bảo tôi lên, ngượng ngùng, tôi leo lên lưng hấn. Vai hấn rất rộng, lại còn rất ấm áp, cứ như là “động lực” tác động bảo tôi ngủ ấy. Mắt tôi sụp xuống, cơ bản là không còn mở lên được nữa. Tiếng hấn nói rất nhỏ, hơi ầm từ từ phát ra, nhưng cơ bản là tôi đã dần đi sâu vào giấc ngủ :

- Tôi thích cậu !

30. Chương 30

Chương 30: Lại hăm dọa, tên đáng ghét !

Hai con người lặng lẽ đi dưới ánh đèn đường hiu hắt, phút chốc, họ cảm nhận được hơi ẩm từ đôi bàn tay, nhịp tim, hơi thở của nhau ...

Về đến cổng nhà, hắn lay lay tôi :

- Heo à, về đến nhà rồi, cậu dậy đi.

Nghe được giọng nói ấm áp thân quen, nhưng lại quá mệt mỏi, tôi cảm nhận được cơn đau đầu, nhức mỏi từ chân, bờ vai hắn lại rất ấm ... tôi không muốn thức dậy ... nếu thức dậy rồi ... những hình ảnh, những cử chỉ, những lời nói ngọt ngào hôm nay sẽ tan biến hết, tôi thực không muốn ! Tiếp tục chìm vào giấc ngủ, tôi đưa mình theo cơn gió, nhẹ nhàng đi sâu vào giấc ngủ ...

Khi tỉnh dậy thì toàn thân tôi ê ẩm, đầu đau như búa bổ, chân nhức không cử động được. Híp mi mắt, sự khác lạ từ căn phòng làm tôi ngạc nhiên, bên tai, câu nói ngọt như kẹo làm tôi thoải mái :

- Ngủ ngon không?

Theo bản năng, tôi trả lời :

- Ừm ... ngon.

Mở to mắt, her, đây là đâu và đâu là đây?

“Áááá”

- Cậu làm gì mà la toáng cả lên thế?

- Cậu là ai ? Ừa nhầm, đây là đâu? Cậu đưa tôi về đi !

- Ba mẹ vợ tương lai của tôi, tức ba mẹ cậu đã “tống” và “quăng” cậu cho tôi giữ rồi, cậu yên tâm ở đây. Đồ của cậu tôi cũng xếp gọn gàng rồi !

“Chu choa mạ ơi, xem tên sao chổi ngáo ộp chu đáo chưa này”.

- Cậu đang là bệnh nhân đấy ! Liệu mà nghe lời bác sĩ Phong như tôi mà “tĩnh dưỡng” đi. – Hắn nói, giọng rõ mĩ mai.

- Không cần cậu chăm sóc, tên sao chổi đáng ghét !

- À ờm ... – Hắn “ừm” một tiếng rồi móc cái điện thoại ra, bấm bấm gì đó :

- Alô.

-

- Bác ơi, Ngân không chịu con chăm sóc, cậu ấy bảo con không đủ chuyên nghiệp, lại con đuổi con ra phòng nữa.

-

- Dạ, cảm ơn bác. – Hắn cười, mặt lộ rõ tà khí.

Tôi đơ người, không ngờ cái tên điên này lại giở trò quái này, dám gọi cho cả ba mẹ tôi cơ đấy. Đúng là tên không vú (vu khổng), tôi đã tống hắn ra khỏi phòng khi nào?

- Hai bác nói nếu cậu không ngoan ngoãn bên cạnh tôi thì hai bác sẽ từ cậu luôn. – Hắn cười ranh mãnh.

- Ô ... đáng ghét !

Nói rồi hắt đi đâu đó. Chớp lấy thời cơ, tôi móc ngay con đế yêu ra, nhấn nút gọi cho nhỏ.

- Híc híc, cứu tao với Oanh ơi !!! Tao đang bị tên điên ngáo ộp ám sát.

- Ý mày nói là Phong hả?

- Ô .. sao .. mày biết ? – Tôi ngạc nhiên.

- Tao, Huy, Ngọc với Duy Lâm nghe ba mẹ mày kể hết rồi. Lo mà “quần quýt” bên “chồng yêu” đi nha !

- Con khi á chứ chồng yêu. Hắt là vũ phu thì có !

- Trời ! Ngó xuống mà coi con bạn tôi nó kêu chồng sắp cưới của nó là vũ phu nè. Mà Phong có giải thích với mày chuyện nó thân mật với bà thím Thực Nghi đánh đá đó không?

- Có ! Tao cũng chấp nhận lời xin lỗi từ cái tên sao chổi đáng ghét đó rồi.

- Ủ, tốt ! Tao biết là Phong thích mày, Huy có nói với tao rồi ! Ráng mà giữ hạnh phúc nha.

- Mày đang đâu đó?

- Tao đang shopping với Ngọc, Huy, Duy Lâm.

- Xấu ghê, sao không rủ tao?

- Tụi tao biết mày đang “tình tứ” với Phong nên đâu dám làm phiền “vợ chồng trẻ”.

- Con quỷ, mai vô trường tao giết mày chết !!!!

Nhỏ cười một cái rồi cúp máy cái rụp. Xời, đúng là con bạn bá đạo, không an ủi lúc mình gặp “hoạn nạn” thì thôi, lại còn đổ dầu vào lửa nữa mới đau khổ chứ !

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 31

31. Chương 31

Chương 31: Chăm sóc

“Cạch”

Hắt mở cửa, bước vào. Trên tay còn cầm theo bịch thuốc, một thao nước và ly nước nóng.

- Híc, cậu định ám sát tôi đấy à? – Tôi co người, rút vào trong chăn.

- Cậu có cần vụ khổng cho tôi cái tội danh đó không đấy?

- Chứ chẳng lẽ cậu đem lên đây nghịch à?

- Có điên mới làm theo lời cậu nói. Tôi đem lên đây là để giúp cậu hết trật khớp, biết chưa? Cậu đang bị cảm đấy !

“Tốt ghê ... không biết có mưu đồ gì không nhỉ?” – Tôi lầm bầm.

- Tôi không rãnh đâu mà mưu đồ với cậu, muốn phạt cậu rất dễ, tôi không phải tốn nhiều công sức như này hiểu không?

Công nhận, tai hắt thính như tai ... tai con gì nhỉ? À, tai heo hay đại loại là tai một tên súc động vật nào đó.

- Cậu đưa chân ra đây !

- Làm gì?

- Cẩn.

“What? Tên diên này, cẩn mình thật sao?”

- Ô, bạn Ngân xin lỗi bạn Phong mà, bạn Phong bình tĩnh đã, bạn Ngân không dám cãi lời bạn Phong nữa đâu mà. – Tôi sụi sụi.

- Được, lời xin lỗi tạm chấp nhận, duyệt !

.

Tôi đưa chân ra, hấn dùng thuốc xoa nhẹ bàn chân (ban nãy là sơ cứu khẩn cấp nên giờ vẫn còn rất đau), rồi bất thành linh, hấn dùng sức kéo cho sụp vào khớp xương. “Cụp”, tôi hét lên, đau điếng người :”AAAAAA”.

Đau điếng, chảy cả nước mắt. “Cũng tại tên sao chổi chết tiệt mà mình mới thành ra như vậy, đáng ghét”.

- Cậu nhúng chân vào thao nước đi. Tôi có cho lá trầu vào đun sôi, phèn để lọc vết thương đấy !

Hấn làm tôi cảm động đến rớt nước mắt luôn này, hahahaha. – Tôi cười. Sao hông rớt nước mắt mà tự nhiên mắc cười thế này? Quái, bình thường, tôi với hấn như chó với mèo, như mèo với chuột. Bây giờ lại nhận được sự “chăm sóc” đặc biệt của hấn, tôi không dám tin vào mắt mình luôn đấy !

- Nóng lắm không?

- Không, ấm rồi, cảm ơn. – Tôi nói lí nhí.

- Cậu cảm ơn tôi đấy à? Tôi có nghe nhầm không đấy? – Hấn cười đều.

- Ủ, nghe nhầm rồi. Vả lại tai cậu cũng bị điếc rồi, đi khám bác sĩ đi ! Tôi bị bệnh mà còn đá đều được, đợi tôi hết bệnh, cậu biết tay tôi !

- Cậu bệnh mà vẫn còn sung sức lắm đấy ! Ăn cháo do đích thân tôi nấu, uống thêm thuốc là khỏe thôi !

- Tôi không dám ăn đâu, sợ ăn rồi lại nôn ọe thì khổ. – Tôi đắp lại.

Hấn rút cái đế yêu ra : “Alô, bác ơi !”

.

- Híc, thôi mà, tôi ăn, đồ-trư-bác-giới. – Tôi gằn giọng.

Hấn đang định đúc cháo cho tôi ăn thì :

- Tôi tự ăn được.

- Không nói nhiều !

Tôi đành ngoan ngoãn nghe theo tên sao chổi này. Nếu không hấn gọi về mẹ ba mẹ tôi nữa thì khổ. Ngậm cục tức này, tôi nghiêng răng cố nuốt trôi. Nếu không tôi sẽ diên lên mà giết hấn mất !

Thế là tôi đành ngậm ngùi để cho hấn đúc. Hấn cứ làm như tôi là em bé ấy, thổi xong mới đúc. Tôi là người lớn rồi mà, 17t chứ ít ỏi gì. Người khác nhìn vào, cứ tưởng hấn là ba, còn tôi là con, hehe.

- Tôi không ăn nữa đâu !

- Ăn hết mới chóng lớn, ngoan đi, mai tôi mua kem cho cậu ăn. – Hấn dỗ ngọt tôi.

- Nhớ nha, cậu nói rồi đó.

- Ủa.

Nghĩ lại tôi thấy buồn cười làm sao ấy. Cuộc đối thoại giữa tôi và hấn trẻ con quá nhỉ? Nhưng tôi thấy trong lòng ấm áp đi rất nhiều, lại còn có cả mùi vị hạnh phúc xen lẫn vào nữa. Thoải mái quá !! Ăn xong, hấn xoa đầu tôi : “Giỏi. Giờ thì uống thuốc”.

“Có đắng lắm không?”

“Không.”

Hắn đưa cho tôi mấy viên thuốc, tôi cầm lấy và quẳng tọt vào, uống thêm ngụm nước nữa. Đắng chết đi được ! Hắn quá tâm lý luôn, đưa thêm cho tôi cây kẹo mút, tôi cười vui vẻ, nhận lấy cây kẹo mang hương vị ngọt ngào cho vào miệng.

“Kẹo của hoàng tử ngáo ộp cho nè, vui quá”. – Tôi cười.

- Mấy giờ rồi?

- Đã hơn 10h. Cậu thích ngắm sao không?

- Woa, cậu dẫn tôi đi hả? – Mắt tôi sáng rỡ nhưng vừa lợm được vàng.

- Ừm, đi theo tôi. – Hắn chìa tay ra, tôi ngượng ngùng nắm lấy.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 32

32. Chương 32

Chương 32: Ngắm “Sao Chổi”

Hai đứa tôi bắt đầu dung dăng dung dẻ đi lên sân thượng. Nhà gì mà cứ như nhà tù ấy, lên hết mấy tầng lầu mới leo lên được tới cái sân thượng. Hắn “giúp” tôi giảm được mấy kí mỡ chứ không ít :v.

Cuối cùng cũng leo lên tới sân thượng, tôi mở mắt to hết cỡ, nhìn chăm chăm nơi gọi là sân thượng của nhà hắn. “Woa” – Tôi thốt lên. Nơi đây không những đẹp lại còn mang cho người ta cảm giác thoải mái. Mỗi chậu hoa cảnh được cắt tỉa rất gọn gàng. Một mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp sân thượng – nơi mà chúng tôi đang chôn chân. Phía trên trần nhà được trang trí đèn lồng đủ màu sắc trông rất cổ điển và thơ mộng. Sàn bằng gỗ. Bộ ghế gỗ màu trắng tinh khiết kết hợp với chiếc bàn gỗ, cùng với cái xích đu bên cạnh làm cho không gian nơi này thêm sinh động.

Nơi này đúng là trên cả tuyệt vời mà !

- Cậu thích không?

- Thích chứ. – Tôi cười vui vẻ.

Từ trên đây nhìn xuống, cảm giác cực yomost. Đường phố tấp nập xe cộ, những ánh đèn đường hiu hắt nhẹ chiếu sáng. Thành phố về đêm trông đẹp và giản dị hẳn. Tôi ao ước một lần được ngắm cảnh thành phố về đêm, được nhâm nhi một li trà sữa, được ngắm sao và thả mình vào buổi đêm. Bây giờ đã thành sự thật rồi phải không nhỉ? Tuyệt thật !

Bầu trời về đêm trông thật huyền ảo. Những vì sao sáng lấp lánh tỏa sáng trên bầu trời rộng lớn, gọi cho người ta mơ tưởng về một cuộc sống hạnh phúc và không có những u buồn, phiền toái.

Tôi và hắn ngồi xuống, nhâm nhi li trà sữa nóng, ngân nga những câu chuyện kể thật êm đềm ...

Một tia sáng xẹt qua, hắn nhìn thấy, vội giục tôi :

- Hey, sao băng kìa ! Cậu ước đi !

- Sao chổi thì có ! – Tôi cười.

Tôi nhanh chóng nhắm mắt lại và thực hiện điều ước. Điều ước rất đơn giản :”Tôi muốn có một cuộc sống hạnh phúc bên cạnh những người tôi yêu thương”.

- Cậu ước gì? – Hắn hỏi.

- Ước cho cậu thành tên sao chổi hột mít suốt đời. – Tôi cười khì.

- Tôi ước cho cậu thành đầu heo, heo lai rùa, cô rùa bên cạnh tôi suốt đời. – Bỗng dưng hắn nghiêm túc làm tôi hơi lạnh người.

- Có diên mới ở bên cạnh suốt đời. – Tôi mím chặt môi, cố giấu nụ cười vui vẻ.

- Cậu thấy lãng mạn không? – Hấn cười đều.

- Tôi thấy lãng nhách à. Cậu nhìn kia, ngôi sao đó đẹp quá ! – Tôi chỉ tay lên bầu trời.

Hấn cười, đường cong hoàn mỹ lộ ra. Mặt tôi đỏ đỏ, tôi lảng sang chuyện khác :

- Cậu biết sao chổi có ý nghĩa gì không? – Nụ cười tà khí xuất hiện ngay trên mặt tôi,

- Cậu nói thử xem.

- Sao chổi tức có nghĩa đem lại cho người ta chuyện chẳng lành. Mà cậu là sao chổi, suy ra cậu là vì sao đen đui, thiếu may mắn nhất. – Tôi giở giọng đàn chị.

- Vậy thì ... tôi sẽ theo ám cậu suốt đời, để xem có người nào chịu lấy cậu không. – Hấn cười gian hơn cả tôi.

- Hừ, tên đáng ghét ! Cậu mà không tha cho tôi thì tôi sẽ ...

- Sẽ làm gì tôi ?

- Sẽ không dám làm gì cậu. – Tôi sụt sùi, nhớ lại chuyện ban nãy hấn hăm dọa.

- Như vậy phải được không? – Hấn nhéo mũi tôi.

Mặt tôi đã đỏ nay càng đỏ hơn. Càng ngày hấn càng có những động tác thân mật làm tim tôi đập liên hồi. Tôi mà mắc bệnh tim, chắc chắn sẽ dán cho hấn cái tội làm tôi mắc bệnh. Mỗi lần hấn cười là y như rằng, tim tôi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chết tiệt !!!!

Tôi nhanh chóng chuyển đề tài :

- Bầu trời hôm nay đẹp quá, cậu nhỉ?

- Ừm.

Tôi và hấn không hẹn mà gặp, cả hai cùng nhìn lên bầu trời, nở nụ cười ấm áp. Tôi cười khi :

- Tôi với cậu lên đây ngắm sao chổi chứ sao bằng gì.

- Đều là sao cả mà. – Hấn nhếch môi.

Tên đáng ghét này, ai mà thích hấn chắc bị mù mắt rồi ! Xấu xí xù xì mà còn hột mít nữa, sao chổi hách dịch, siêu siêu đáng ghét ! Đồ trư bát giới !!!!

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 33

33. Chương 33

Chương 33: Một chút ghen nhẹ

Tôi ngáp ngắn ngáp dài, nói nhẹ với hấn :

- Tôi buồn ngủ rồi, tôi đi ngủ trước đây.
- Chân cậu đỡ hơn chưa?
- Cũng đỡ nhiều rồi.
- Chắc không vậy? Tôi thấy cậu vẫn còn đi cà nhắc đấy. Thôi, lên đây tôi cõng !
- Tự đi được mà, tôi không muốn phiền cậu.
- Cậu bướng quá, tôi sẽ phạt cậu đấy.

- Tính lợi dụng tôi hay sao mà bắt tôi cho cậu công hoà vậy hả? Lợi dụng con gái nhà lành à? Tôi đâm cậu phát chết giờ, tin hông?

- Cậu không leo lên thì tự mà đi lấy. – Hấn nhú mày.

Bất lực, tôi đành bắt đà nhảy vọt lên lưng hấn. Hấn công tôi đi xuống lầu. Lưng hấn rất ẩm, dường như là chỗ dựa vững chắc cho tôi sau này. Tôi nghĩ thầm rồi tự cóc đầu mình vì cái suy nghĩ ngu ngốc đó. Sẽ chẳng bao giờ có chuyện như vậy, không phải sao?

- Tôi ngủ ở đâu?

- Đối diện phòng tôi. – Hấn nói.

- Cậu thả tôi xuống được rồi.

Thả tôi xuống, hấn nói với vẻ mặt đầy sự đe dọa xen lẫn cáu kỉnh :

- Cậu mà không ngủ thì tôi sẽ sang ngủ chung với cậu.

- What? Cậu nói cái quái gì thế?

- Tôi không muốn lặp lại lời tôi vừa nói, cậu rõ chưa? Nhớ đấy, giờ thì ngủ đi. Mai tôi sẽ kêu con heo lười biếng như cậu dậy tập thể dục buổi sáng. Ngủ ngon, cô rùa lười biếng của tôi ! – Hấn nở nụ cười ma quái nhìn tôi.

“Tên chết tiệt, cầu cho đêm nay cậu ngủ, mà bắt cậu luôn cho tôi rảnh nợ”.

Cố nở nụ cười ôn hòa nhất có thể, tôi đạp chân hấn rồi bay thẳng vào phòng, đóng rầm cửa, tôi ngồi bệt xuống thở hì hục. Tên sao chổi ấy chỉ giỏi bắt nạt người khác, đúng là tên ôn dịch, hách dịch, người luôn đem đến điều chẳng lành và đem đến điều không mấy tốt đẹp cho tôi. Thật xui xẻo !

Tôi mở cửa bước vào. Căn phòng này không quá màu sắc, chỉ đơn giản là những họa tiết đơn điệu, nhưng lại gợi cho người ta cảm giác yên tĩnh, một không gian thoáng đãng. Với màu chủ đạo là màu tím, diện tích vừa phải càng làm người khác có cảm hứng tuôn trào. Gió từ ban công lùa vào thật trong lành, vị gió hòa vào mùi hương thoang thoảng của hoa làm cho nơi này thêm phần sinh động, tươi trẻ.

Ngồi lên giường, mở cái đế yêu lên, tôi hốt hoảng nhìn vào màn hình. Bây giờ đã tận 11h đêm rồi. Không biết ba mẹ đã ngủ chưa nhỉ? Tôi lo lắng, bấm nhanh dãy số quen thuộc, áp sát cái đế yêu vào lỗ tai. Tiếng nhạc dịu nhẹ làm tôi thấy cả người thoải mái hẳn lên.

- Alô. – Tiếng nói ấm áp truyền đến lỗ tai tôi nhanh chóng.

- Ba mẹ ngủ chưa ạ?

- Ở bên đó quen không con?

- Dạ .. chắc cũng quen. – Tôi cười xuề xòa.

- Ở đó cách nhà mình có một căn, thỉnh thoảng về thăm ba mẹ nha con.

- Vâng, không cần thỉnh thoảng hay thỉnh thoảng, ngày nào con cũng sẽ về thôi mà, ba mẹ yên tâm ngủ nha. Hai người ngủ ngon, ngủ ngoan nha, con cúp máy đây. Chụt chụt. – Tôi “hôn” cái đế yêu tạo thành âm thanh kinh điển.

Tôi chỉ nghe tiếng cười khúc khích của ba và mẹ rồi “tút..tút”. Tôi nhìn thấy cái laptop trên bàn, tính tò mò bắt đầu trỗi dậy, chạy ngay đến bàn, tay chân bắt đầu hoạt động.

Tôi chỉ thích xài máy tính bàn chứ không thích xài laptop là mấy. Laptop này có phải hấn chuẩn bị cho tôi không ta? Laptop khá dễ thương, hiệu apple. Nó màu tím, giữa là hình quả táo màu trắng. Laptop nhỏ và gọn, rất phù hợp với kích thước cái bàn, nó chỉ chiếm một phần nhỏ diện tích.

Mở máy lên, tôi click ngay vào biểu tượng facebook chữ “f” trên màn hình, đăng nhập và bắt đầu xem news feed (nguồn tin). Đang chat (trò chuyện) với nhỏ Trần thì dòng chữ “Cậu không ngủ? Tôi sẽ sang phòng bắt cậu qua đây” đập vào mắt tôi, sợ quá nên suýt nữa tôi cắn lưỡi luôn rồi. Cái tên này thiệt là quá đáng ! Tôi mà không cho cậu một trận như tử thì tôi không phải Nguyễn Ngọc Khả Ngân ! Rút nhanh lại lời nói,

hắn mà điên lên, đảm bảo tính mạng của tôi sẽ không được an toàn, trước mắt nhịn nhục là thượng sách vậy. Ông bà ta có nói :”Một điều nhịn, chín điều nhục” mà. Ý, nhầm ! Nói lại nha :”Một điều nhịn, chín điều lành”.

Nên tôi sẽ chọn cách nhịn hơn là chống đối với hắn. Tôi trả lời hắn :”Được rồi, tôi đi ngủ đây. Ủa mà sao cậu online được mà tôi lại không được? Nó kì kì chỗ nào á”.

Hắn click gửi mặt cười, thản nhiên trả lời :”Tôi là chủ hay cậu là chủ?”

Cái gì mà chủ, tớ ở đây? Hay là ... tôi đích thị là osin cao cấp của hắn? Tên điên chết tiệt, đáng ghét, trâu già, voi già, heo già, sao chổi hách dịch. Hắn dám dầy tôi – một siêu cấp thần đồng chuyên đá đểu người khác làm osin. Đồ-trư-bát-giới, hắn đúng thật là ông nội của trư bát giới, sư tổ của tôn ngộ không và ông cố nội của bà ba béo bán bánh bèo bên bờ biển. Ya !!!!!

Cười ra nước miếng, không phải, cười ra nước mắt, tôi trả lời :”Ồ thì cậu là chủ, cậu chủ của 3TK”.

“3TK?” – Hắn hỏi.

“Trung tâm của những con heo, ấy không đúng, trung tâm của những ông vua ấy mà”

“Được rồi, cậu ngủ đi. Không ngủ thì đừng có trách”.

Tôi ôm bụng cười lăn lộn với tên sao chổi siêu cấp ngu ngốc vô địch này. Cái gì mà trung tâm của những ông vua? Vậy mà cũng tin, bái phục, bái phục. À, không đúng ! Tôi phải gọi hắn là ông tổ, ông sư, ông dãi, ông cố nội của những con bò đực “khôn” nhất thế giới. Vô địch siêu cấp “thông minh” nhất ! Muahahahaha.

Cười lăn lộn này giờ cũng mệt, tôi nhanh chóng nghĩ về mặt khỉ của hắn khi biết mình bị lừa thì sẽ sao ta? Khóc? Hay cười? Hahahaha. Siêu cấp thần đồng ngu vô địch thế giới !!! Là lá la ...

Cười một trận ra trò, tôi mau chóng chìm vào giấc ngủ, nơi mà tôi có thể mơ tưởng được một cuộc sống yên bình, giản dị bên cạnh những người mà tôi yêu thương. Nơi tôi có thể hòa mình vào gió, vào những câu chuyện mang tên “Bình yên”.

~~

Thực đúng là không như tôi nghĩ. Tôi (lại) mơ đến bản mặt của tên siêu cấp vô địch ngu ngốc. Chả là tôi đang bị con chó bạc-giê to đùng như cái thùng dí chạy khắp xóm thì hắn, hắn bước ra, vẻ mặt trông bặm trợn, tưởng hắn có nhĩ ý muốn giúp tôi “chiến đấu” với con chó hung dữ tợn đó thì hắn cười, tránh đường cho con chó BỰ BẦNH KI đó. Grrr, sao chổi chết tiệt, ngay cả giấc ngủ ngàn vàng của tôi cũng ám, cũng không tha cho tôi. Rõ vl (vô lí) .

Giật mình tỉnh dậy, người tôi toát mồ hôi hột, hắn đúng là sao chổi của đời tôi mà ! Chẳng bù cho tôi, lúc nào cũng bị hắn hăm dọa, bắt nạt, hích hích. Sao tôi có thể chịu thua tên ngu siêu cấp như hắn chứ? Không thể nào !!!!

Nhìn đồng hồ, bây giờ cũng đã là 5h rồi. Tôi ráng lê lét tắm thân vàng ngọc của mình vào wc trước khi con bò ngu siêu cấp đó sang quấy nhiễu. Thả mình vào dòng nước mát lạnh của buổi sớm và bắt đầu hét, nhầm, hát mới đúng).

“I don’t care about my make up

I like it better with my jeans all ripped up

Don’t know how to keep my mouth shut

You say so what (what)

I don’ t care if I’m misfit

I like it better than the hipster of all shit

I am the mother f-cking princess

You still love me

Some some how
 It's a little different when
 I'm with you
 You know what I really am
 On the phone
 You know how it really goes
 Some some way
 We'll be getting out of this
 Time one day
 You're the only that I
 Want with me
 You know how the story goes
 When it's you and me
 We don't need no one to tell us who to be
 We'll keep turning up the radio
 Well it's you and I
 Just put up a middle finger to the sky
 Let them know we're still rock 'n roll
 Rock 'n roll
 Hey hey hey
 Rock 'n roll
 Hey Hey Hey ..." (Rock N Roll – Avril Lavigne).

Tra tấn màn nhĩ của mình xong, tôi thay đồ, đứng dậy và đi ra ngoài. Cùng lúc đó thì hấn gõ cửa, tôi liền phóng nhanh lên giường, vờ ngủ. Hấn mở cửa, xốc chăn lên và nói với âm thanh cực “nhỏ” :

- Dậy rồi?
 - Ờ. – Tôi cười xuê xòa.
 - Giờ thì đi xuống nhà chạy bộ.
 - Em biết rồi thím bảy, thím cứ léo nhéo bên tai em như cái xe kéo kéo vậy. – Tôi nhăn mặt.
- Hấn lòi tôi như lòi một cái xe (xe tăng thì phải). Xuống nhà, hấn thôi hành hạ tôi nữa, bỏ tay tôi ra và nói với mấy chú, đi giúp việc :
- Từ giờ mọi người không cần cực khổ như vậy nữa, cháu đã thuê osin cao cấp rồi.
 - Osin cao cấp? – Một dì giúp việc hỏi.
 - Sao cô ta làm xuể thừa cậu?
 - Khi nào thì cô ta đến cậu chủ?
 -
 -

Her, chẳng phải hần đang nói đến tôi đó chứ? Nghĩ tới cảnh làm việc ột tên “chủ” ngu ngốc hột mít này, tôi không khỏi hoảng sợ, nhìn từ trái qua phải, từ trên xuống dưới. Nhà hần ít nhất cũng rộng hơn nhà tôi gấp mấy lần. Tôi chất lưỡi, cứ cái kiểu này chắc chắn tôi sẽ thành một con rùa điên mất.

- Cô ta đây. – Hần nhoẻn miệng cười cực đều, tay khoác lên vai tôi.

Tôi biết thế nào hần cũng giở trò, tôi đây đã chuẩn bị sẵn tâm lí rồi, híc híc, ba mẹ ơi !!! Help me !!!!!

Mọi người nhìn tôi với con mắt thương cảm. Thật xót xa, tôi đã làm gì nên tội để hần phải hành hạ tôi như vậy hả trời? Cái đồ mỡ nhọn, lộn, nhỏ mọn .

“Hừ, nhà mi hãy đợi đấy, tên Phong chết tiệt, đáng ghét, siêu cấp ngu ngốc”.

Các bạn biết không? Tôi vừa phát minh ra một trò chơi mới cực vui và cực thú vị. Đảm bảo hôm nay, à không, đêm nay ông TÀO THÁO sẽ tới viếng thăm hần. Muhahahha.

- Dạ ... cháu chào mọi người.

- Cô chủ là “vợ chưa cưới” của cậu mà thưa cậu chủ. Bà chủ, ông chủ dặn chúng tôi phải đối xử tốt với cô chủ và xem cô chủ như người nhà, cậu chủ làm vậy, chúng tôi khó xử quá. – Bác quản gia lên tiếng.

- Bác không cần lo, cháu đã nói với ba mẹ vợ rồi, họ đồng ý cho phép cháu “huấn luyện” cô nhóc này ạ. – Nở nụ cười ma quái, hần nhìn tôi.

- Cậu chủ nói vậy thì chúng tôi cũng yên tâm. Nhưng mà cậu đừng bắt cô chủ làm việc quá sức.

- Bác yên tâm ạ, cháu sẽ không bắt “cô chủ tương lai” của nhà mình làm việc quá cực khổ đâu.

Hần muốn ăn thua đủ với tôi mới chịu mà. Hần đích thực là tiểu nhân chứ quân tử gì. Thù dai như vậy còn gì là quân tử? Tiểu nhân, tiểu tử thúiiii.

Nói rồi hần lôi tôi xềnh xệch ra ngoài. Hần thì vừa đi xe đạp vừa nghe nhạc, còn tôi thì phải chạy bộ. Hần cũng chơi ít có ác lắm, đã bắt tôi chạy thì thôi, đã vậy còn thả con bạc-giê siêu cấp vô địch trư bát giới ra rượt tôi. Với lí do củ chuối còn đười hơn trái chuối :”Chạy như vậy mới phê”. =))

Tôi thì bó tay với tên điên này rồi. Bất lực để con chó lai heo đó rượt chạy khí thế. Chạy s

ang nhà tôi thì thấy ba mẹ đứng vẫy tay, miệng cười túm túm đành lòng nhìn con gái cưng của họ bị một tên vô danh tiểu tốt quật chạy mấy vòng. Không biết họ có cảm thấy thương xót cho thân phận ba chìm bảy nổi như tôi không nữa.

Chạy mệt lả người từ này tới giờ, mệt quá, tôi đi bộ luôn cho khỏe. Hần thì “quét quét”, thổi còi ra hiệu tôi chạy tiếp. Chạy thêm mấy vòng nữa hần mới tha, mệt mỏi, bực bội, tức tối, tôi ngồi phịch xuống, lườm hần như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bay lên phòng thay đồ. Song, tôi lết xuống nhà. Mới sáng đã tập thể dục cạn lực (hết sức lực) như vậy rồi, có nước tôi sẽ xin ba mẹ nuôi để tôi “giáo huấn” cái tên trư bát giới chết tiệt này quá.

- Ăn sáng thôi ! Sáng ra làm gì mặt hầm hầm vậy hả? Hay là cậu muốn tập thêm? Chắc là cậu ăn trứng thịt độc gì rồi. – Hần mỉm mai.

“Ăn nhầm thịt người đấy con khỉ dít đỏ”.

Ăn xong, chúng tôi thi nhau xem ai chạy tới trường nhanh nhất thì không phải bao kem và còn được có kem ăn. Tôi dốc hết sức lực còn lại chạy nhanh tới trường, mém đáp xuống an toàn thì tên đầu xỏ khỉ dít đỏ từ đâu bay tới làm tôi ngã nhào. Omeoi, thua rồi !

- Cậu thua rồi. – Hần giơ tay hình chữ V, cười đắc chí.

- Không cần cậu nói tôi cũng biết.

- Giận sao? Đừng giận mà, lát tôi sẽ mua kem cho cậu ăn, được không? – Hần xuống nước.

“Haha, tên sao chổi đại ngốc này cũng có lúc dễ thương nhỉ?”

- Không thêm. – Tôi bĩu môi,

- Thôi mà, hay là bao cậu ăn bím bím, được không?
- Hai món luôn thì còn được.
- Ok.

Nhỏ, Duy Lâm, Thành Huy, Ngọc nhìn thấy tôi và hẳn đang “nhường nhịn” nhau trước cổng thì chạy lại. Duy Lâm nhìn hẳn với con mắt tóe lửa :

- Cậu liệu mà chăm sóc tử tế cho bà xã tôi đấy, nếu không, tôi dành lại thì đừng có trách.

Hắn nghe Duy Lâm nói vậy thì khó chịu nhìn tôi. Mối hận khê nhếch lên, tạo thành đường cong tuyệt mỹ :

- Cậu yên tâm, tôi sẽ rất chăm sóc cho “bà xã yêu” của tôi tử tế.

Hắn gần giọng làm tôi sồn gai ốc, thôi chết rồi, kiểu gì về hẳn cũng đầy dọa tẩm thân vàng của tôi à xem. Ít nhất chắc cũng phải mỗi buổi sáng chạy mấy chục vòng với con chó trư bát giới, làm vệ sinh nhà cửa 2,3 lần,

- Thử dành lại xem, Ngọc này sẽ cho Lâm bay thật cao và xa. – Ngọc nháy mắt, cười tinh nghịch.
- Híc híc, em xin lỗi vợ đại nhân ạ. – Duy Lâm vờ khóc.
- Hai người ... đang quen nhau à? – Tôi ngớ người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 34

34. Chương 34

Chương 34: Công khai

- Ờ thì ông xã với Ngọc quen nhau. – Duy Lâm áp ứng.
- Khi nào?

- Tuần trước. Thật xin lỗi bà xã. Từ lâu tao đã nhận ra được tình cảm của Phong đối với mày, và cũng biết được giữa tao và mày chỉ tồn tại tình cảm lúc bé. Tao thích mày lâu rồi nhưng vẫn không thể bày tỏ được gì, vậy thì đành giao mày cho Phong chăm sóc vậy. Tao cũng từ từ nhận ra được rằng tao thích Ngọc. – Duy Lâm nói đều đều.

Tôi chợt thở phào nhẹ nhõm, thật may vì tình bạn của chúng tôi vẫn chưa hề rạn nứt chỉ vì hai chữ tình cảm. Tôi đơn giản chỉ là xem Duy Lâm như một người bạn thân, vẫn vô tư gọi Duy Lâm là ông xã mà không hề biết cậu ta thích tôi. Thôi, chuyện này tới đây là kết thúc. Tôi rất vui khi Duy Lâm đã tìm được một nửa còn lại của mình. Tôi thật lòng chúc phúc cho cậu ta.

- Híc híc, vậy mà mày nói mày thích tao, có phải điều (xạo) quá không? – Tôi vờ dối.
- Cho tao xin lỗi mà. – Duy Lâm cười cười.
- Thôi hai người cho tôi xin đi. Làm lỗi quá coi chừng Ngọc với Phong ghen thì khổ. – Nhỏ cười.
- Hôm qua hai người có chuyện gì không đó? – Thành Huy cười đều.
- Chuyện gì là chuyện gì? Phong là người yêu của mình thì làm sao có chuyện gì với Ngân được chứ? Mọi người nói gì vậy? – Thực Nghi từ đâu chen vào, vẻ mặt giận dữ hỏi chúng tôi.

Lại là bà thím Thực Nghi. Không gian đang thoáng đãng thì bà thím ấy lại mang vào luồng gió độc. Tôi cũng không dư sức đâu để quan tâm đến câu nói của Thực Nghi. Bỏ ngoài tai, chúng tôi tiếp tục nói chuyện tiếp làm Thực Nghi bốc khói, ném ánh mắt tức giận về phía chúng tôi rồi bỏ đi một mạch.

Tôi đỏ mặt vì câu nói của nhỏ và Thành Huy. Cái gì mà ghen chứ? Cái gì mà có chuyện gì? Nếu mà hấn biết ghen chắc hấn sẽ bị lang ben mắt. Tên đầu xỏ khi dít đỏ như hấn mà biết ghen sao? Chuyện lạ có thật đấy !

Nãy giờ tôi mới nhận ra, chúng tôi đã và đang là trung tâm của trường.

Hấn nghiêng rằng ken két dùng tia lửa điện nhìn về phía tôi làm tôi sờn cả gai ốc, nổi cả da gà, da vịt, da heo gì nổi lên hết. Nhưng tôi vẫn vô tư dặt tay nhỏ, Ngọc, Duy Lâm, Thành Huy đi. Muốn phạt ta sao, đâu có dễ, hehehe.

“Reng..reng”.

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ học đã đến. Chúng tôi nhanh chóng vào lớp. Ngồi xuống bàn, hấn nhếch môi nở nụ cười quỷ dị :

- Cậu gan lắm. Để xem tối nay tôi sẽ làm gì cậu.

Tôi thấy lạnh lạnh sống lưng nhưng nghĩ lại chắc hấn cũng không dám làm gì tôi, nếu có hành hạ tôi quá đáng thì tôi sẽ chạy về méc ba mẹ, kakaka. Nghĩ vậy, tôi ăn gan hùm trả lời hấn :

- Tôi mới là người làm gì cậu đó.

- Cậu làm gì tôi? – Hấn cười cực đều.

- Tôi ... nhất thời tôi chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra tôi sẽ nói. – Ôi giờ, tôi đang nói cái quái gì thế này?

- Cậu .. đúng là một con rùa ngốc.

“Cái thứ 3TK mà dám bảo tôi ngốc. Xem ra cậu còn ngốc hơn cả tôi”.

Bực mình, tôi dẫm lên chân hấn rồi lêu lêu hấn một cái. Về mặt xấu xí hơn con ki ki nhà hấn làm tôi buồn cười. Đường đường là hot boy số một trường Nguyễn La lại làm mặt đù như thế. Người khác nhìn vào không buồn cười mới là lạ).

2 tiết học đầu giờ trôi qua yên ổn. Bởi tôi không ngủ, hấn không mĩa mai tôi, Thực Nghi không liếc không háy, đám ở trên (Huy, Lâm, Ngọc, nhỏ) không bày trò làm tôi cười nên thành ra yên ổn như vậy đấy. Chuyện không có gì đáng nói cho đến khi vào giờ ra chơi, hấn nở nụ cười tà khí :

- “Bà xã” à, “em” đi với “ông xã” một chút được không? Ông xã mua kem cho em.

“Tên điên này dám kêu tôi là bà xã sao? Đồ bệnh hoạn. Tôi đã là của hấn khi nào nhỡ?

- KHÔNG-BAO-GIỜ. – Tôi gằn từng chữ.

Hấn ghé sát vào tai tôi, nói nhỏ :

- Cậu không đi thì đừng trách !

Tuy nhỏ nhưng nghe nó đầy uy lực lắm các bạn ạ (. Kiểu này thế nào tôi cũng bại dưới tay hấn à xem. Ai cứu tôi với !!!

- Em đi với anh đi Ngân. – Ngọc cười đều.

- Đi với ông xã nà. – Duy Lâm cười.

- Đi nha em. – Nhỏ với Thành Huy đồng thanh.

Sax, cái đám bạn lựu đạn này, thật bá đạo hết chỗ nói. Tôi khổ như vậy mà chúng lại nhần tâm cười trên nỗi đau khổ của tôi, có phải tàn nhẫn lắm không, huuhuhuhuh.

Không đi cũng không được mà đi cũng không được. Tôi ném ánh mắt cầu cứu chúng nó nhưng chúng nó lại nhần tâm ngoảnh mặt đi. Híc híc, đồ mê trai bỏ bạn.

Nghĩ đi nghĩ lại thì hấn cũng có nhĩa ý bao kem cho tôi ăn mà, tội gì không đi? Tôi tặng hấn nụ cười tươi hơn hoa, nói :

- Ok, không được nuốt lời à nha.

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy mà lị. – Hấn cười.

Hấn nắm tay tôi lôi đi. Cả lớp tôi thấy vậy thì tò mò, đi theo sau. Nhờ hấn giở trò thì cũng có đám bạn hại não này “bảo vệ”. Nó cho oai chứ chúng nó còn nhiệt liệt “cổ vũ” hấn giở trò mới chết chứ.

Dừng lại tại phòng tìm người, hấn cầm loa phát thanh và nói :

- Alô, lô lô, mọi người tập trung lại đây.

Sau khi cả trường tập trung đông đủ, hấn cười và nói :

- Khả Ngân là bạn gái chính thức của tôi.

Khỏi cần tôi nói các bạn cũng biết, cả trường nhốn nháo cả lên. Người thì ném vài tia khinh miệt về phía tôi. Người thì ngưỡng mộ. Người thì nói này nói nọ. Cái tên sao chổi này, hấn chưa hỏi ý kiến của tôi đã dám cầm loa phát thanh nói tôi là bạn gái chính thức của hấn. Huhu, vậy là hai năm cấp 3 tốt đẹp của tôi đã bị hấn hủy hoại hoàn toàn.

Híc híc, nhưng chuyện tôi tệ vẫn chưa dừng lại ở đấy. Sau khi rời khỏi phòng, đi đâu tôi cũng bị bọn fan cuồng của hấn lườm ấy phát, nhìn tôi rồi bàn tán xì xầm. Hành hạ tôi như vậy hấn vẫn chưa hả dạ, ra chơi còn nắm tay nắm chân tôi, làm những cử chỉ thân mật làm mặt tôi đỏ như quả gấc. Vướng vào hấn thật đúng là tôi tệ ! Thanh danh tốt đẹp suốt mười năm này vẫn chưa lần nào bị phá hủy, chỉ vì một câu nói vô căn cứ của hấn thì nó đã sụp đổ hoàn toàn. Oh my chuối !!!!

Tôi chưa đủ khổ hay sao mà bọn lớp tôi hết đứa này chọc lại tới đứa khác chọc. Ngồi vào bàn ăn, tôi lườm hấn.

.

Chả là tôi định mắng hấn một phát cho bỏ ghét thì hấn trả lời với thái độ dửng dưng :”Cậu còn nói đến chuyện ban nãy nữa thì đừng trách”.

Thế là tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Tiếp tục thượng sách nhịn nhục, kìm nén. Hấn đúng là muốn tôi “thân bại danh liệt” mới hả lòng hả dạ mà.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 35

35. Chương 35

Chương 35: Gậy ông, đập lưng ông

- Bao kem tôi đi.

- Ăn cái đã. Cậu làm gì mà cứ như trẻ con thế? Cậu định ăn sáng, ăn trưa, ăn chiều, ăn tối, tất cả ăn bằng kem hết à?

- Ừ, tôi thích vậy đó. Cậu không thích nhưng tôi thích. Không thèm nói với người mù lí lẽ như cậu, tôi đi mua kem. – Tôi đứng dậy thì hấn kéo tay tôi lại.

Ban nãy mới bảo mua kem cho tôi mà giờ lại nuốt lời. Thật không tin cậu tên này được ! Bốc phét !

- Thôi được rồi, cậu ngồi xuống đi, tôi đi mua. – Cuối cùng thì hấn cũng đầu hàng, lon ton chạy đi mua.

- Hai người sao vậy? Cứ thích đá đểu nhau là thế nào? – Nhỏ hỏi.

- Tao thích. – Tôi nhoen miệng cười.

- Bó tay hai ông bà luôn rồi. – Ngọc nhún vai.

- Ô, thế nào? Ai bảo hấn cứ thích chọc tao. Tụi bây không biết đâu, ở nhà, hấn đày tao như con ở, osin cao cấp thứ thiệt đó. – Tôi sụt sùi, tủi thân cho số phận hẩm hiu của mình.

- Thương nhau lắm cắn nhau đau mà. – Thành Huy cười khì.
- Tôi mà thương cái tên vô địch siêu cấp trư bát giới như hần thì cho tôi ăn kem suốt đời đi.
- Hêê coi cái mặt nó kìa, đỏ lên như vậy chắc là thích ảnh rồi. – Nhỏ cười đều.
- Có hả? – Tôi lấy tay sờ soạn mặt làm chúng nó cười lẫn lộn.

Nhỏ với Thành Huy đích thị là một cặp trời sinh : kẻ tung người hứng. Tôi mà có thích hần thì .. thôi. Có mỗi vụ mua kem thôi mà hần cũng bị bọn con gái bao vây. Có người còn tặng kem miễn phí cho hần nữa chứ. Đáng ghét ! Sao tự dưng tôi ghét hần đi mua kem quá vậy nè >”<.>

Hần trở về bàn cùng với Thực Nghi, bà thím ấy còn bạo gan quăn lấy tay hần nữa chứ. Thật bực mình hết chỗ nói. Nhưng cũng may là hần vội rút tay lại, nếu không tôi sẽ cho hần một trận vì tội .. tội dám cho Thực Nghi ... nắm tay. Hần chìa ra mấy que kem đưa cho chúng tôi. Thấy mặt tôi hầm hầm như nổi thịt bầm, hần hỏi :

- Tôi mua kem rồi. Cậu còn muốn ăn gì nữa à?
- Không thèm kem cậu mua, tự đi mà ấy con gà mái mơ của cậu ăn đi.

Không suy nghĩ, tôi trả lời nhanh rồi nhận ra .. mình .. bị hố.

Cả đám cười lẫn lộn chỉ vì câu nói hồ đồ của tôi. Mặt tôi đỏ như quả gấc. Ôi !! Xấu hổ chết đi được. Nếu có cái lỗ ở đây, tôi thề là sẽ chuồn ngay và luôn. Chuyện xấu hổ như thế cơ mà. Nhưng tại hần cứ thích vướn vúi vào mấy con gà mái mơ kia làm chi. Lại cho bà thím Thực Nghi nắm tay nắm chân không ra thể thống gì. Có trách thì trách hần ấy.

- Có .. gì vu..i đâu mà làm gì cười dữ thế? Ta..o chỉ bu.ộ..t miệng nói cho vui th..ô.i mà. – Tôi lấp liếm nói.
- Ủ, thì vui nên bọn tao mới cười, mà làm gì quan trọng hóa vấn đề thế? – Nhỏ chăm chọc.
- Có đâu. Ờ .. ở th..ì vu..i. Đúng rồi, vui vui – Tôi cười xuề xòa.
- Thì ra là cậu đang ghen đấy à? – Hần nhếch môi.
- Cậu nên nhớ, tôi là Khả Ngân đấy, tôi đâu ăn no rãnh mỡ rồi đi ghen với mấy hạng người rãnh rỗi không có gì làm rồi bám sát theo cậu. Trong từ điển của tôi không hề có từ “ghen”, nó viết như thế nào, xin lỗi, tôi không biết.
- À ! Ra là vậy. – Hần cười đều.
- À ! Ra là vậy. – Chúng nó (nhỏ, Huy, Lâm, Ngọc) cười cực đều, đồng thanh.

Tức chết với đám bạn này mà. “Cái đồ bạn đểu”. Không nói giúp tôi thì thôi, đã vậy còn giúp hần đối phó tôi nữa chứ. Không biết họ phải là bạn tôi không nữa. Thấy có điều gì không ổn, tôi lập tức nhìn sang Thực Nghi, bà thím ấy ngồi đó, tay bóp chặt chai nước, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi cũng không ngại gì việc trả thù tôi của bà thím này. Hạng tiểu nhân như Thực Nghi, tôi không muốn làm bẩn tay của mình. Mặc cậu ta làm gì thì làm, tôi đây không cần quan tâm và cũng không cần biết nhiều.

Mãi đá đều, nói chuyện với nhau mà chúng tôi quên luôn cả việc reng chuông vào học. Tôi chạy nhanh về lớp, tới cửa lớp thì cái con khỉ đít đỏ cũng định chen vào, thế là tôi với hần lại tiếp tục cuộc tranh cãi xuyên lục địa và làm trò cười cho lớp. Đốp chát một hồi, vắn co một hồi, tôi bực quá, tiện tay đâm vào bụng hần rồi phăng ngay về chỗ. Để lại cái bản mặt hần :”Thím nai vàng ngơ ngác”.

Nhìn xuống học bàn thì thấy có tờ giấy, theo bản năng, tôi lấy tờ giấy ra và bắt đầu đọc. Dòng chữ :”RA CHƠI MÀY XUỐNG SÂN SAU GẤP TAO. TAO CÓ CHUYỆN MUỐN NÓI VỚI MÀY. KÍ TÊN : NGƯỜI BÍ ẨN” nhanh chóng đập vào mắt tôi. Có lẽ lại là sự trả thù của Thực Nghi hay đàn chị lớp 12 hoặc hot girl “xinh xắn”, “dễ thương”, “dễ mến” nhất trường tôi : Phạm Ngọc Lan cũng không chừng.

Sau vụ bị chúng tôi nhốt vào thư viện, Ngọc Lan cũng đã tìm tôi xin lỗi và có nhã ý muốn làm bạn nhưng vì tính đa nghi của Ngọc nên nhỏ Ngọc chỉ cho Lan làm bạn bè bình thường, không có việc gì thì không phải qua lại.

Còn về đàn chị lớp 12 thì không phải nói, mấy chị ấy cũng đã cùng chúng tôi giản hòa và làm chị em bình thường. Bà chị đụng độ tôi hôm chủ nhật tuần trước thì đã có bạn trai rồi nên không phiền tới hot boy Thanh Phong lớp tôi nữa. Và chỉ còn nghi vấn thứ nhất : Thực Nghi.

Chắc hẳn bà thím ấy muốn hẹn tôi ra để nói chuyện về “thánh” Thanh Phong nữa đây mà. Kiểu nào vượt vào tên sao chổi hách dịch ấy tôi cũng gặp không ít xui xẻo. Hẳn là tôi đã lường trước những vận đen đui sắp xảy ra rồi đây ! Để tôi xem Thực Nghi lại gỡ trò gây cản, căng thẳng gì.

Nhéch môi cười nhạt, tôi lấy quyển vở Toán trên bàn rồi tiếp tục cắm đầu vào giải. Thầy Quân bước vào lớp, lớp tôi đứng lên chào thầy rồi ngồi xuống. Thầy Quân – Phan Mạnh Quân nói :

- Hai thần đồng trường mình ngồi kế nhau có phải phí quá không?
- Không thầy ơi ! – Bọn lớp tôi đồng thanh.
- Không đâu thầy. Chúng em ngồi kế nhau thì giúp đỡ lẫn nhau, phải không Ngân? – Hấn cười đều.
- “Không thầy ơi, thằng Phong nó điều đấy, thầy cứu em với”. – Tôi gào rú trong bụng, không dám thốt lên lời.
- D..ạ, giúp .. gi..úp đỡ lẫn..n nhau, dạ .. d..ạ.
- Các em đã nói vậy thì được. Thầy chỉ sợ uống hai nhân tài thôi. Được rồi, các em lấy tập ra giải tiếp bài hôm qua. Ngân, em lên bảng giải đi em.
- Vâng. – Tôi đứng dậy, đá hấn một cái thật mạnh rồi lon ton chạy lên bảng.

Viết xoẹt xoẹt mấy dòng, tôi vẫy tay chào cả lớp rồi đi xuống. Tụi nó vỗ tay rần rần, nhìn tôi cười hả hê.

- Bạn giải đúng rồi, các em sửa bài rồi chúng ta học tiếp.
- Cuối cùng cũng xong tiết Toán với 2 tiết Anh. Tôi cười mãn nguyện rồi bảo với hấn :
- Cậu về trước đi, tôi đi đây một chút.
 - Cậu định đi đâu nữa đấy? Đừng chạy lung tung rồi làm tôi lo nữa rùa ngốc, theo tôi về mau !
 - Cậu tỉnh quá ha, tôi đi đâu là quyền của tôi, đến cả việc tôi đi đâu cậu cũng muốn quản là thế nào?
 - Ba mẹ cậu giao cậu cho tôi rồi, cậu nên cố gắng khắc ghi lời tôi nói nhé : cậu là của tôi, phải xin phép tôi khi làm việc gì, hiểu chưa heo ngốc?
 - Rồi rồi em hiểu rồi thím bầy, vậy thím bầy cho em đi đây một chút được không ạ?
 - Nhớ về nhanh đấy, nếu không tôi sẽ phạt cậu.
 - Vâng. Mấy chú, thím đi vui về ạ. – Tôi cười, lễ phép với nhỏ, Ngọc, Huy, Lâm và hấn.

Chúng nó chỉ cười rồi ra về. Đợi bóng chúng nó khuất dần, tôi mới mò xuống sân sau. Gió thổi vu vù, vu vù nghe thật vui tai. Tôi nhìn thấy một dáng người đang đứng đó, ăn mặc thì hơi hên, kiểu như dân chơi khét tiếng, nhìn kĩ thì người này rất đẹp và có nét gì đó vô duyên đáng). Tóc xoăn nhẹ thả lỏng bồng bênh, dáng người cao ráo, từng đường cong hoàn mỹ lộ rõ ra, nước da trắng ngần làm tôi liên tưởng tới xác ướp ai cập mới chết chứ.

Không gian im lặng cho đến khi xác ướp ai cập đó lên tiếng :

- Mày đến rồi sao? Rất giữ lời.
- Giọng nói này sao nghe quen quen, nhột nhột tai nhỉ?
- Bạn là ai?

Xác ướp ai cập quay qua, rõ rồi, (lại) là bà chằn Bành Thực Nghi, nôi cháo heo lớp tôi đây mà).

- Tao kêu mày tới đây là có chuyện muốn nói.
- Không nói chuyện thì thím kêu tôi ra đây để ngắm cảnh sáng à, rõ stupid (ngu). – Tôi đốp lại.

- Mày ... sắp chết tới nơi mà còn đánh đá được. – Thực Nghi nhếch mép.
- Tôi thực không ngờ là thím lại có bộ dạng như vậy. Không giống như vẻ bên ngoài. – Tôi cười.
- Vào thẳng vấn đề đi. Tao không muốn mày tiếp tục lảng vảng bên cạnh Phong nữa. Phong là của tao. Nếu mày cứ thích đeo bám Phong như vậy, tao không cam kết là sẽ bảo đảm an toàn ày đâu.
- Bà thím Thực Nghi nói sao giống trong phim kinh dị thế nhỉ? Không cam kết bảo đảm an toàn. Bà này chắc hẳn thích coi phim fantasy (tưởng tượng) lắm đây.
- Tôi nào có đeo bám hay ăn vạ của hần cái gì đâu. Thím nói vậy thì oan cho tôi quá !
- Mày thôi cái trò hay móc méo, vắn vẹo người khác đi. Tao nói rồi đó, mày đừng có mà mơ tưởng gì đến Phong của tao hết. Phong không bao giờ thích loại người đánh đá, chua ngoa như mày đâu. Phong chỉ thích tao, Phong yêu tao, mày hiểu rõ không?
- Cái gì mà “Phong của tao”, bà thím này có vẻ ảo tưởng sức mạnh dữ dội lắm rồi.
- Tôi bảo hần thích tôi khi nào? Sao thím vô lí vậy? Thím có chắc tên tiểu tử thúì à không tên Phong đó thích thím không?
- Chắc. Bởi vì tao đã dối hần mà. – Thực Nghi buột miệng (hồ rồi cứng à).
- Dối Phong bệnh tim sao? – Tôi nhếch môi.
- Ủ, rồi sao? Mày có biết thì cũng không là vấn đề gì với tao hết.
- Thím quá trơ trên, chỉ vì mục đích của mình mà lừa dối mọi người sao?
- Mày đừng nói như mày đạo đức lắm. Mày có biết vì Phong, tao đã phải cố gắng rất nhiều không?
- Thím nói thím vì Phong? Nực cười thật, bên Mỹ, thím đã qua lại với bao nhiêu người rồi hả thím? Cái chính thì thím chỉ muốn tiền thôi, không phải sao? – Tôi cười khinh bỉ, thật phí thời gian đối với hạng người dối trá này.
- Thực Nghi chạy lại phía tôi, định vung tay tát tôi thì bị tôi giữ chặt lại. Tiếp tục vung chân đá tôi, cũng may là tôi nắm được, tôi dùng sức đẩy Thực Nghi ra xa. Bắn tay vì loại người này thật không đáng. Đường như thấy gì đó, Thực Nghi diễn trò nước mắt cá sấu, khóc lóc ỉ ôi. Công nhận bà thím này giỏi đóng kịch thật, mới đánh tôi mà giờ lại diễn đạt như thế, bà thím ấy lấy đâu ra nhiều nước mắt vậy ta?
- Cậu có ghét tôi thì nói một tiếng đi Ngân. Cậu đừng hại Phong mà. Tôi xin lỗi vì đã thích Phong, tôi xin cậu tha cho Phong và tôi. Tôi không muốn vì tôi mà Phong lại bị cậu hãm hại. Cậu đánh tôi đi Ngân, đừng đổ mọi tội lỗi lên đầu Phong mà, tôi x
- in cậu, huhuhuhu.
- Thím nói gì kì cục vậy?
- Tôi sẽ rời xa Phong mà. Tôi hứa mà. Nhưng sao cậu lại tát tôi? Tôi xin lỗi vì đã cướp Phong của cậu, tôi xin lỗi. – Thực Nghi khóc lóc, một tay ôm mặt. Ô hay, tôi đã tát ả khi nào vậy ta?
- Tôi đang không hiểu gì xảy ra thì Phong đến bên tôi, nói với Thực Nghi :
- Cậu thôi diễn nữa đi. Tôi đã biết hết rồi.
- Mình ... – Thực Nghi cứng họng.
- Đồ hạ lưu, trơ trên, người đàn bà này sao thâm độc đến thế? – Nhỏ nhếch môi.
- Các cậu hiểu lầm mình rồi, mình là bị Ngân hãm hại, cậu ta còn vung tay tát mình nữa. – Thực Nghi nức nở.
- Diễn hoài không thấy mệt sao? – Ngọc cười.
- Thím không mệt nhưng chúng tôi mệt đấy. – Duy Lâm nói.
- Có ai trả cát-xê cho đâu mà thím diễn dữ vậy? – Thành Huy cười.

- Minh ...

- Đủ rồi ! Tôi tin cậu biết sửa chữa lỗi lầm nên mới đối xử tốt với cậu, vậy mà cậu càng lúng càng sâu, cậu tốt nhất nên về Mỹ thì hơn, tôi không muốn làm bạn với một kẻ dối trá. – Hấn quát.

- Minh ... xin lỗi. Minh thích cậu, Phong à. Cậu tha thứ ỉn được không? – Thục Nghi nói, quên luôn cả việc đang diễn trò khóc lóc.

- Ok, cậu về Mỹ đi, đó là cách mà tôi tha thứ cho cậu !

Thục Nghi im lặng. Nghiến răng nghiến lợi nhìn tôi, mắt ả tràn đầy sự thù hận. Tôi chất lưỡi, lại một màn kịch nữa được hạ xuống. Nhưng tôi phải công nhận một điều, cậu ta diễn quá xuất sắc !

Hấn nắm tay tôi lôi đi. Chúng tôi cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này. Để lại một bóng người nghiến răng ken két :”Mẹ kiếp, lại hỏng con cá vàng, làm tao tốn nhiều nước mắt như vậy, lựu đạn”.

Thật đúng là GẬY ÔNG ĐẬP LUNG ÔNG.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 36

36. Chương 36

Chương 36: Buổi tối không yên ổn

Chúng tôi vừa đi vừa nói về Thục Nghi. Nhưng tôi cứ thắc mắc mãi. Gia đình ả giàu có, lại không thiếu thốn thứ gì nhưng tại sao lại đi lừa hấn một cú ngoạn mục như vậy nhỉ? Chắc là một lí do xù xì nào đó. Nhưng thôi kệ, chuyện đó không liên quan hay ảnh hưởng gì tới tiền ăn sáng của tôi nên tôi cũng không cần biết nhiều làm gì. Vạch rõ bộ mặt giả dối của Thục Nghi là tốt rồi. Nếu không .. ả chắc sẽ đi hại nhiều người nữa.

Chào tạm biệt lũ bại, tôi và hấn dắt tay nhau đi về. Trên đường về, hấn liên tục làm những trò hề, kiểu như mấy người điên mới được xuất viện ấy. Tôi cười khì thể làm những người bên đường cứ tưởng tôi không được bình thường, còn hấn thì như người bị bại não. Xấu hổ chết đi được. Chung qui cũng tại tên điên này không tha cho tôi. Lúc thì chọc tôi cười ra nước miếng, không, nước mắt. Lúc thì làm tôi khóc ra nước mắt. Đôi lúc tôi cứ thấy hấn đáng yêu sao ấy. Cảm giác ngày càng gần, tôi thực không hiểu loại cảm giác tôi đang cảm nhận được là gì nữa. Thích sao? Say nắng? Hay ghét?

Cuối cùng cũng về tới nhà. Tôi sung sướng reo lên. Quay sang cười với hấn, tôi nói đồng dạng :

- Này bà thím kia, cho ta đi về nhà ba mẹ ta được không? Ta nhớ nhà lắm. Xa tận 3 năm cơ mà.

Hấn cóc đầu tôi một cái, rồi nói :

- Ba năm cái con khỉ. Chưa được hai ngày nữa. Cậu và tôi lên phòng thay đồ rồi sang nhà ba mẹ cậu, tôi có chuyện muốn nói với ba mẹ vợ tương lai.

- Yes, madman. – Tôi cười đều rồi phóng nhanh lên phòng.

Thay đồ xong, tôi và hấn sang nhà tôi. Vừa nhìn thấy tôi, mẹ tôi liền chạy ra, ôm chầm lấy tôi, cười vui vẻ :

- Cục cưng của mẹ, mẹ nhớ con quá !

- Con cũng nhớ ba mẹ nữa. – Tôi cười.

- Dạ. Con chào hai bác. – Hấn lễ phép.

Tên này, đạo đức giả ghê gớm. Ở nhà hấn thì sai tôi như con ở. Bên nhà tôi thì lễ phép với ba mẹ tôi. Hấn còn đóng kịch hay hơn cả danh hài nổi tiếng Hoài Linh Tinh nữa.

- Phong hả con. Thôi, hai đứa ngồi xuống, ba mẹ có chuyện muốn hỏi. – Ba tôi nói.

- Vâng. – Tôi và hấn đồng thanh.

- Ngân có “ngoan” không con? Nó hay phá phách lắm. Con chịu khó “chăm sóc” nó dùm hai bác. – Ba tôi cười với hấn, không thêm đôi hoài gì tới tôi.

Tôi nháy mắt lia lịa với hấn. Nhưng hấn chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Nhếch mép cười đều, hấn nói :

- Ổn bác ạ.

- Tốt rồi. Bác chỉ sợ nó làm khó con thôi.

- Không đâu bác. Con có cách “huấn luyện” Ngân mà. Hai bác yên tâm ạ.

“Hừ, tên đáng ghét, tên vô duyên thúì, ta thề sẽ băm mi ra làm trăm mảnh”.

- Hai đứa ở đây ăn cơm với ba mẹ nha, mẹ có làm món đùi gà chiên cho con đó Ngân.

- Dạ. Mẹ là số một. – Tôi ôm mẹ.

Bà đúng là một người mẹ trên cả tuyệt vời. Bà lúc nào cũng quan tâm, chăm sóc tôi từng chút, vậy mà tôi chưa lần nào hiểu thảo với bà, chỉ toàn là làm phật lòng bà. Tôi bất hiểu quá phải không?

Tôi lon ton xuống bếp phụ mẹ dọn cơm. Mùi thơm của đùi gà chiên xông vào mũi tôi. Chuchoa, thơm quá ! Bưng đĩa đùi gà chiên lên, tôi dọa hấn :

- Cậu mà ăn món này là tôi đục cậu nâu mắt đấy !

- Tôi thích ăn thì sao nào? – Hấn vênh mặt.

- Ừ, nếu cậu thích, tôi sẽ tự tay làm cho cậu ăn. Ăn xong thì đừng khen tôi nha. – Tôi cười khoái chí.

- Cậu mà nấu thì tôi thua, không dám ăn nữa.

- Hừ, tôi nói trước, cực kì ngon luôn ấy. Không ăn thì đừng có tiếc.

Hấn nhếch mép cười đều. Tôi lườm hấn một cái rồi xuống bếp bưng thức ăn lên. Thức ăn nhanh chóng được dọn ra. Trông chúng thật đẹp mắt, hương vị thì chuẩn không phải nói. Màu vàng ruộm của cá, màu xanh rờn của rau. Thoang thoang mùi thơm của đĩa thịt chiên. Tất cả tạo nên một bầu không khí thật đầm ấm.

Ăn xong, tôi phụ mẹ dọn dẹp rồi lên phòng. Căn phòng vẫn vậy, chỉ có điều là thiếu đi sự hiện diện của tôi. “Híc híc, mới xa em có một ngày mà chị nhớ em quá, phòng yêu của chị !” – Tôi cay cú gào rú lên. Tôi nhìn căn phòng lần cuối rồi đi xuống. “Tạm biệt em, chị phải đi rồi, mai chị lại về thăm em, huhu”.

Xuống nhà, tôi, hấn và ba mẹ tôi ngồi lại nói chuyện. Hấn thì liên tục pha trò làm ba mẹ tôi cười mà quên mất luôn con gái yêu của mình đang buồn rầu vì phải sống chung với tên ngáo ộp này. Bây giờ cũng đã 6h hơn rồi, tôi và hấn chào ba mẹ tôi rồi nhanh chóng lột hai tấm thân “vàng” của chúng tôi về nhà hấn. Tiếng chuông điện thoại của tôi reo lên, nhìn vào màn hình, số lạ, tôi chần chờ một lát rồi cũng nhấc máy.

- Alô. Cho hỏi ai vậy?

- Tôi là Minh Kiệt.

- Oh, sao anh biết số điện thoại của tôi?

- Tôi muốn biết thì không thành vấn đề. Tối nay em đi chơi với tôi được không?

Nhìn sang hấn thì thấy mặt hấn hầm hầm. Tôi biết chắc là có chuyện không hay sắp xảy ra. Vội cười xuề xòa, tôi trả lời đàn anh Minh Kiệt :

- Xin lỗi, tôi có việc bận rồi.

- Em không đi, tôi sẽ tới nhà em.

- Anh việc gì phải làm khó hai bên? Con gái trong tay anh búng là có. Anh cần gì phải tốn thời gian với tôi?

- Bởi vì tôi thích em.

Hừ, lại là trò đùa quái gở của tên đào hoa số một trường tôi. Tôi đâu dại gì mà dính vào tên này. Có cho tiền tôi cũng không dám. Một tên Phong là quá đủ rồi. Thêm tên Kiệt nữa thì có nước tôi xách ba lô con cóc đi du lịch dưới âm tào địa phủ.

“Mình việc gì phải tốn thời gian với tên này nhỉ?” – Tôi nghĩ thầm rồi cúp máy.

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, quay sang cười khẩy với hắn. Trái lại nụ cười tươi hơn cả hoa của tôi, hắn quăng cho tôi ánh mắt nẩy lửa rồi đi vào nhà. Híc, điệu bộ này chắc tôi sẽ không được yên ổn với hắn. Bước vào nhà thì thấy hắn đang ngồi chễm chệ, vắt chéo chân xem ti vi. Tôi bắt đầu chạy nhanh lên cầu thang, vừa chạm tới cầu thang thì tiếng nói oanh liệt của hắn cất lên :

- Định đi đâu? Cậu lại đây, tôi có chuyện muốn nói.

Tôi cần môi, thực chất là hắn không muốn tôi sống yên ổn mà. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng ! Tôi đành de lại, đi đến sofa và an tọa.

- Ai cho cậu ngồi? Osin thì không được ngồi khi chủ không cho phép !

Nhìn hắn, quả thực bây giờ hắn rất tức giận. Hắn sẽ đâm tôi, đánh tôi, hay thậm chí là bắt tôi chạy thêm mấy chục vòng nữa không chừng. Thật kinh khủng ! Tôi dùng nụ cười “tươi” nhất cười với hắn, rồi đứng phắt dậy :

- Hihi, cậu chủ muốn nói gì ạ?

- Ai gọi điện cho cậu? – Hắn nghiêng răng ken két.

- À .. ở đàn .. chị, không, đàn anh M..in.h .. K..iệt.

- Cậu đi chơi với nó?

- Không. Tôi không có đi.

“Ừa, mà mắc gì tôi phải thanh minh với tên này ta?”

- Tôi không biết. Hôm nay, osin cậu phải dọn dẹp nhà cửa, tôi nói với mấy chú, dì kia rồi, hôm nay họ không phải làm. Tất cả mọi việc, cậu làm hết !

- Sao cậu vô lí vậy? Tôi qua đây là để ở nhờ chứ không phải ở đợ nha, thứ gì kì cục. – Tôi bực mình nói.

- Cậu không dọn thì đừng có trách. – Hắn đe dọa.

- Cậu làm gì tôi? Sao chổi đáng ghét, cậu đi chết đi !!! – Tôi hét lên.

- Cậu không tin tôi làm gì cậu? – Hắn nhếch mép, tiến gần lại phía tôi.

- Cậu .. định làm gì? Nếu cậu dám làm gì, tôi không tha cho cậu đâu !

- Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì cậu? – Hắn nhếch mép.

Phút chốc, hắn đã tiến sát lại tôi. Cả hơi thở gấp gáp của hắn tôi cũng nghe được. Chết rồi ! Hắn định làm gì tôi đây? Một đồng suy nghĩ hỗn loạn đang trong đầu tôi lúc này. Cùng lúc đó thì tiếng chuông cửa vang lên, tôi như với được cái phao, chạy nhanh ra ngoài. Gương mặt cute boy của tên đối diện đập ngay vào mắt tôi. Her, ác quỷyy
Độc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 37

37. Chương 37

Chương 37: Hình phạt dành cho trẻ hư

Lại là tên sao chổi đào hoa : đàn anh Minh Kiệt. Gã tới đây làm gì kia chứ? Thôi chết rồi ! Ban này, gã hăm dọa là sẽ tới nhà tôi, vậy mà tôi cứ tưởng gã chỉ nói chơi cho vui. Bây giờ thành hiện thực rồi. Ai cứu tôi với !!! Tên điên kia thì đang muốn cấu xé tôi. Nếu hắn biết Minh Kiệt tới đây, thế nào hắn cũng băm tôi ra làm từng khúc, từng khúc. Cái đầu quăng ở Mỹ, cái đít quăng ở Pháp, còn cái mình tôi chắc hắn đá xuống sông mất. Phải làm sao đây??

Tôi không dám mở cửa. Nếu mở cửa chỉ sợ con bò điên này lại xông vào nhà bắt tôi trở lại “chuồng” thì khổ. Thấy tôi án binh bất động, đàn anh Minh Kiệt nhếch môi, nói với tôi :

- Em dám cúp máy tôi?

- Điện..n tho..ại tôi hết tiền rồi chuyển sang hết pin luôn, hết .. pin, hết ... pin.

- Em đùa tôi à? Em có cần tôi vào đó, nói cho thằng Phong biết em muốn đi chơi với tôi?

- Anh hổ báo trường mẫu giáo đấy à? Tôi muốn đi với anh khi nào vậy? Thời gian, địa điểm, anh nói chính xác đi. Không vớ !

- Em có đi với tôi hay không?

- Tôi đã nói tôi bận rồi. Tôi còn phải học. Không dư thời gian đâu mà đi chơi với anh. – Tôi bực mình, cau có nói với gã đàn anh.

Nhưng suy đi nghĩ lại thì hắn cũng là “ân nhân cứu mạng” của tôi, đi chơi với hắn coi như là “tạ ơn” hắn đã cứu tôi khỏi con ác thú bên trong vậy.

- Thôi được rồi. Nể tình anh cứu mạng tôi, tôi sẽ đi chơi với anh ...

Mắt đàn anh Minh Kiệt sáng rỡ như vừa lượm được vàng. Tôi chơi gã một câu, từ 9 tầng mây rớt xuống đất cái “BỊCH” :

- Hôm nay thôi.

Gã xám mặt nhưng cũng cười cười, hỏi tôi :

- Cứu mạng?

- Không có gì. Anh đợi tôi ngoài kia đi. – Tôi chỉ. – Tôi lên phòng thay đồ xong sẽ ra.

- Tôi làm sao tin em?

- Tôi quân tử lắm, không có tiểu nhân đâu. Tôi nói sẽ làm, ok !

Nói rồi tôi đi thẳng vào nhà. Mới đi được vài bước đã thấy luồng khí lạnh người tới tê người đang bốc nghi ngút bên trong. Chuchoa, ai lãnh phát đạn này dùm tôi với ! Tôi nuốt nước bọt ừng ực, hít vào, thở ra, dồn hết can đảm bước vào ... Hắn rất ít khi điên. Nhưng một khi điên thì đến cả tôi cũng phải nể (.

- Ai ngoài cổng? – Hắn nhếch môi.

- Một người bạn thôi. – Tôi cẩn rằng trả lời hắn.

- Nếu không có gì, osin cậu dọn nhà đi !

- Cậu .. ch..ủ cho osin tôi đi đây một chút được không? Tôi hứa sẽ về nhanh mà !

- 7h tối rồi, cậu tính đi đâu nữa?

- À .. bạn cũ lâu ngày mới gặp, tôi đi gặp họ một chút không được sao?

Công nhận, tôi nói dối thành thạo không chớp mắt luôn. Tôi cười thâm, tự khâm phục mình.

- Thôi được, cậu đi đi. Đi xong rồi về.

- Tất nhiên là về. Tôi ở đó làm gì? Nói nghe lạ ghê !

Thôi chết ! Hay là hấn định tổng cổ một Thần Đồng siêu sao xạo như tôi? Sao đột nhiên hấn dễ dãi với tôi quá vậy cà? Hay là hấn đang có mưu đồ gì? Thôi, hấn chịu cho tôi đi là quý hóa lắm rồi. Tôi tự hỏi :”Từ khi nào mình phải để ý tới sắc mặt hấn vậy ta?”. Cổ rặn ra nụ cười “vui” nhất, tôi cười, nói với hấn :

- Cảm ơn cậu.

Hấn thôi không thèm để ý tới tôi nữa. Ừ mà từ nãy đến giờ hấn đâu có nhìn tôi lấy một cái. Khẽ thấy hấn nhếch mép, tôi hơi rợn người nhưng chắc đó chỉ là biểu hiện thoáng qua hay thường ngày của hấn thôi. Tự cóc đầu mình một cái rồi đi thẳng lên lầu.

Mở tủ quần áo ra, tôi chọn bộ đồ xấu xí xù xì nhất mà mặc vào. Đi chơi với hot dog à không hot boy khối 12 cơ đấy. Thực ra thì bộ đồ này cũng không quá “hở hang” lắm đâu. Áo sơ mi tay dài, quần jean dài, hết ! Vặn vẹo cột sống mấy vòng “rộp rộp”. Vị chi cũng gần khoảng mấy khúc xương gãy. Quần quai như con cò hó dài xong, tôi bò lê bò lết xuống nhà, tiếp tục hành trình xuống âm ti lấy chân kinh.

Xuống nhà, tôi cười vui vẻ với hấn. Tạo mối “làm ăn” tốt như vậy để khi về, hấn không “nỡ” phạt tôi, cái này gọi là “mưu sâu hiểm kế” , kakaka.

- Tôi đi đây, báỉ bai.

Hấn nhìn tôi một cái rồi cầm đầu cầm cổ xem TV. Tò mò, tôi nhìn vào TV. Oh, ra là bộ phim kinh điển, kinh dị mười mấy dấu cộng : Tsubasa giấc mơ sân cỏ. Bộ phim tôi cực kì yêu thích đây mà. “SÚT”. – Tôi hét lên khi thấy Tsubasa tới trước cầu môn. Woa, một pha xử lí rất công kênh, đúng là thần tượng thứ 2 của tôi !! Rất tiếc là “cậu ấy” chỉ thua mỗi Ronaldo .

Mãi lo xem phim “kinh dị” mà tôi quên mất mình phải đi gặp con bò tốt kia. Tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi nhắc máy.

- Em cho tôi leo cây?

- Xin lỗi, tôi ra ngay.

Tôi cúp máy, chào tạm biệt hấn rồi phóng ra ngoài. Không khí bên ngoài thật dễ chịu. Từ xa, cái tay lông lá của con ruồi đục Minh Kiệt đã vẫy chào tôi. Tôi đi lại phía gã, gã cười, nụ cười có thể đẹp nhưng đối với tôi, nó không có uy lực. Người nay có câu, không biết người xưa có hay không chứ tôi thì biết người nay nói à.

“Thích nhau thích cả đường đi

Ghét nhau ghét cả tông ti họ hàng”.

Là vậy đấy ! Tôi cười khẩy với gã rồi leo lên chiếc BMW (môtô). Chiếc môtô nhanh chóng bon bon trên đường. Gió tạt vào mặt tôi rất buốt, tai ừ ù, cảm giác thật thú vị khi ngồi trên con môtô này.

- Em muốn ăn nhà hàng nào? Nhật nha.

- Việt Nam được rồi. Ăn ở đó vừa hợp khẩu vị, lại vừa ngon nữa.

Dừng lại ở nhà hàng Buffet Việt, tôi nhanh nhẩu nhảy xuống xe. Tôi là người thật việc thật cơ mà, sao ai cũng nhìn tôi bằng cặp mắt như vừa được gặp tổ tiên ba đời thế? Gửi xe xong, gã đàn anh ra hiệu cho tôi đi vào. Nhà hàng này rất đơn giản, những món ăn lại vô cùng bắt mắt. Chuchoa, toàn những món tôi thích thôi. Cầm cái khay trên tay, tôi bắt đầu trở tãi “ăn để sống” ra. Đàn anh Minh Kiệt nhìn tôi với con mắt ngạc nhiên. Tôi cười, ngồi xuống ghế và bắt đầu tận hưởng những món ăn ngon.

Lắp đầy khoảng trống trong bụng xong, Minh Kiệt dẫn tôi sang Buffet Kem bên cạnh. Woa, kem ơi, chị tới đây !!! Những viên kem đủ màu sắc, có vị thanh thanh lại “hấp dẫn” tôi vô cùng. Đàn anh này quả là tâm lý. Tôi và đàn anh Minh Kiệt táo bạo ăn một cách tàn bạo. Đã quá !!! Trong đời tôi chưa lần nào ăn một bữa linh đình, hoành tráng đến như vậy. No bẻ bụng luôn rồi.

- Lên xe đi. Tôi chở em tới nơi này.

Tôi leo lên xe. Lần này là siêu thị gấu bông. Nghĩ đến gấu bông, cơn giận của tôi bắt đầu bốc khói nghi ngút. Tôi vẫn còn ghét bà thím Thực Nghi vụ lần trước, con gấu bông yêu dấu, xinh xắn, mũ miều của tôi

đã bị bà thím ấy “cướp” một cách trắng trợn. Đáng lòng hơn là tôi nhìn con gấu yêu dấu ấy từ từ đi theo bà thím xấu xa đó về.

Nhìn nơi này mà tôi muốn ôm vài chục con gấu bông về cho hả giận. Con nào cũng cute phết. Chúng còn “nhìn” tôi với cặp mắt đầy trù ẻo nữa.

- Anh đưa tôi vào đây làm gì? – Tôi hỏi một câu ngớ ngẩn.
- Tặng em quà. Em thích chứ?
- Không cần đâu !
- Em búng hơn tôi tưởng nhỉ? Em thích con nào cứ chọn lấy.
- Tôi không cần thật mà !
- Vậy tôi chọn dùm em.

Vừa nói, hần vừa cầm con gấu bông xinh xắn màu tím huơ huơ trước mặt tôi “Lấy con này nhé”. Ghét thế. Tôi thích gấu bông mà gã lại làm vậy thì làm sao tôi chịu được? Cười vui vẻ, tôi nhận lấy con gấu bông quá ư là cute từ trong tay gã.

“Chị sẽ chăm sóc cho em tử tế”.

- Em muốn đi dạo không?
- Cũng được.

Chiếc mô tô BMW chạy vù vù. Rất lâu rồi tôi không có cảm giác thoải mái như vậy. Thật cảm ơn đàn anh Minh Kiệt đã tặng tôi buổi đi chơi hôm nay. Tại tôi ù ù, cảm giác thật sống động. Mọi cảnh vật ven đường đều lùi về phía sau. Tôi muốn được BAY !!!

Chiếc mô tô dừng lại trước con hẻm lớn. Tôi cười tí mắt, nói với đàn anh :

- Hôm nay vui lắm. Cảm ơn. Tạm biệt, (không) hẹn gặp lại. – Tôi lướt nhanh chữ “không”.
- Nếu em thích, ngày nào tôi cũng sẽ đưa em đi. – Nhìn vào ánh mắt Minh Kiệt, sự chân thành lộ rõ làm tôi có chút siêu lòng.
- O .. không cần đâu. Tôi thích ở nhà hơn. Cảm ơn. Anh về vui vẻ.

Tôi nở nụ cười héo hơn cả hoa héo ồ nhanh chóng chạy đi. Về đến cổng, tôi thở dồn dập, lấy can đảm mở cửa. Cửa không khóa, chắc là hần đợi tôi về. Nhưng hần không sợ trộm, cướp sao? Bên trong thì tối thui, không có lấy một bóng đèn. Tôi sờ soạn nơi công tắc rồi mở đèn lên. Hần ngồi đó, cả người toát lên sự lạnh lùng làm tôi thấy rợn người.

- Cậu đi đâu? – Hần quát tôi.
- Gặp b..ạn c..ũ. – Tôi lấp bắp.
- Cậu còn muốn gạt tôi sao? Lại còn đem quà của người yêu về nữa. Cậu chán sống rồi à?
- Tôi ...
- Cậu đi với tên Kiệt, đúng không?
- Xin lỗi, tôi không cố ý gạt cậu. Tôi chỉ sợ cậu giận quá hóa điên nên tôi mới ...

Tôi tự cóc đầu mình một cái. Tới nước này, dầu sôi lửa bỏng thế mà tôi còn đá đểu được.

- Lần này tôi bỏ qua. Cậu còn gạt tôi nữa thì đừng trách. Cậu đem con gấu khuất mắt tôi đi. Tôi không muốn nhìn thấy nó ở trong nhà này.
- Cảm ơn. – Tôi cười khẩy.
- Cậu dọn dẹp nhà đi.
- Nhà vẫn còn sạch lắm mà.

- Cậu không cam tâm? – Hấn nhú mày.
- Được rồi, osin này sẽ dọn. Mà cậu chủ ăn gì chưa, để osin này nấu?
- Tôi ăn rồi. Không tới phiên cậu nói.
- Cậu giận tôi sao? Tôi xin lỗi.

Hấn không thèm nhìn tôi, quăng lại cho tôi một đống rác : nào là tạp chí, nào là vỏ trái cây, vỏ bím bím, ... Chắc tôi phải chịu khổ dài dài rồi.

Hấn đang giận tôi thì phải? Nhìn đồng hồ, tôi xem hết lên, tận 10h rồi cơ đấy. Hấn giận cũng phải. Dọn xong đống rác này, chắc tôi phải hạ mình xin lỗi hấn thôi. Hình phạt gì mà tàn bạo quá vậy ?? Híc ...

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 38

38. Chương 38

Chương 38: Nhẹ nhàng, ta bên nhau

Làm quần quật từ nãy tới giờ cũng xong phân nửa cái nhà mập bự chảnh của hấn. Eo ôi, căn nhà bự chà bá như vậy mà có mình hấn ở, hấn không sợ ma hay sao ta? Thầm nguyên rửa cái tên vua của 3TK đó, tôi bực mình tiếp tục công việc đang dở của osin cao cấp hay làm. Sao hấn lại nở đối xử với thần đồng “lí bự như tôi chứ? Thật bất công !!!!

Sau một hồi cặm cùi, miệt mài, hì hục làm, cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng người, tôi đã hoàn thành rồi. Toàn thân tôi nhức mỏi, ê ẩm, chọc giận hấn, hấn trả đũa nhẹ mà ít có ác lắm. Thu dọn xong, tôi xuống bếp, rót cho hấn ly sữa, tiện tay bỏ thêm mấy muỗng muối. Tôi nở nụ cười tà khí, coi như nó (ly sữa) thay tôi xin lỗi hấn vậy. Tôi leo lên lầu. Mở cửa phòng tôi và đưa em gấu về giường. Xong. hiện tại tôi đã và đang đứng trước cửa phòng hấn, tôi hơi rờn rợn người nhưng cái tay không theo ý chủ tự ý mà gõ cửa. Tiếng hấn từ bên trong vọng ra:

- Ai đó?

Hấn hỏi lạ. Nhà này chỉ có mỗi tôi và hấn thì lấy đâu ra người thứ 3. Chẳng lẽ :”MA...” – Tôi sờn cả gai ốc, hét lên. Hấn đang đùa đấy à? Híc, ghét thế, hấn biết tôi sợ ma kia mà @#!\$%#!!\$\$#.

- L..à tôi.

- Vào đi !

Tôi mở cửa, bước vào. Hấn đang ngồi trong góc tường, tai đeo headphone (tai nghe), mắt nhắm nghiền. Một bức tranh rất hoàn hảo. Từng đường nét trên khuôn mặt hấn đều rất đẹp và hoàn mỹ. Xém xú nữa tôi quên luôn cả việc mình vào đây làm gì. Nở nụ cười gian, tôi nói với hấn :

- Cậu chủ uống sữa nha.

- Không cần.

- Thôi, tôi xin lỗi, tôi hứa một không như vậy nữa. Không đi chơi khuya để cậu lo, có được không?

- Được rồi, ai kêu tôi đại gái làm gì. – Hấn cười.

- Cậu uống sữa đi. Nhìn cậu ốm tong ốm teo giống cây sậy quá !

- Tôi biết rồi.

Hấn cầm lấy ly sữa, tu một ực.

- Sao mặt chất vậy. – Hấn nhăn mặt.

- Chắc tại sữa bị hư. – Tôi cười hí hửng.

- Cậu ...

- Tôi không có làm gì à nha.

Hehe, đáng đời tên sao chổi. “Cậu gặp phước lớn lắm mới “được” tôi ột bài học nhỏ nhắn xinh xinh như vậy”. – Tôi cười thâm.

Hắn bỏ tai nghe xuống, tiến lại phía tôi đang ngồi. Ngồi phịch xuống giường, hắn áp sát người hắn vào người tôi khiến tôi chút nữa thì tôi la toáng lên. Hắn đang muốn đánh tôi đấy ư? “Ba ơi, mẹ ơi, tên heo mọi muốn ám sát con !!” – Tôi hét lớn.

Với được cái gối, tôi liên tục chọi vào người hắn, thấy hắn không xi nhê gì, tôi cười xuề xòa :

- Ừm .. ờ thì bạn Phong cho bạn Ngân xin lỗi đi. Bạn Ngân tưởng nhầm hủ đường là hủ muối. Chật, dạo này mắt bạn Ngân kém lắm. Bạn Phong rộng lượng bỏ qua nha.

Hắn không những không thềm để ý tới câu nói của tôi mà hắn còn ghì chặt tay tôi, mặt hắn áp sát mặt tôi. Omeoi, hắn muốn đánh tôi thật sao? Chỉ còn cách chừng vài căng ti méch nữa, à không, chính xác là 2 căng ti méch (căng-ti-mét : cm) nữa là tôi mất luôn first kiss (nụ hôn đầu) mà tôi đã giữ suốt mười mấy năm qua luôn rồi. Thành thích, thành thích ! Tim tôi đập loạn xạ cả lên. “Yên nào!” – Tôi “mắng” tên điên đang nhảy tứ tung trong lòng ngực của tôi. First kiss này phải dành cho bạch mã hoàng tử, chứ không phải dành cho bạch mã sao chổi ! Hắn đúng là một con quỷ, con quỷ điên lai trư bát giới mà.

Lấy lại sự bình tĩnh thường ngày, tôi vung tay hắn ra, dùng sức nhéo thật mạnh vào phần hông. Và thế là .. 1 giọt, 2 giọt, mấy chục giọt nước mắt rơi lã cả trên khuôn mặt của tôi. Chuchoa mạ ơi, đau bờ mề luôn. Tuy thành công nhưng có hơi thiệt thòi xiu. Nhưng cũng không sao, kakaka. Tài diễn xuất của tôi không thể chê vào đâu được, muahahha.

- Cậu quá đáng lắm, hức, tôi không ngờ cậu lại tiểu nhân như vậy. – Tôi “nức nở” khóc.

- Tôi ... tôi xin lỗi. Tôi chỉ muốn đùa một tý thôi mà. – Hắn thấy tôi khóc vội trưng bộ mặt phạm tội tày trời ra năn nỉ tôi.

Nhìn bộ mặt hắn đáng “yêu” như vậy, tôi mắc cười mà không thể nào cười, đành cặm cùi diễn tiếp vai vậy. Lau vài giọt nước mắt cá sấu đi, tôi nói :

- Cậu đùa ít ác quá ha. Tôi mà mất first kiss là tại cậu. Tôi sẽ cho cậu hửi đôi giày thúi ngàn năm của bé Bi nhà tôi, xong sau đó băm cậu ra thành trăm mảnh, đập cho nát bét, quăng cậu xuống sông cho nước cuốn trôi.

Tôi buột miệng. Nếu lỡ tôi làm vậy thì nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hết tội. Mô phật! Mà chung qui cũng tại tên sao chổi thúi đó, ai kêu đùa quá trớn làm gì.

- Tôi xin lỗi.

- Thôi, tôi về phòng đây. Không thềm nói chuyện với tên cà chớn ba trợn như cậu nữa. – Tôi đứng dậy, bỏ đi một mạch.

Đóng sầm cửa lại, tôi ngồi phịch xuống giường. Đến bây giờ tôi vẫn còn cảm nhận được sự lỗi nhịp nơi con tim. Tim tôi bị tên sao chổi đáng ghét phá tới banh chành rồi. “Huhu, tim tôi mà có bị làm sao thì cũng do cậu hết đấy tên heo mọi đáng ghét”.

“Ting .. ting”.

“Oh, tin nhắn. Đang lúc chạy nước rút thì tên nào rồi hơi phá mình vậy cà?”

From Sao chổi :”Cậu mà giận thì đừng trách ! Ngủ nhớ mơ thấy tôi”.

Đọc xong tin nhắn, tôi không tài nào hiểu nổi hắn đang nghĩ cái quái gì mà lại nhắn những dòng chữ thô lỗ, cộc cằn như vậy nữa. Tôi là người bị hắn chơi xỏ đấy ! Không biết điều, lại còn dám vênh mặt hăm dọa ngược lại tôi. Her, tên điên này, tôi không tụng cho cậu một bài thì cậu không ngủ yên phải không?

Nói là làm. Tôi đập cửa, từng bước, từng bước đi của tôi không khác gì chân voi. Đập toan cửa phòng hấn, tôi nói đồng dục :

- Tôi là người bị cậu hại đấy. Sao cậu thô lỗ, hung hãn như hổ mẹ bị mất con thế? Cậu là tên đáng ghét, xấu xa nhất mà tôi từng gặp. Không nói lí lẽ, lại xấu bụng, tiểu nhân, tiểu tử thú vị vô cùng. Đồ sao chổi mắc dịch, trừ bát giới thói tha, khí đít đỏ, bla bla ...

- Khuya rồi sao không ngủ? Hay muốn tôi sang ngủ cùng? – Hấn nhếch môi, cười cực đều, đóng laptop lại và tiến gần lại phía tôi.

“Rầm”.

Cửa đóng sầm lại. Tôi hốt hoảng nhưng cố lấy lại bình tĩnh :

- Ồ .. chỉ là tôi hơi .. bất mãn một tí, tôi .. về.

- Cậu tới địa bàn tôi, la hét um sùm rồi giờ lại đòi về? Nhớ tôi quá không ngủ được?

- Ồ, tôi rất nhớ cậu. Bởi cậu là vì sao “may mắn” nhất, là ánh hào quang chói lọi trong tôi mà. – Tôi nở nụ cười vui vẻ, rồi lầm bầm : “trừ khi tôi bị đui”.

- Cậu ngủ chung với tôi cũng không tồi. – Hấn nhếch môi.

- À .. ờ .. phòng tôi có điện thoại.

Thật may quá, lúc nào tôi gặp nạn cũng được cái để yêu cứu một cách ngoạn mục. Tôi thầm chúc cho tên phiền tôi vào nửa đêm nửa hôm này sẽ trở thành chủ vựa ve chai suốt đời, kakaka.

Tôi đẩy hấn ra xa. Mở cửa nhưng cửa đã khóa từ bên ngoài. Ném cho hấn ánh mắt náy lửa, tôi gằn giọng:

- Cậu mở cửa ra đi !

- Cậu ngủ chung với tôi không được sao?

- Ngủ cái đầu bư của cậu ấy. Tôi mà thèm ngủ chung với con heo trừ bát giới thú vị như cậu sao?

- Vậy thì cậu cứ việc đứng đó chơi. Tôi không muốn lãng phí giấc ngủ với một con rùa ngốc.

“Hừ, ta mà thoát ra được thì người đừng hòng sống yên ổn, con trâu già kia !!”

Hấn tắt đèn, leo lên giường và bắt đầu play game.

Gió từ ban công hấn thổi vào mát rười rượi. Mùi hương nhẹ nhàng của hoa, ánh trăng sáng dịu tỏa vào phòng. Những vì sao lấp lánh nhẹ chiếu sáng ... Một không gian thật yên tĩnh, nhẹ nhàng và êm dịu ...

“Hơi” – Tôi ngáp ngắn ngáp dài.

Quá mệt mỏi, tôi bò lại ban công, nơi có không gian thật yên bình. Dựa đầu vào góc tường, bản nhạc nhẹ của gió hòa với mùi hương của hoa làm tôi thoải mái. Ngay lúc đó thì hấn đi tới, tựa đầu tôi vào vai hấn. Phút chốc, tôi cảm nhận được tim mình đập nhanh, thở cũng khó khăn hơn. Tôi nhẩn nhó, nói với hấn :

- Cậu làm gì vậy?

- Yên nào. Tôi muốn cậu biết : cậu là của tôi. Không ai được quyền cướp cậu đi. Tôi sẽ là chỗ dựa vững chắc cho cậu. Cấm tuyệt đối cậu không dựa vào vai tên nào, trừ tôi, có hiểu không? Giờ thì ngoan, cậu ngủ đi, tôi sẽ ngủ cùng cậu. – Hấn nói nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp đều đều bên tai tôi.

Bất giác tôi mỉm cười. Nụ cười của sự hạnh phúc. Một tia vui vẻ lẫn hạnh phúc xen lẫn trong tâm trí tôi. Những điều hấn nói có phải là thật không? Hay tất cả chỉ là một giấc mơ? Khi tỉnh dậy, mọi thứ sẽ thay đổi phải không? Tôi lắc đầu, cố xua tan những ý nghĩ tiêu cực kia. Nhẹ cười, tôi đang cảm nhận được cái gì gọi là hạnh phúc, cái gì gọi là niềm vui từ tên sao chổi đáng ghét. Hấn không đáng yêu, nhưng yêu thì cũng đáng mà, phải không? Hihi <3.>

“Người ơi xin chờ u sầu

Tình chúng ta sẽ không phai màu

Hãy để Phong luôn là người
Đem đến bên Ngân bao nụ cười
Vì khi Ngân vui là lúc Phong sẽ không buồn đau
Ngân là cuộc đời, là cả thế giới của Phong”.
Hắn hát, giọng hát trầm ấm, nhẹ nhàng đi sâu vào lòng tôi.
Tôi mỉm cười, hát nhỏ, chỉ mỗi tôi nghe thấy :
“Và sâu trong trái tim này
Ngàn tiếng yêu vẫn luôn dâng đầy
Dành trao cho Phong hồi người, dẫu cho thế gian đổi dời
Just only for you and I miss you babie
Sẽ thích mãi mình Phong mà thôi ...”
Khoảnh khắc này thật đẹp, tôi ước gì nó có thể ngừng trôi. Để tôi được nếm trọn hương vị ngọt ngào, niềm hạnh phúc khi được bên cạnh tên đáng ghét này.
Phía ban công, một cô gái tựa đầu vào vai chàng trai, khẽ nói :
“Tôi ghét cậu, tên sao chổi đáng ghét”.
Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 39

39. Chương 39

Chương 39: Chọc giận heo nái

Tôi ngơ ngậy. Ánh sáng từ ban công chiếu vào làm tôi chói mắt. Mở mắt ra, tôi dụi mắt, tình hình là tôi đang chần ằm nệm ấm trên chiếc giường xinh xắn trong phòng tôi. Nhìn đồng hồ, đã 5h30 rồi. Đêm qua hắn đưa tôi vào đây sao? Đá cái chần ra xa, tôi bật dậy như cái lò xo, bước xuống giường và bay vào wc.

Xong, tôi thay đồ, chải tóc và tiếp tục cuộc đua tới trường. Vừa bước xuống nhà thì bản mặt xấu hơn con cá sấu của hắn đập nhanh vào mắt tôi, xem xiu nữa là tôi lao xuống với vận tốc chóng mặt vì gặp phải vẻ đẹp “chim sa cá lặn” của hắn rồi.

Tôi đang định thâm trong bụng là sẽ quăng nguyên cục lơ thì hắn cười ranh mãnh :

- Chào bà xã. Ngủ ngon chứ?

- Không hề. – Tôi cười khẩy rồi xuống bếp, kiểm thứ gì bỏ bụng.

Lục mãi cũng chẳng tìm thấy thứ gì ngoài mì gói và thịt bò, tôi hậm hực một hồi rồi với lấy ấm nước. Nấu mì ăn tạm vậy !

Mùi thơm từ tô mì bò bốc lên nghi ngút, tỏa đều khắp cả gian bếp. Hắn từ đâu bay tới, chớp lấy tô mì của tôi và xực ngon lành. Tôi đơ người đứng 10s, chẳng hiểu cái mô-tê gì đang xảy ra. Bộ não tiếp tục hoạt động, tôi vừa nhận ra thì tô mì của tôi đã không cánh mà bay, chạy tót vào bụng tên trư bát giới ngáo ộp kia một cách ngọt xớt.

“TRỜI ƠI. HEO NÁI CHẾT TIỆT ! SAO CẬU DÁM ĂN MÌ CỦA TÔI!!!!”. – Tôi hét lên. Cướp gì thì cướp nhưng nhất định, cướp thức ăn của tôi thì không yên đâu.

Hắn cười đều rồi quẳng cho tôi tờ mì với vài cọng giá, một ít nước lèo và một miếng thịt bò tí ti. Omeoi, tôi sắp tức chết vì tên 3TK không nói lí lẽ này rồi. Làm ơn, ai đưa hắn ra khỏi nơi này đi, nếu không tôi sẽ bay vào và cho hắn ném tiệt chiêu “liên hoàn cước” ngay và luôn.

Tôi hét lên, sau khi đã thỏa mãn và xả xì-trét xong, tôi định thần lại và nấu tiếp gói mì còn lại.

Hừ, tên điên này, tôi mà không cho cậu ném mùi vị mặn chát của muối thì cậu không yên lòng phải không? Vậy thì đừng trách tại sao :”Biển xanh lại mặn!”

Ăn xong, tôi bỏ đi một mạch. Hắn chạy theo, luôn miệng gọi í ới làm tôi càng bực mình hơn. Mới sáng đã gặp tên heo mọi xấu nét như hắn thì có cả ngày tôi gặp xui xẻo !

Hắn nắm tay tôi, tôi lại giựt ra, hắn nắm, tôi giựt, cứ thế, hành động trẻ con này được lặp đi lặp lại nhiều lần làm những người đi đường nhìn chúng tôi bằng cặp mắt như vừa được nhìn thấy thú lạ xổng chuồng. Cái tên điên này sao cứ ám theo tôi mãi thế? Hắn định ám theo tôi suốt đời để tôi ổng chề luôn thì hắn mới hả dạ. Tên Phong chết tiệt, người là ông nội của trư bát giới, ông cố ba đời của dòng dõi nhà heo mọi !!!

Sau cái hôm mà Thực Nghi hẹn tôi ra nói chuyện thì bà thím ấy nhắn tin xin lỗi tôi :”Ngân, cho tôi xin lỗi. Tôi không cố tình làm bạn buồn đâu. Thực ra thì tôi chỉ muốn \$ của Phong thôi. Nhưng tôi nhận ra, tiền không phải là tất cả. Ồ bạn, tôi tìm thấy thứ tình bạn chân thành. Thật xin lỗi. Hiện giờ tôi đang trên máy bay, tôi phải về rồi. Chúc các bạn luôn vui vẻ. Hy vọng bạn với Phong sẽ sớm có tin vui. Tôi thật lòng chúc phúc cho hai bạn. Tạm biệt.”

Đọc xong tin nhắn đó tôi chẳng biết làm gì ngoài việc thở dài. Thôi thì đành chúc cho cậu ấy luôn sống vui vẻ vậy. Con người mà, nếu không có những phút giây sai lầm thì cuộc sống đâu có chữ tha thứ, không phải sao?

Hạ cánh an toàn vào bàn. Nhìn quanh thì chẳng thấy một bóng người ngoại trừ tôi và tên điên bên cạnh. Hắn lại tiếp tục quấy rối tôi bằng sở thích hăm dọa :

- Cậu mà còn lén phén với tên kia nữa thì đừng trách !

Ồ hay cái tên này. Tôi với hắn đã là gì của nhau mà sao hắn cứ hiên ngang hăm dọa tôi hết lần này tới lần khác. Thôi, xác định luôn rồi ! Hắn là một kẻ điên thuộc dòng dõi trư bát giới. Và là “chùm trường” của 3TK.

- Tôi thích đấy, sao nào? – Tôi cười cười, nhưng thật chất là trong đầu đang hình dung cảnh hắn sẽ xử bắn tôi trước phiên tòa. Xử bắn một bị cáo “xinh đẹp” như tôi. Ừ chà, tôi đang ảo tưởng sức mạnh lv max đấy !

Hắn nở nụ cười gian, thì thào vào tai tôi, rất nhẹ nhàng nhưng đối với tôi lại là một bi kịch :

- Tôi sẽ làm “thịt” cậu.

Tôi rùng mình. Câu nói ẩn dụ ghê gớm. Hắn thử làm gì tôi xem. Cá chắc, chưa kịp đụng đến cọng tóc mai của tôi thì hắn đã bị tống ra khỏi nhà vô tội vạ và bị tử hình bằng khí độc (khí amoniac) trong wc ý, kakaka)).

Nói đi thì phải nói lại. Nghe hắn nói như vậy, cả người tôi toát mồ hôi hột, cười vui với hắn, tôi nói :

- Tôi biết rồi thưa cậu chủ của 3TK.

- 3TK? – Hắn cười đều. Như thể biết trước chuyện gì đó.

- Tôi ... đã giải thích với cậu rồi mà. 3TK là trung tâm của những ông vua ấy, đúng rồi ông vua .. ông vua.
– Tôi mím chặt môi.

- Phải không? – Hắn xích lại phía tôi.

- Ph..ải mà. Cậu không tin tôi sao? Bạn bè là phải tin tưởng nhau chứ !

- Trung tâm của những ông vua chứ không phải trung tâm thần kinh à? – Hắn cười nham hiểm.

Thôi tiêu rồi. Hấn đã biết hết sự thật (. Vị thánh nào linh thiên, làm ơn phù hộ con qua cửa ải của tên heo mọi này với, con sẽ cúng Người nải chuối mà ((.

Tôi thật quá xem thường địch thủ. Hấn là thần đồng vô nhất độc nhị ở trường đấy). Lẽ nào lại không biết 3TK là gì. Tôi cóc đầu mình một cái vì tội dám xem thường kẻ “có khả năng chiến bại” như hấn.

- Ôi dào, cậu khéo tưởng tượng. – Tôi cười xuề xòa, nói với hấn.

- Tạm tha cho cậu. Về nhà, tôi sẽ tính một lần.

Nụ cười quỷ dị là xuất hiện trên môi hấn. Lành lạnh sống lưng, tôi có linh tính chẳng lành tí nào. May ra khi tan học, tôi lập tức vắt giò lên cổ mà chạy về nhà, chuồn ngay lên phòng thì còn may. Nếu không .. tôi sẽ bị tên sao chổi này hành hạ, đánh đập, chửi rửa nữa cho coi.

Tôi cười xuề xòa. Mở cặp, lấy sách, vở, tiện thể lấy luôn vật bất li thân ra (cái để yêu). Mở để yêu lên :”Bạn có một tin nhắn và một cuộc gọi nhỡ từ NGƯỜI KHÔNG QUEN BIẾT (do tôi đặt trong danh bạ).

Tôi click vào tin nhắn ...

“Tôi có gọi nhưng em không bắt máy. Em thích món quà tôi tặng chứ? Chúc em ngủ ngon”.

Tôi phì cười vì gã đàn anh này quá chi là rảnh rỗi. Nhấp vào mục delete (xóa) thì hấn giật phắt cái để yêu, tôi định bụng là sẽ chuồn ngay và luôn thì giọng nói thân quen tới không quen “ngọt ngào” cất lên một lần nữa.

- Hai người ngọt ngào quá nhỉ?

- Ô .. tôi không biết con bò tót đó nhắn tin cho tôi.

“Ồ mà quái gì mình phải giải thích nhiều với tên sao chổi này ta?”

Hấn không nói nữa, quăng cái để yêu mà tôi cưng chiều lên bàn cái “BỊCH”. Tôi đau xót lí con cua nhìn nó bị hành hạ mà không phương cứu chữa. Hấn vắt chéo chân, cho tay đút vào túi quần và nhìn đi nơi khác. Một tia thất vọng xẹt qua. Tôi lắc đầu cố xua nó đi vì tôi tin chắc sẽ không bao giờ tôi có tình cảm với một con heo xấu xí như hấn được.

Nhưng mà ... lần này thì hấn giận thiệt luôn rồi. Hạ thấp một chút chắc cũng không mất tiền đâu ha. Đúng với câu tục ngữ :

“Lời nói chẳng mất tiền mua

Lựa lời mà nói cho lời tiền ra” mà).

- Thôi mà bạn Phong. Bạn Ngân biết lỗi rồi. Bạn Ngân hứa, mốt không giao du, qua lại với bạn Phong nữa, ủa nhầm, gã kia nữa. Bạn Ngân (không) hứa. -Tôi lướt nhanh chữ không.

Tôi buột miệng. “Mình đang nói gì vậy trời”. Hấn chưa kịp mở miệng thì từ đâu, nguyên một cỗ xe tăng hùng hậu chạy vào, la hét ầm ĩ làm tôi nhục như con cá nục. Quê cực độ đến mức không dám thốt lên lời nào. Tôi nín bật, mặt tái nhợt và chờ bị bọn nó tra tấn.

- Thôi mà ông xã, bà xã biết lỗi rồi mà. – Nhỏ nói, cười hô hố.

- Ông xã không biết. Bà xã đi mà “yêu” cái tên kia đi ! – Thành Huy nhún vai.

- Thôi mà. Bà xã hun cái nà. – Nhỏ chu mỏ ra.

Chuchoa mạ ơi, còn gì nhục hơn nữa? Tôi muốn độn thổ cho xong. Cái bọn này, quỷ tha ma bắt bọn bây hết đi. Huhuhuhu.

Nhục nhả kinh khủng. Ai đời Khả Ngân tôi lại xuống nước năn nỉ ỉ ôi một tên vua của 3TK như hấn chứ. Tôi bịt tai lại, gục đầu xuống bàn và nhắm tịt mắt, không dám mở mắt hay nói câu nào nữa. Đã thế, bên cạnh còn nghe tiếng cười khúc khích của tên đầu heo, sự thỏa mãn của hấn khi tôi bị mọi người trêu chọc, thật đáng ghét ! Tôi muốn hét lên cho người của cả thế giới này biết. Khả Ngân tôi không bao giờ thích một tên đầu xỏ khiếm đĩ đỏ, đười ươi lai khỉ, ông cố nội của trư bát giới như hấn đâu, híc híc.

Tiếng nói siêu đáng ghét lại văng vẳng như tiếng con vịt đẹt kêu bên tai tôi lần nữa :

- Đáng đời bà xã.

Tôi muốn đứng phắt dậy, đá cho hắn vài cước để thỏa mãn cơn điên trong người. Cười khà khà với hắn, tôi nói :

- Sao chối thôi tha. Cậu rất ư là đáng ghét. Cậu là một tên heo mọi chết tiệt, ngu ngốc nhất thế giới này, u know?

Tôi buột miệng. Chuyến này thì tôi luôn rồi, tôi thiệt rồi ((.

- Cậu nói gì hả? – Hắn giận dữ.

Rồi xong. Đụng tới lòng tự ái cao cả, vĩ đại của hắn rồi. Đã vậy thì chơi tới luôn. Ô mô ngại gì vết bẩn)).

- Ý của tôi quá rõ ràng rồi. Cậu không hiểu sao? Thanh Phong à, cậu cũng có lúc ngốc nghếch nhỉ?

Hắn gơ nắm đấm lên ...

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 40

40. Chương 40

Chương 40: Nước mắt

- Căng thẳng quá nhỉ ! Cậu xấu hổ quá hóa khùng rồi hả?

Hắn nắm chặt tay.

- Cú đấm này mà đánh ra chắc là đau lắm. Được rồi, cậu đánh đi. Tôi không sợ cậu đâu. – Tôi bĩu môi.

- Bỏ đi ! Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa. – Hắn bỏ tay xuống.

Hắn đứng dậy, mang theo bộ mặt tức giận ra khỏi lớp. Rõ ràng là tôi không thích hắn kia mà. Nhưng sao lại cảm thấy đau đên như vậy? Tên sao chối đáng ghét, cậu đúng là một người thích làm người khác ghét cậu. Đồ xấu xa ! Đồ chết tiệt ! Tôi ghét cậu !!! Huhuhu.

Tôi ngồi phịch xuống. Một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt tôi. Tim tôi thất lại như có gì đó bóp nghẹn. Nghẹn ngào, tôi nức thành từng tiếng. Cảm giác này thật tệ. Giống như tôi mất đi thứ gì đó rất quan trọng vậy. Đau đến không thể diễn tả thành lời.

Nước mắt mang theo cả vị đắng chầy dài xuống khóe môi. Tôi chỉ là trêu hắn một chút thôi mà. Hắn có cần phải căng thẳng vậy không nhỉ? Nhưng ... tim tôi đau lắm. Xin lỗi, tôi sai rồi !

Cả lớp nhìn tôi với đôi mắt xốt xa rồi chúng nó vây quanh tôi. Nhỏ ôm tôi rồi nói :

- Thôi, nín đi. Tụi tao luôn bên cạnh mày mà.

- Tao sai rồi phải không Oanh, hức.. – Tôi nức lên từng tiếng.

- Phong là người có lòng tự ái cao. Cậu biết điều đó mà. Đáng lẽ cậu không nên nói nó như vậy. – Thành Huy thở dài.

- Thôi, bỏ đi. Lát Phong quay lại, mày xin lỗi nó là được rồi. – Duy Lâm vỗ vai tai an ủi.

- Đại ca đừng khóc nữa ! – Cả lớp đồng thanh làm tôi càng đau hơn.

- Tao biết rồi. – Tôi lấy tay gạt nước mắt đi.

Tôi mỉm cười một cách chật vật. Có phải tôi quá đáng lắm phải không? Tôi không cố ý nói hắn như vậy. Chỉ đơn giản là trêu chọc hắn một tí thôi mà. Hắn có cần nhỏ mọn như vậy không?

“Học sinh” ...

~~

Đã 5 tiết học trôi qua. Tên sao chổi đó có thể đi đâu được chứ? Điện thoại hần cũng không gọi được. Rõ ràng là không muốn nghe máy kia mà. Đã là lần thứ 10 trong ngày tôi gọi cho hần. Lại giọng nói quen thuộc :”Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau” vang lên.

Tôi lo lắng chạy đi tìm hần khắp nơi. Vì quá mệt mỏi, cả người tôi mệt lả, tôi ngồi phịch xuống, nước mắt cứ theo đó mà rơi lã chã. Phút chốc, mắt tôi đã nhắm nước. Không biết hần đi đâu nữa. Hần đã ăn gì chưa? Hay là hần về nhà rồi cũng không chừng ?! Không biết hần có làm sao không. Bên ngoài lại mưa to như vậy. Hần có mang theo dù không ? ... Hàng loạt những câu hỏi nhanh chóng hiện lên trong tâm trí tôi.

Tôi vào lớp, quơ lấy cái cặp và chạy thật nhanh về nhà. Vừa về tới nhà, tôi chạy thẳng lên lầu. Cửa phòng hần đã đóng im ỉm. Hần có trong đó không ta? Tôi giơ tay ra nhưng rồi mau chóng rút tay về. Nhớ hần trong đó, gặp hần thì mình phải làm sao? Xin lỗi hay chạy lại ôm hần thật chặt để hần tha thứ? Tôi lắc đầu xua tan các câu hỏi ngu ngốc đó. Chần chừ một lát, tôi quyết định ... đi về !

Tiếng khóc thút thít vang lên trong phòng, truyền đến tai tôi rõ mồn một. Tôi vội dừng lại. Cảm giác bất an bao trùm lên người tôi. Hần ... bị gì vậy?

Tôi gõ cửa nhưng không thấy ai mở. Quá nóng lòng, tôi sút ngay cánh cửa mà không chần chừ. Cánh cửa mở ra. Bên trong là nhỏ, Huy, Lâm và Ngọc. Còn hần ... hần đang nằm đó. Mắt nhắm nghiền. Đôi môi mỏng tím nhợt. Tôi lúc này không làm chủ được mình đang làm gì, vội chạy lại giường, lay mạnh tay hần. Quay sang nhỏ, tôi hỏi, giọng nói lo lắng rõ :

- Phong làm sao vậy? Nói cho tao biết đi.
- Phong – Nhỏ sụt sùi.
- Nó vừa bị người ta đánh. Do dầm mưa nên cảm nặng. – Thành Huy nói.
- Sao lại bị đánh? – Tôi gần như hét lên, dùng sức lay hần nhưng mãi hần vẫn không chịu tỉnh dậy.
- Vào bar rồi kiểm chuyện với người ta. – Duy Lâm nói.

Nói rồi chúng nó đi ra ngoài. Đóng sầm cửa lại. Trong phòng, chỉ còn mỗi tôi và hần ...

- Phong ơi, cậu làm ơn tỉnh dậy đi, được không? Tôi xin cậu đấy ! Cậu đừng bỏ tôi đi mà ! Hức, cậu sao lại nhắm tâm vậy chứ. Tôi xin lỗi, tôi không nên nói cậu như vậy. Tôi biết mình sai rồi. Xin cậu tỉnh dậy đi mà. Tôi hứa sẽ không làm cậu buồn nữa mà. Làm ơn đi, huhuhuh. – Tôi khóc nức nở, lay mạnh tay hần.

Tôi khóc. Có phải tôi sẽ mất hần mãi mãi không? Tôi còn chưa kịp nói tôi “ghét” hần mà ! Sao hần cứ như vậy mà bỏ tôi đi. Huhu.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 41

41. Chương 41

Chương 41: Trò đùa quái ác

Một mỗi, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không rõ.

- Ngủ ngon không? – Giọng nói thân thuộc vang lên bên tai tôi.

Trong giấc mơ, tôi nghe thấy hần gọi tôi. Nhưng cả người tôi như chết mỗi, ê ả ả, tôi thật không muốn dậy. Lỡ khi tỉnh dậy rồi, tôi sẽ phải chịu nỗi đau mất hần phải không? Tôi thật không muốn đâu.

- Ngán. Cậu dậy đi !

Tôi có nghe nhầm không? Hắn đang gọi tôi phải không? Hắn đã tỉnh rồi sao? Tôi từ từ mở mắt ra. Khuôn mặt điển trai, đôi mắt hổ phách ánh lên, mái tóc nâu hạt dẻ bồng bềnh giữa nắng ... Là hắn thật rồi. Nhưng liệu .. hắn có phải là ma không? Hay tôi đang ở trên thiên đường cùng hắn. Huhu, tôi vẫn chưa muốn chết mà ! Tôi còn nhiều chuyện phải làm lắm. Đừng bắt tôi đi mà !!! Huhu.

- Cậu có là ma thì cũng đừng ám tôi mà. Tôi sẽ cứng thức ăn cho cậu đầy đủ, miễn sao đừng bắt tôi đi theo cậu là được rồi. – Tôi chấp tay.

- Tôi biết là cậu ghét tôi nhưng cũng đừng vì vậy mà trù ẻo tôi chết chứ !

- Cậu .. chưa chết à? – Tôi lấy tay hươ hươ trước mặt hắn.

- Đứa nào ác mồm ác miệng thế? – Hắn nhú mày.

Tôi xoay xoay người hắn. Không nhìn thấy thương tích gì, đáng lẽ ra hắn phải thương tích đầy người chứ nhưng sao không thấy hắn bầm dập hay nát bét gì hết vậy nè ?! Vẫn lành lặn và chảnh cún như thường.

- Cậu .. không bị thương à? – Tôi bán tín bán nghi ngờ vực hỏi lại hắn.

- Có sao? Tôi chỉ bị mệt do uống chút bia và cảm do mưa thôi mà.

“CHÚNG MÀY CHẾT VỚI TAO”! – Tôi hét lên.

- Cậu uống bia? – Tôi nhăn mặt.

- Chút ít.

Tôi vội che mặt lại. Cậu nói “Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa” vẫn ù ù bên tai tôi. Nó làm tôi rất đau lòng. Cảm giác khó chịu chết tột cùng !

- Sao gặp tôi cậu phải che mặt?

- Cậu nói không muốn nhìn thấy tôi nữa mà.

- Con người cậu sao mà thú vị vậy? Nói như thế nào thì cậu làm theo như vậy. Đúng là một đối tượng rất thú vị để trêu chọc. – Hắn nhếch môi.

“Hừ. Người mà không bị cảm thì ta đây cũng xé xác người ra từ lâu rồi. Đâu để người ở đây mà nói làm nhảm. Sao chối chết tiệt”.

- Vô duyên thúi. Tôi chỉ đùa với cậu một chút thôi. Cậu cũng thú vị phết đấy ! – Tôi cười đều.

- Đã vậy thì chúng ta cực lớn một chút đi.

- Cực?

- Đúng. Ta sẽ chơi hẹn hò.

- Hẹn hò? Cậu điên rồi. Tôi không muốn nói chuyện với người điên như cậu.

Tôi ngồi dậy, định bước đi thì hắn kéo tay tôi lại.

- Sao? Không thích à? Thôi thì cậu nhận lời yêu tôi đại cho rồi. Không phải cậu cũng thích tôi đó chứ? – Hắn cười đều.

- Có điên mới thích cậu ! – Tôi bĩu môi.

“Phong ơi, cậu làm ơn tỉnh dậy đi, được không? Tôi xin cậu đấy ! Cậu đừng bỏ tôi đi mà ! Hức, cậu sao lại nhần tâm vậy chứ. Tôi xin lỗi, tôi không nên nói cậu như vậy. Tôi biết mình sai rồi. Xin cậu tỉnh dậy đi mà. Tôi hứa sẽ không làm cậu buồn nữa mà. Làm ơn đi, huhuhuh.” Vang lên khắp phòng.

Con nào thằng nào chơi ác thế? Tôi đâu có muốn, cũng không trả cát-xê mà. Thôi, chuyện này tôi lại phải tiếp tục xách ba lô viếng thăm các cụ nhà mình nữa rồi.

Hmm, xấu hổ chết đi được ! Ai đời Khả Ngân tôi lại khóc lóc đòi hắn tỉnh dậy. Lại còn “tôi hứa sẽ không làm cậu buồn nữa mà”. Oimeoi, có nước tôi muốn chết quách đi cho xong. Hôm nay nhục nhã nhiều quá ạ ! Từ giờ chắc tôi phải mua luôn một thùng kem “chống nhục” xài dài dài mới được.

- Tôi thật không ngờ “người ta” quan tâm tôi đến thế cơ đấy ! – Hấn cười nham hiểm.

Hấn rõ ràng là cố tình mà. Cố tình nhấn mạnh chữ “người ta” làm tôi muốn bay vào và cho hấn ăn “liên hoàn cào” mà tôi mới vừa được sư phụ chỉ dạy.

- Ôi dào. Cậu chỉ giỏi ảo tưởng. Đó là do tôi buột miệng nên mới nói vu vơ vậy thôi. Còn lâu tôi mới thêm đêm xỉa đến tên heo mọi như cậu. – Tôi cười khoái chí.

- Thật không? Vậy ai khóc lóc đòi tôi tỉnh dậy? Còn “tôi hứa sẽ không làm cậu buồn nữa mà”. Tôi nghe trong đó có tiếng khóc cơ mà. Khóc thì đương nhiên không phải giả. Chẳng lẽ tôi nghe nhầm? – Hấn cho tay vào túi quần, chất vấn tôi.

“Nhà người còn hơn mấy con gà diên, gà móng đỏ ảo tưởng ngoài kia nữa. Khả Ngân tôi mà thêm đêm xỉa tới cậu thì cho tôi ... ăn kem suốt đời đi !”

- Nghe đâu cậu thích xem phim fantasy lắm hả? Sao ảo tưởng sức mạnh thế?

- Tôi ảo tưởng hay không thì cậu là người hiểu rõ hơn ai cả mà, phải không bà xã? – Hấn nhếch môi, tiến lại phía tôi.

Tôi đã thử sẵn cả rồi. Hấn mà có lại đây thì tôi sẽ cho hấn bay xa, bay cao liền và luôn. Chỉ còn cách mấy chục căng ti méch nữa là hấn gần tôi rồi. Tôi vung chân đá thẳng vào bụng hấn. Hấn rất nhanh, chớp chân tôi dễ dàng. Tôi giơ nắm đấm lên, định đục bầm con mắt của hấn thì hấn né rất nhẹ nhàng. Còn một chân ... tôi xoay người dùng chân đá sát mặt hấn thì bàn chân voi khổng lồ của hấn cũng đã kề sát mặt tôi. Nhân lúc hấn không để ý. Tôi vung tay huyếch vào bụng hấn một cái làm hấn không kịp trở tay.

Hấn ôm bụng, nói với tôi :

- Cậu chơi ăn gian thế?

- Gian gian gian cái cù lồi. Tại cậu mất cảnh giác với tôi – kỳ phùng địch thủ của cậu. Khinh thường địch thủ là thế võ lợi hại nhất “giúp” cậu thành công không có phần mà thất bại thì có thừa. – Tôi cười mãn nguyện, nháy mắt tinh nghịch với hấn.

Cùng lúc đó thì chúng nó vào. Mang theo mùi sát khí nồng nặc. “Lũ bạn khôn nạn, trò đùa quái ác nào chúng bây cũng bày ra và cho tao ném mùi diên loạn, lũ bạn cớ hó ể !”

- Hai người thôi đi. Vắng nhau thì buồn. Gặp nhau thì đá đố nhau suốt ngày như chó với mèo. – Ngọc bảo.

- Ai biểu tên diên này chọc tao chi. Tao chưa tụng cho hấn một bài thì hấn ăn không ngon ngủ không yên, không thấy sao? Tao chưa tính sổ với tụi bây chuyện tụi bây lừa tao nha. Ở đó mà chó với chả mèo. – Tôi bĩu môi.

- Thôi mà. Tụi tao chỉ muốn mày với Phong “hạnh phúc” thôi, giúp tụi bây rồi còn gì !

- Tao. – Tôi chỉ tôi. – Hạnh phúc với tên này. – Tôi chỉ hấn. – Không bao giờ và đừng có mong chờ ! – Tôi quả quyết.

- Mặc kệ cậu thế nào. Thanh Phong này mà thích thì cậu đừng hòng thoát khỏi tay tôi ! – Hấn cười cực đều.

- Ồ. Để rồi coi. Tên vô lại, vô tích sự như cậu thì làm được gì ngoài việc rồi hơi thích đi gây sự với người khác ! – Tôi vênh mặt.

Hấn áp sát tôi. Đưa mặt hấn kề mặt tôi. Tôi hốt hoảng la lên thì hấn cười đều :

- Có thực là cậu muốn biết tên vô lại, vô tích sự như tôi làm gì cậu? Cậu thực sự muốn xem? – Hấn cười đều.

- Bạn Phong bình tĩnh. Bạn Ngân chỉ nói cho vui thôi ạ. – Tôi ngoan ngoãn trả lời, nhích người sang một bên.

- Tụi bây định 12+ giữa ban ngày ban mặt hả? – Nhỏ nói, lấy tay che mặt,

- Giải tưởng tượng quá ! Bụng tao đói meo luôn rồi. Tụi mình đi ăn nha ! – Tôi chớp mắt lia lịa.

- Bà xã muốn ăn gì? – Hấn hỏi.

.

- Ăn hủ tiếu gõ đi. – Tôi nói.

- Cũng được. – Tụi nó đồng thanh.

- Yeahhh. Lets go.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 42

42. Chương 42

Chương 42: Free “wifi”

- Xuống nhà thư giãn đầu óc tí đi mấy cô, cậu. – Tôi nhoeo miệng cười.

Nói xong, cả bọn lết xuống nhà. Đưa trèo lên sofa. Đưa xuống bếp. Đưa đu cây (lí do là ngoài vườn nhà hấn trồng rất nhiều hoa quả).

Tôi có nhiệm vụ đu cây hái trái cây như khi. Cả bọn đứng dưới cổ vũ nhiệt tình.

- Ngân ơi, cổ lên ! – Nhỏ và Ngọc cười. Lôi đầu ra cái bông tua quơ tùm lum làm tôi cười sặc sụa, mém xỉu nữa là cái mông hạ cánh không an toàn rồi.

Tôi biết trèo cây là vì hồi còn nhỏ, ba mẹ thường dẫn tôi về quê thăm nội. Ngoài vườn có cả một cỗ xe thanh long nhưng lại không lấy. Mò qua nhà hàng xóm.

- Chị Ngân lấy nguyên chùm đó đi ! – Nhóc Long nói.

- Từ từ mạy. Nhỏ tiếng thôi. Không khéo ông sáu Hô ra, ổng đá cho đứm mấy phát giờ ! – Tôi nói, tay quơ nguyên chùm nhần.

- Woa, hoan hô chị Ngân. – Lũ nhóc la toáng lên.

Và thế là ... ông sáu Hô từ đâu bay ra, trợn mắt trợn mũi cả đám. Chúng nó được thả về .. còn tôi .. như khi đu qua đu lại. Ông sáu Hô phạt tôi ngồi trên cây gần một tiếng đồng hồ, chơi vậy chưa đủ, ổng lôi con cờ hó ra, cho nó ngồi đó và sửa tôi um sùm như là nhìn thấy bạn nó vậy, huhu. Vẫn chưa đủ, ông sáu Hô túm cổ tôi, lôi về nhà mắng vồn và cho ông nội quánh chơi. Và thế là tôi “được” ông nội dí từ trong nhà ra ngoài sân, đánh túi bụi, còn bị phạt quỳ ăn cơm nữa mới thốn. Thốn đến tận rón chứ chẳng chơi ! Đúng là đau hơn hoạn. Kể từ ngày ấy, tôi rất hay phá phách, quậy phá và là cao thủ đu dây điện xí lộn đu cây. Có lần mấy đứm xóm bên qua nhờ tôi dạy cho chúng nó leo cây mới oai chứ. Tôi mà về quê thì tai tiếng, à không, nổi tiếng khắp thị xã Gò Công luôn đấy. Thấy tôi rồ men nò không? Kakaka.

~~

Tôi giựt phát trái xoài. Ném cho tụi nó và giựt trái tiếp theo. Chẳng bao lâu, cả cây xoài nhà hấn đã bị tôi “chôm” gần hết.

Tôi cười nghiêng ngả, mắt nhắm nhắm và té xuống đất một cái “bịch”, đáp đất một cái “đội”. Ôi mẹ ơi, làm gì mà không thốn, làm gì mà không thốn? Bọn nó nhìn nhau, rồi bật cười hô hố làm tôi quê một cục. Thấy bạn gặp nạn mà không giúp đỡ, cái đồ bạn đứm ! Tôi đứng dậy, xoa xoa cái mông đáng thương, đáng quý của mình rồi hậm hực giật phát mấy trái xoài, bỏ đi một mạch.

Đau bờ mề luôn ấy. Ui da, mẹ ơi, thốn đến tận rón. Tôi xuống bếp, lấy con dao, cái kéo ra và lên phòng khách. Cùng lúc đó thì bọn nó chạy vào, năn nỉ ỉ ôi làm tôi phì cười nhưng tôi vẫn giữ thái độ điềm đạm của một “học sinh nghiêm túc”

Nhìn thấy con dao, bọn nó mặt mày tái mét. Đứa nào đứa nấy không thốt lên lời, nín bật, im lặng nhìn tôi gọt xoài. Tôi trút hết tâm tư bức tức, giận dữ lên trái xoài. Nhanh thôi, trái xoài đã không còn nguyên vẹn. Nhìn lên thì thấy bọn nó đang nuốt nước bọt ừng ực, chờ bao thanh thiên tôi phán xét, đưa ra trước công đường vì tội : bạn gặp hoạn nạn không giúp đỡ mà còn đứng cười.

Tụi nó đứng xếp thành hàng ngang, khoanh tay đứng trước mặt tôi tạ lỗi. Hấn thấy tình hình căng thẳng, vội nói :

- Bà xã giận thiệt h...

Chưa để hẳn nói dứt câu. Tôi đã chen vào, nói vồn vồn vài chữ thôi.

- Đứa nào nói nữa, tao THIẾN !

Tụi nó phì cười vì câu nói của tôi. Hừ, bọn này, thật muốn làm tôi tức chết mà.

- CHỊ ĐÃ CÓ THIỆN CHÍ. ĐỪNG CÓ GÂY THỊ CHIẾN. ĐỪNG HỎI SAO CHỊ THIẾN ! – Tôi gắt gao nói, tay cầm kéo đưa qua đưa lại.

Đe dọa, hăm he tụi nó thì tụi nó mới không điên loạn. Trong phòng khách chỉ còn nghe tiếng quạt chạy vù vù, tiếng gió thổi xì xào và tiếng tôi bằm trái xoài ra thành trăm mảnh vụn. Chúng nó đứng im từ nãy tới giờ, tôi tạo kiểu cho bọn nó đứng, ngón gần 2 tiếng đồng hồ, tôi hạ hỏa, nói với chúng nó :

- Được rồi. Các huynh, đệ bình thân. Trăm đây không chấp nhất các tiểu đệ nữa.

Nói dứt câu, chúng nó cười một cái rồi lăn đùng ra nằm. Cũng phải thôi, gần 2 tiếng cơ mà, không mệt mới là lạ. Tôi tự hỏi mình :”Ít có ác quá ha?!”

Tôi nói với chúng nó :

- Thôi thôi, ngồi dậy ăn xoài đi.

- Nát bét hết rồi còn đâu nữa mà ăn với uống. – Nhỏ gật gù.

Tôi cười xuề xòa :

- Ờ thì tụi mình lên phòng thay đồ. Xong rồi thì mình đi ăn hủ tiếu gõ.

- Vâng. – Nhỏ và Ngọc đồng thanh, theo tôi lên lầu.

Tôi quay đầu lại, nói với ba tên thái giám mém bị tôi thiến :

- Còn không đi?

Ba tên đó cười hàm tiếu rồi cũng nhanh chân chạy tót lên lầu.

- Xong. – Ba đứa tôi mỉm cười hài lòng với sự thoải mái.

Bước xuống nhà. Ba đứa tôi xếp thành hàng ngang, trình diện ba tên thái giám. Nhỏ hỏi Thành Huy :

- Đẹp không Huy?

Thành Huy mãi lo nhìn nhỏ mà quên luôn việc trả lời. Nhỏ hươ tay, hỏi lại :

- Không đẹp sao?

- Đẹp .. đẹp chứ ! – Huy cười, chiếc răng khểnh lộ ra làm ai kia xao xuyến.

Nhỏ mặc trên người chiếc áo thun lệch vai, quần short ngắn, mái tóc dài thả bồng bênh ngang vai, tôn lên nước da trắng ngần vốn có của nhỏ.

- Bà xã thì sao? Xinh không? – Ngọc chớp mắt.

- Còn phải hỏi. Bà xã của ông xã là xinh nhất mà ! – Duy Lâm cười.

Ngọc mặc trên người áo cái áo raglan màu xanh ngọc, kết hợp với chân váy màu đen, tôn lên sự nhã nhặn, dễ thương của Ngọc.

Tôi hơi khó chịu vì tên trư bát giới này giờ nhìn tôi đăm đăm, đăm đăm hơn trái chuối, như thể là lâu lắm mới được nhìn vậy. Tôi hậm hực, cười “duyên” với hắn :

- Đây, tên trư bát giới kia, tôi nhớ là mình rửa mặt kĩ rồi mà, với lại mặt tôi đâu có dính lọ nghe, làm gì mà nhìn tôi như mới nhìn thấy thú lạ thế?

- Thích.

Chỉ một chữ gọn lỏn như vậy lại làm tôi tức sôi máu. Ừ thì ừ, nhìn xuống đây mà xem, cái tên điên này vừa mới chôn từ trại tâm thần ra này ! Ai có lòng tốt, hảo tâm, làm ơn lôi hắn về chuồng dùm tôi đi mà !!

- Tôi cạy cú gào rú trong bụng.

- Đi thôi ! Cãi nhau hoài. – Nhỏ bực bội.

Ven đường, sáu tên tai to mặt bự, mặt mũi bặm trợn đang ngồi chơi xơi hủ tiểu gõ.

- Cho con 6 hủ tiểu đi dì Tư ơi !! – Tôi la lên. Công nhận, dây thanh quản của tôi tốt thật !

- Đợi chút đi cô ! – Dì Tư cười.

Sáu hủ tiểu gõ bốc khói nghi ngút. Một mùi thơm thoang thoang xông vào mũi tôi. “Ọc ọc” . Âm thanh “du dương” trong bụng tôi phát lên. Nhìn đồng hồ, bây giờ đã tận 2h chiều rồi cơ đấy, thảo nào bụng tôi không hồi ý kiến chủ nhân lại nhiệt liệt biểu tình. Chúng nó nhìn tôi như người ngoài hành tinh rồi phì cười làm tôi ngượng chín cả mặt.

- Ở đây có “wifi” không dì Tư ?! – Tôi nở nụ cười gian.

- Có. – Dì Tư cười.

- Pass là gì vậy dì Tư? – Nhỏ cười nham hiểm.

- Hủ tiểu gõ 123. – Dì Tư nói.

Sáu đứa chúng tôi cười khì. Tiếng cười giòn tan của sự vui vẻ ...

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 43

43. Chương 43

Chương 43: Con trâu giá chết tiệt, trả đồ ăn cho tui !

- No quá mấy bánh bèo ơi. – Tôi cười khì, vuốt vuốt cái bụng.

Chả là chúng tôi ăn gần sập cái tiệm hủ tiểu của dì Tư. No nê, căng bụng ra rồi mới chịu đứng lên, không tàn phá nữa.

Chúng tôi tản bộ quanh công viên, dọc theo bờ hồ. Trên tay chúng tôi còn cầm theo mấy que kem, vừa ăn vừa cười đùa trông rất vui vẻ. Đang vui vẻ thì tiếng chuông điện thoại của tôi réo lên inh ỏi, tôi dừng lại, nhấc máy, chưa kịp hỏi ai vậy thì đầu dây kia nói chuyện một cách rất sững sốt :

- Alo đại ca. Nghe đâu là lớp mình vừa tựu thêm nhỏ nào nữa. – Cái Trân nói.

- Ờ, chuyện bình thường như ở phường mà, có gì lạ? – Tôi nhíu mày hỏi.

- Không có gì đáng nói khi nó hùng hổ tuyên bố trên bảng tin là nó – Đoàn Thùy Anh chính thức đánh bại thần đồng Khả Ngân, hot girl các khối và là hoa khôi của trường mình. Trân còn nghe đâu là ba mẹ nó làm chức vụ gì đó lớn lắm, đại ca tính sao?

- Nó muốn làm gì thì đâu liên quan tới mình, Trân lo làm gì?

- Nhưng ... cuộc thi thanh lịch sắp tới, đại ca có tham gia không?

- Ôi dào, tôi làm gì tham gia vào cái cuộc thi vớ vẩn đó?

- Ủm, vậy thôi em cúp máy.

“Tút .. tut”

- Tụi bây nghe hết rồi đó. Một Thực Nghi đã đủ mệt, giờ còn thêm Thùy Anh nữa. Hai chị em song sinh cùng cha khác ông nội đó muốn vào quây banh trường mình mới hả dạ. – Tôi cười.

- Mà tính sao? – Ngọc hỏi.

- Còn tính toán gì nữa. Ngồi xem coi kịch hay. – Nhỏ nhếch môi.

Nhỏ nhếch môi làm tôi thấy sờ sợ. Thảm họa bị kịch sắp xảy ra nữa rồi. Oh, no !!! Một Thực Nghi đã quá khủng, bây giờ còn thêm Thùy Anh Thực yết gì làm tôi mệt mỏi. Tôi đầu rãnh như mảy ả, suốt ngày ăn no rãnh mỡ rồi đi kiếm chuyện chọc phá người khác. Lại còn mạnh miệng tuyên bố sẽ quánh bại tôi nữa chứ. Tôi đầu thêm dây dưa cái cuộc thi vớ vẩn không lợi lộc đó. Nếu có giải mà được tiền, thì tôi đây chắc sẽ nhảy vào ngay. Nhưng ngặt nỗi, không có tiền lại còn bị tai tiếng nữa, ôi thua, cho tôi xin hai chữ bình yên ạ ^-^.

Chúng tôi tặc qua siêu thị gần nhà, mua một ít nước ngọt và bim bim. Vừa về đến nhà, nhiệm vụ cao cả mà tôi cần phải làm ngay bây giờ là vừa xem tv, vừa ăn bim bim giòn tan. Cảm giác thật là hết sảy con bà bầy, huraaa ! Chỉ một tình yêu chỉ một bim bim, kaka.

Hết xem tv, chúng tôi lại quay ra tám, hết tám lại tiếp tục ăn. Xong, tôi tiễn lũ bại ra cửa. Nói với tụi nó:

- Không hẹn tái nạm hen.

- Mà nhớ nha con. – Nhỏ giờ nắm đấm lên, cười.

Tận 7h tối rồi chứ chả đùa. Tôi gấp gấp gấp dài, tạm biệt lũ bại rồi gật gù đi vào nhà. Bộ mặt xấu xí của hần lại hù dọa tôi một lần nữa. Thật tình là tôi rất muốn đắm vào mặt hần. Người gì đâu mà vô duyên ớn, thú vị quá luôn á. Hần ngồi trên sofa, nhìn tôi, nói :

- Tôi đói rồi. Cậu nấu gì cho tôi ăn đi !

- Xin lỗi. Muốn ăn thì tự đi mà nấu lấy. Cậu có tay có chân mà. Đúng là công tử bột !

Nghe hần nhắc đến ăn, bụng tôi đánh trống biếu tình một cách bất bình thường. Thì ra, chiều giờ ăn vặt chứ chả có miếng cơm bỏ bụng.

- Cậu không đi?

- Đát gai. Lờn tôi nói chắc như đinh đóng cọc ủa nhằm chắc như đinh đóng cột !

- Được rồi. Cậu nói gì thì nhớ đấy. Thôi thì tôi cho cậu cơ hội sửa sai. Cậu đi nấu đi.

- Nói ra rồi thì không bao giờ rút lại. Đừng mong chờ, thím hai à, kakaka. – Tôi cười.

Hần móc cái đế yêu ra. Bấm tí tí và nói :

- Vâng, cháu chào bác. Ngân lại không ngoan rồi hai bác ạ.

-

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà hần lại đưa máy cho tôi. Quái ! Hần tính làm gì nữa đây? Hần đích thị là tiểu nhân lai tiểu tử thú.

- Con lại không ngoan nữa hả Ngân. Mẹ nói con bao nhiêu lần rồi? Lờn nó nói là lờn ba mẹ nói. Mẹ không muốn nói nhiều. Con liệu mà cư xử đàng hoàng đi.

Má mi tôi tụng một bài. Ôi mẹ ơi, hần ẹ ăn bùa mê thuốc lú gì mà mẹ bênh hần dữ vậy? Hần chỉ là một tên heo mọi chết tiệt thôi mà, huhuhuh.

Mẹ tôi cúp máy. Tôi ném cái di động thối tha trả lại hần. Tôi nghiêng răng ken két, dậm chân đùng đùng rồi nói với hần :

- Tôi ra siêu thị mua một ít thức ăn đây.
- Tôi sẽ đi cùng cậu.

.

Ra tới siêu thị. Tôi kéo tay hấn lại khu thực phẩm. Tôi chọn đùi gà, cá, thịt viên và một bó cải quăng vào giỏ. Mua thêm một ít trái cây, nước suối và nước ngọt nữa là đủ.

Về đến nhà, tôi nhanh chóng vào bếp. Kaka, tên heo mọi, để xem ta làm gì người đây.

Tôi vo gạo, cho vào nồi.

Tôi ướp thịt viên với một chút gia vị, tiện tay bỏ luôn mấy muỗng muối (bự), một “ít” sa té và bắt đầu nướng.

Xong xuôi, tôi nhanh chóng dọn thức ăn lên. Nhìn món nào cũng đẹp mắt và thoang thoang mùi thơm, tôi thật khâm phục tài nấu ăn của mình quá. Nhưng ... có gì đó không ổn ở đây thì phải ?

Tôi giấu tô canh thơm ngon, đùi gà chiên mà tôi đã bỏ công ra từ nãy tới giờ. Đổi bằng món thịt viên và cái diêu hồng. Kaka, có phim hay coi rồi đây, khà khà).

Tôi lên phòng khách, nở nụ cười nham hiểm, nói với hấn :

- Cháu mời bà chủ xuống ăn cơm ạ.

Hấn lờm tôi một cái rồi xuống bếp. Trên môi tôi đã xuất hiện nụ cười gian tự khi nào. Nhìn thấy đồng cháo heo xí lộn thức ăn trên bàn, hấn mĩa mai :

- Có chắc là ăn được không?
- Cậu không ăn thì thôi. Có cần phải nói này nói nọ không. Uống công tôi làm. Không được khen gì lại bị trách móc. Coi như công sức tôi làm từ nãy tới giờ là công cốc đi ! – Tôi hậm hực.
- Hấn nhìn tôi rồi ngồi vào bàn. Tôi cười dắt chí, nhìn hấn từ từ sập bẫy. Hấn cầm đĩa lên, gấp một miếng thịt viên và ...
- Cậu tính đầu độc tôi hay sao vậy? – Hấn nhăn mặt.
- Làm gì có. Ngon mà, phải không? – Tôi cười cười.
- À .. ờ .. ngon. – Hấn miễn cưỡng.

Lạ thật. Sao hấn không nổi trận lôi đình, lôi tôi ra và bạo lực nhỉ? Hay là hấn sợ tôi rồi cũng nên? Oh, chắc là hấn đang cải tà quy chánh, tập làm người tốt, thôi sát sinh nữa đây mà.

Nhìn hấn ăn lia lịa mà tôi thèm thuồng. Híc híc, lẽ giấu tô canh với đùi gà rồi, làm sao đây?

- Sao cậu không ngồi xuống ăn đi?

.

Hai món trên bàn có cho tiền tôi cũng không ăn. Cá chắc là khi ăn xong, ông, bà Tào Tháo không hện mà rượt chúng tôi chạy khắp nhà cho coi.

- À .. ờ tôi .. không đói.
- Cậu ngồi xuống ăn đi ! Đây là lệnh. – Hấn nổi cáu.
- Nè nè, cậu là ai mà tôi phải nghe theo hả? Tôi bỏ gần cả hủ – Tôi nín bặt.
- Hủ? – Hấn nhú mày hỏi. – Lại là trò mới của cậu phải không?
- Kh..ông pha..ỉ ! Í tôi nói là tôi uống gần cả hủ sữa nên no quá .. không ăn được. Đúng rồi uống sữa .. uống sữa. – Tôi nhe răng cười trừ.
- Phải không? Hay là cậu ...

- Cái đồ không vủ. Tôi không có bỏ gần chục muỗng muối với ớt đâu nha ! – Tôi bực mình, rồi nhận ra .. I'm hồ !!

- Muối? Ớt? Rõ rồi ha. – Hấn nhếch môi.

- Tôi ... – Trời, cũng tại cái tật “không đánh mà khai” của tôi mà thành ra vậy nè. Đúng là cái miệng hại cái thân mà.

“Hề hề” – Tôi cười với hấn rồi chạy lên lầu, đóng sầm cửa lại.

Tôi ngồi phịch xuống, thở hồng hộc. “Ọc .. ọc” Bụng tôi đang đánh trống biếu tình kia. Tôi muốn xuống lắm nhưng tên điên kia đang ở dưới, làm sao đây? Đành liều một phen vậy. Nhưng mà không được ... bảo đảm khi tôi xuống dưới, hấn sẽ chụp đầu tôi, lôi ra ngoài vườn đánh túi bụi, rồi tổng cổ tôi ra khỏi nhà luôn cũng không chừng. Híc híc, hấn đích thị là tên vũ phu thứ thiệt đấy !!!

“Ọc .. ọc” Âm thanh du dương tới du còn vang lên một lần nữa. Tôi đói meo luôn rồi. Nghĩ lại khi nãy, tôi thấy mình hơi nặng tay thì phải. Hấn tốt với tôi như vậy, theo đạo lý mà tôi được sự phụ chỉ dạy mà nói, tôi nên bỏ thêm mấy hủ muối, mấy chục trái ớt hiểm nữa mới là phải, tôi thật là con bò đeo nơ mà !!!

Đồ ăn tôi nấu khi nãy đâu có được ngon, sao hấn ăn lia lịa vậy cà? Chắc tại hấn đói .. hay là .. do chính tay tôi nấu .. nên hấn mới như vậy? – Tôi cười tùm tùm khi nghĩ ra chuyện điên rồ như vậy.

Tôi áp sát cửa, vồng tai lên nghe xem hấn có ngoài đó không. Mãi không thấy động tĩnh gì, tôi mở cửa và rón rén bước ra.

Mới đi được vài bước thì tiếng hấn đằng sau vọng lên làm tôi thót tim, xém xiu nữa là xỉu hồng liên luôn rồi. Người ta là người bình thường nên xỉu liên. Tôi là người không bình thường nên xỉu hồng liên, hihi.

- Cậu tính đi ăn cơm à? – Hấn hỏi.

- Ủ, thì sao? Liên quan tới tiền ăn sáng nhà cậu chắc. – Tôi vênh mặt, chống nạnh.

Hấn cúi người xuống. 4 con mắt chạm nhau. Chuchoa mạ ơi, tim tôi đập bịch bịch luôn nờ. Bệnh tim giai đoạn nghiêm túc rầu mạ ơi.

Tôi xoay người sang chỗ khác. Hấn liền đẩy mặt tôi lại. Tức chết đi được. Hấn tưởng hấn là ai chứ? Con của tổng thống Obama chắc. Xin lỗi à, hấn xách dép cho tôi còn chưa được nói chi là con của Obama. Có nước, hấn là con của mĩ đen Ô bá mà thì còn tạm chấp nhận.

- Làm gì vậy hả hả hả? – Tôi chống nạnh, hất mặt.

- Không làm gì cả.

- Vậy sao chặn đường tui. Đi ra chưa? Không tui kêu công an bắt giờ.

- Cứ việc. – Hấn nhếch môi.

- Hihi, bạn Phong yêu vầu (*ợc ợc ợc*), bạn làm ơn ình đi xuống dưới được không hả bạn yêu vầu (*ợc ợc ợc*) ? – Tôi ói cả trăm lần mới nói ra được một câu trơn tru như vậy.

Híc, còn đứng đây nữa chắc tôi xỉu vì đói mất. Con heo này cứ làm phiền tôi mãi. Muốn tổng cổ quách hấn cho xong, ám chi mà ám rứa ==’.

- Ăn cơm à? – Hấn cười đều.

- Vâng. Thím bầy muốn nghĩ sao cũng được. Em đói lắm rồi. – Tôi nói, giọng ỉu xiu.

- Tôi ăn hết rồi. Bao gồm cả tô canh thơm ngon và 3 cái đùi gà chiên thơm phức.. – Hấn cười đất chí.

- HẢẢẢẢẢẢ – Tôi hét lên.

Trời ơi !!! Bao nhiêu công sức của tôi đổ sông đổ biển, đổ hết vào bụng con heo mọi thói tha, chết tiệt này rồi hả trời !!!!!????

Tôi ngậm ngùi, xuất khẩu thành thơ :

” Bắt thang lên hỏi ông trời

Đưa cơm sao chổi có đòi được không?

Ông trời ổng trả lời rằng :

“Ông còn bị dụ hướng chi là mày” ...

Huhu, tán gia bại sản rồi, huhuhuhu. Cực khổ lắm, gian nan lắm tôi mới làm ra được món cơm siêu cấp vô địch ngon như vậy. Chúng lại không cánh mà bay, chạy tọt vào bụng tên trư bát giới. Đáng lòng, tôi kêu lên một tiếng “Á” rồi nói “Xỉu”. Tôi lăn đùng ra nằm, hi

hí mắt xem hấn định làm gì.

Hấn cười đều rồi đỡ tôi dậy, nói :

- Được rồi. Tôi với cậu sẽ đi ăn hoành thánh, được chưa, heo lai rùa?

- Xem cậu có thành ý không đã. – Tôi nói.

Tôi ngồi dậy. Đụng vô đầu hấn rồi chạy xuống nhà ...

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 44

44. Chương 44

Chương 44: Học sinh mới

Hôm nay chắc hẳn là một ngày rất tồi tệ. Chiều nay, cuộc thi nữ sinh thanh lịch sẽ diễn ra. Và tôi sẽ bị tra tấn nặng nề bởi giọng hát “truyền cảm” đến truyền kì của các bạn nữ tai tiếng trong trường. Thật không hiểu nổi, với chất giọng đầy “thiện cảm” như thế sao không đi mà ám sát mấy cuộc thi Giọng hát việt, Vietnam ai đồn chẳng hạn. Cớ sao lại nhắm vào trường tôi mà tra tấn thế này??

“Reng”

Vào lớp, bọn lớp tôi toàn là nói chuyện về cuộc thi thanh lịch sắp tới. Tôi nghe mà muốn nổ tung đầu. Vậy mà có đứa còn cả gan, đề nghị thế này mới đau chứ.

- Hay đại ca đi thi đi ! – Nhỏ Trinh cười.

- Đúng rồi đó. – Lớp tôi đồng thanh.

Oh my chuối ! Cái bọn a dua. Tôi mà đi thi cuộc thi vớ vẩn này á? Mơ đi hen.

- Không bao giờ và đừng có mong chờ. Vô ích thôi mấy cưng. – Tôi nói, lườm tui nó một cái vì cái tội dám hủy hoại nhan sắc sảo của tôi.

Nếu tôi đi thi (tôi chỉ nói là nếu thôi nha) thì cả trường này sẽ té xỉu vì phải gặp một con ma “đẹp” như tôi. Và hơn hết, thanh danh tôi sẽ bị hủy hoại chỉ bởi 4 từ “yếu điệu thực nữ”.

“Học sinh”

Cô bước vào, nói với lớp tôi :

- Lớp chúng ta thật vinh dự khi có thêm học sinh mới. Các em cố gắng giúp đỡ bạn nhé !

- Thưa cô, tụi em thì giúp đó .. nhưng mà .. chỉ sợ bạn ấy không nhận lời thôi ! – Nhỏ cười.

Cô chỉ cười một cái rồi quay sang phải, vẫy tay. Một đứa con gái bước vào. Mái tóc dài mượt mà thả xuống ngang lưng, nước da trắng, khuôn mặt cute girl nhìn chúng tôi, môi nhỏ khê mấp mấp :

- Chào. Tôi là Thùy Anh.

Ồ hay cái nhỏ này. Mới vào lớp là đã tạo sì-can-đan rồi. Tôi đã thử sẵn đôi dép lê, hể nhỏ Anh mà nói nữa là sẽ ăn ngay cán chổi và mấy trăm bao dép à coi.

Hình như tôi nghĩ thấy mùi thuốc súng nồng nặc quanh đây thì phải. Ồ, nhìn quanh thì mặt đứa nào đứa nấy cũng biến sắc, từ hồng chuyển sang đỏ chót vót. Hừ, lớp tôi quá vinh hạnh khi đón tiếp một người giả tạo như Thực Nghi, đánh đá như Thùy Anh. Lớp tôi là cái chợ chắc, thích thì đến mà không thích thì đi à, tức cười thật !

- Bạn à. Mới vào thì làm ơn tôn trọng người khác chút đi. Cách nói chuyện sao mà chua ngoa thế? – Ngọc nhếch môi, hỏi.

- Tôi cũng không ưa gì cái lớp này đâu. Sẵn nói luôn, chỉ vì lớp 11a1 toàn là thành phần ngu dốt nên tôi mới sang đây. Vinh dự cho các bạn rồi, còn không hiểu sao? – Thùy Anh nhếch mép.

- Bạn đâu có được đẹp. Nói chuyện lại tỏ ra bạn đích thật là một con người vô học. – Nhỏ cười, toát ra mùi thuốc nổ.

- Mày ... – Thùy Anh nghiêng răng ken két.

Và thế là cái lớp nay đã trở thành chiến trường. Chỉ tội nghiệp bọn lớp tôi, hết quay lên Thùy Anh lại quay xuống nhỏ, không gãy cổ mới là lạ.

Từ nãy tới giờ cô giáo cũng chẳng nói một tiếng. Thế lực nhà Thùy Anh khủng khiếp đến mức đó sao? Cô chỉ đứng nhìn mà không mở miệng ra nói một câu nào.

Tôi thấy thế, cứ nguy :

- Chào bạn Ghost (Ma). Thật hân hạnh khi bạn gia nhập lớp này. Hy vọng bạn không làm phiền giờ học chúng tôi nữa. Bạn nên về chỗ, làm đúng trách nhiệm của một người có học thức thì hơn.

Thùy Anh nghiêng răng trèo treo. Bực tức đi xuống. Dừng lại chỗ tôi và hắt ngòi, Thùy Anh nở nụ cười tươi :

- Mình ngồi đây được không?

- Có người rồi. Phiền đi chỗ khác. – Hấn nhếch môi.

Thùy Anh nhếch mép nhưng cũng đứng lại, mặt chai rở :

- Mình thấy đâu có ai. Cho mình ngồi với bạn một chút không được sao?

Ồ ồ, tôi ngồi một đồng vậy mà ả dám bảo là không có ai. Xem ra mắt ả không những bị đuôi mà còn lé nữa là. Nói chuyện thì như lưỡi dao, mỏng và tanh.

- Bạn à, ở đây có người rồi. Bạn nghe không hiểu sao? – Hấn cười khinh bỉ.

- Mình ... – Thùy Anh cứng họng, lườm tôi một cái rồi đi về chỗ.

Cô cười, nói với chúng tôi :

- Được rồi. Các em trật tự. Chiều nay trường ta sẽ có cuộc thi thanh lịch, các em bầu cử người nào thích hợp cho cuộc thi trọng đại này đi nào.

- Ngân á cô. – Cả lớp đồng thanh.

Her, cái bọn heo này, đáng ghét thật. Tôi mà “vinh dự” đi thì bọn này tới số với tôi luôn rồi.

Cô cười :

- Cô nghe nói nếu lớp nào có cặp đôi thắng cuộc sẽ được thưởng một chuyến đi biển.

- Woa ! – Chúng nó hét lên.

- Vậy cho Ngân với Phong đi cô. – Ngọc nói, cười đều.

- Đúng đó cô. – Cả lớp đồng thanh.

- Các em trật tự. Được rồi, Phong với Ngân thì sao? Các em đồng ý không? – Cô hỏi tôi và hân.

Đi biển sao? Là sở thích tuyệt vời ông mặt trời của tôi đấy ! Nhưng mà ... thanh danh của tôi sẽ bị hủy hoại nhanh chóng vì phải tự gán vào người cái mác nữ tính, dịu dàng. Oh, no !!!!!

Nhìn sang hân cầu cứu thì hân cười đều, nói với cô :

- Tụi em đồng ý thừa cô.

What the lộn? Tôi chưa đồng ý mà. Chuyện gì cũng làm theo ý mình. Đúng là tên heo mọi, trư bát giới, sao chổi thối tha, chết tiệt !!!!

Tôi nổi cáu, quay sang bóp cổ hân. Hân thì nhìn tôi cười không ngớt. Hừ, đáng ghét đến đáng chết mà ! Tôi thật không chịu nổi tên lộn ngu ngốc như hân được nữa. Cả bọn lớp tôi nhân cơ hội, được dịp cười thỏa thích làm tôi càng nổi điên hơn

- Đồ chết tiệt, thối tha, cậu đi chết đi. – Tôi gầm gừ.

- Vậy coi như hai em đồng ý. Còn cặp nào muốn đi nữa không?

- Em thừa cô. – Thùy Anh giờ tay.

- Em? Cặp với ai hả em? – Cô ngạc nhiên.

- Dạ. Là Thành Huy ạ.

What? Cute boy lớp này coi như ả chôm hết luôn rồi còn gì. Cũng may là Duy Lâm chưa bị ả tóm, nếu không, Ngọc sẽ nổi trận lôi đình và đá cho ả mấy cước.

Khỏi cần nói, nhỏ điên lên, nói với Thùy Anh :

- Muốn thi thì tự mà thi đi. Bộ tưởng ai cũng muốn cặp với bạn lắm hả?

- Tôi thích. Liên quan gì tới bạn? – Thùy Anh nhếch mép.

- Toàn make color (làm màu). Không liên quan gì tới tôi? Xin lỗi, Thành Huy là bạn trai tôi.

- O .. là bạn trai mày thì đã sao? Tao không cần biết. Tao chỉ muốn có Thành Huy thôi. – Thùy Anh hét lên.

Ồ .. bà điên này mắc bệnh về tâm lí chắc luôn rồi.

- Đủ rồi. Bà thím này ồn ào quá. – Duy Lâm cau mày.

- Tôi ... – Thùy Anh ấp úng, thực chất là xấu hổ.

- Các em im lặng đi. Đây là lớp học, không phải cái chợ, muốn làm gì thì làm. Các em lớn rồi, sao cứ cãi nhau về chuyện nhỏ nhặt này thế? – Cô nói.

- Thay mặt lớp em xin lỗi cô. – Tôi đứng lên, cúi người thấp xuống xin lỗi.

- Không phải lỗi do em. Vậy lớp ta sẽ có hai cặp đi thi. – Cô nói.

Cả lớp như nín thở chờ đợi quyết định của cô. Không khí ngột ngạt bao trùm lên cả lớp. Ai nấy cũng hồi hộp chờ đợi

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 45

45. Chương 45

Chương 45: Nói chung là “đáng ghét”

- Ngân và Phong. Thùy Anh với Hoàng Phước. Các em còn ý kiến gì nữa không? – Cô nói.

Cả lớp vỗ tay rần rần làm chúng tôi bật cười lia lịa. Ai mà không biết cây sậy Hoàng Phước chứ. Nói đẹp thì cũng không hẳn, chỉ là một normal boy (chàng trai bình thường) thôi. Học cũng tầm tạm. Cư xử thì không được tôn trọng người khác lắm. Nhưng đặc biệt .. nàng ấy có một biệt tài rất chi là tài lanh, tài lọt : Thích phá đám chuyện người khác). Kể ra cũng hợp với Thùy Anh đấy chứ =))).

- Ấy ấy, tại hạ xin chúc mừng đại tỷ Thùy Anh nhá nhà nha. – Tôi cười chăm chọc làm Thùy Anh quéo người :v.

Cả lớp tôi cười rộ lên làm Thùy Anh quê ra mặt. Ắ chỉ biết đơ người rồi lườm đũa mấy phát. Kaka, đáng đời Thùy Anh chảnh chọc, đánh đá.

Thùy Anh hỏi, mặt lộ rõ sự tức giận :

- Ai là Hoàng Phước cô?

Chúng tôi cười vang, chỉ cái tay về phía người có tên Hoàng Phước. Thùy Anh nức lên một tiếng rồi té xỉu. Nói thế thôi chứ ả lên tăng sông ấy). Lớp tôi ôm bụng cười hả hê con dê luôn.

Nhưng mà ... thanh danh của tôi sẽ bị bại liệt thôi. Oh my chuối !! Không thể nào @#!#\$%#@#%\$.

Tôi quay sang hắn, nhéo hắn một cái cho bỏ ghét. Hắn chưa hỏi ý kiến của tôi lại nặc danh đồng ý. Thật là tức quá mà. Ngồi kế và quen biết một tên heo mọi xấu xa như hắn là điều tồi tệ nhất mà tôi từng trải qua. Nhưng cũng thật may vì .. nãy giờ tôi nghĩ thế nào .. hắn không biết. Nếu hắn biết thì coi như tôi toi mạng rồi. Và ngày đó chắc hắn sẽ là NGÀY TẬN THẾ của riêng tôi, chỉ mình tôi thôi, huhuhu.

Hắn nhìn tôi bằng cặp mắt đen tối. À mà mắt hắn có bao giờ được sáng đâu. Hắn cười đều một cái rồi quay lên bảng, nói đồng dục :

- Thưa cô. Vòng 1 làm gì ạ?

- À. Vòng 1 sẽ biểu diễn thời trang. Nói cách khác là trình diễn trang phục. Vòng 2 là năng khiếu. Vòng 3 là song ca. Và vòng 4 là cặp đôi ứng xử. Các em làm được chứ? – Cô tươi cười, hỏi chúng tôi. (mình chế vòng 3, hihi^^).

- Ch..ắc được ... – Tôi cứng họng.

Thấy vậy, hắn càng cười đều hơn :

- Mặc gì ạ?

- Vòng 1 thì các em mặc đồ cô thiết kế.

- Th..iết k..ế? – Tôi hơi “kích động”.

- Đúng vậy. Các em không cần lo. Cô đã chuẩn bị hết cả rồi. Đó là một bộ váy màu xanh dành cho nữ, Và nam thì áo, quần màu xanh.

- HẢẢẢẢẢẢẢ – Tôi hét lên.

- Có lộn không cô? Em không muốn đem ra làm vật thí nghiệm của cô đâu. – Tôi sụt sùi.

- Váy không ngắn đâu em. Chỉ là hơi qua đầu gối tí thôi. – Cô cười trêu tôi.

- Híc. Em không mặc đâu ! Em mặc thì còn ai coi em ra gì nữa. Đường đường là siêu quậy cơ mà ...

Đang điên cuồng thì tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích bên cạnh. Tôi nổi máu điên lên, quay sang cắn xé vô tội vạ :

- Cười cái gì mà cười hả khỉ dít đỏ? Cười măn nguyện quá ha. Sung sướng quá ha. Chuẩn bị ăn đạp đi ha !

- Tôi giờ chân lên, định đạp hắn thì mặt tôi đỏ bừng, thì ra .. tôi còn đang mặc váy.

Hồ quá hóa liều, tôi huých luôn vào bụng hắn làm hắn không kịp trở tay, té nhào xuống đất. Tôi ôm bụng cười lăn lộn làm hắn mặt đỏ tía tai, dùng dùng sát khí nhìn tôi. Hắn lồm cồm bò dậy, nói giọng mỉa mai :

- Con gái gì mà bạo lực thế?

- Tôi là con trai chứ đâu phải con gái. Con gái “đẹp trai” mà, phải không? – Tôi chớp mắt.

Hắn lắc đầu chào thua làm tội lớp tôi cười nghiêng ngả.

- Hai đứa thôi đi. Người lớn hết cả rồi mà cứ như con nít. Vòng 2, vòng 3 và vòng 4, các em mặc đồ tự do. Nhưng cô khuyến khích, các em nên mặc váy tông nhẹ nhàng, lịch sự thì được hơn. – Cô cười, sự hiền từ trong cô lộ ra. – Chiều nay các em vào sớm một tí, chúng ta sẽ chuẩn bị cho cuộc thi, các bạn khác cũng vào cổ vũ luôn nha.

- Vâng. – Lớp chúng tôi đồng thanh.

Ra chơi

Chúng tôi đã và đang an tọa trên cái ghế thân thương của mình trong canteen. Đang ăn ngon lành thì nhỏ chọc tôi làm tôi suýt nữa thì phun luôn vào mặt hắn.

- Ấy ấy, chị Ngân nhà ta mặc váy cơ đấy.

- Yêu điệu thực nữ lắm cơ. – Ngọc tiếp lời.

Tội nói thì tự biên tự diễn. Kể tung người hứng làm tôi quẩn quại như con cờ hó đại, vò đầu bứt tóc hăm he đòi may miệng tội nó thì chúng mới chịu tha cho.

- Ra về đi ăn nha. – Ngọc nói.

- Ăn hả, ăn hả? Ô cê con dê ngay và luôn. – Tôi nhai ngoàm ngoàm, nhiệt liệt cười tít mắt động viên.

- Xem nó kìa. Tươi tướp như thấy trai đẹp vậy. – Nhỏ cười,

- Đồ ăn còn quý và “đẹp” hơn mấy đứa mặt con trai tính đàn bà nhiều. – Tôi ngoảnh miệng cười, cuối đầu xuống ăn tiếp mà không hay cái tên phá gia chi tử nhìn tôi, mặt đờ đờ sát khí.

Cạch !

- Tôi ngồi đây được không?

Tôi không biết ai và thấy cũng chẳng cần thiết phải ngẩng đầu lên nên tiện miệng, nói luôn :

- Ngồi đi. Bàn còn rộng lắm.

Cả người tôi nóng ran. Nhìn hắn thì thấy hắn đang nổi cơn lôi đình. Vội nhìn lên ... oh, hot boy Minh Kiệt đây mà. Tôi cười khẩy rồi nói với đàn anh :

- Hình như chỗ này không thích hợp với một đàn anh cao quý như anh. Anh có thể đi chỗ khác cao quý hơn để ngồi không?

- Tôi thích ngồi ở đây. – Minh Kiệt nhếch mép.

Thực thì hắn và Minh Kiệt, cả 2 người phong thái quá giống nhau làm tôi lầm tưởng hai người đó là anh em song sinh cùng cha khác ông nội chứ.

- Oh, ra là vậy. Vậy anh cứ tự nhiên. Chúng tôi phải đi rồi. – Tôi nở nụ cười không mấy là thân thiện.

Đàn anh Minh Kiệt nhìn tôi, nói :

- Tôi có thể nói chuyện với em chút được không?

- Anh muốn nói gì thì nói ở đây đi. Làm gì mà lén lút vậy? – Hắn nhếch môi, tay ghì chặt tay tôi.

- Mà không cần biết. – Minh Kiệt gằn giọng.

- Không cần biết? Nực cười. Ngân là vợ chưa cưới của tôi. Chuyện Ngân giao du, kết bạn với ai, chẳng lẽ tôi không được biết? – Hắn nhếch môi.

- Được. Có mà ở đây, tao nói luôn. Từ giờ, mày chuẩn bị tinh thần đi. Tao sẽ giành lại Khả Ngân. Rồi Khả Ngân sẽ là của tao thôi.

Her, tôi của ông khi nào mà giành với chả lại. Cái đồ ảo tưởng sức mạnh !

Tôi vừa nhận ra ... bàn ăn chỗ chúng tôi ngồi đã và đang là trung tâm của canteen.

Đàn anh Minh Kiệt nói rồi hất đổ phần cơm đi, đứng lên và đi vào đám đông ...

Mặt tôi xanh như tàu lá chuối. Tôi nuốt nước bọt ừng ực, mỉm cười nhẹ, nói với hắn :

- Hihi, cậu đừng để ý tới con bò tót đó.

Hắn quay mặt đi. Tuy hắn vẫn bình thường nhưng tôi thấy rờn rợn sống lưng làm sao ấy. Tôi đưa mặt đối diện mặt hắn, lè lưỡi và làm xấu. Hắn cười. Chuchoa mạ ơi. Giờ tôi mới phát hiện ra .. hắn cười .. y như con đười ươi. Hehe, nói chứ nhìn hắn cute boy lắm lắm luôn ^^.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười đáp trả. Định ngồi xuống thì hắn ghì chặt tay tôi lại, “chutttt” hắn hôn vào gò má tôi cái chóc. Tôi hét lên. Mặt tôi đỏ như trái cà chua. Tôi ngượng ngùng bịt mặt lại. Tai tôi ù ù, những tiếng hét, những tràn pháo tay vang vọng khắp canteen. Ước chi bây giờ có cái lỗ, tôi sẽ không chần chừ và chui tọt xuống đó. Omeoi, ngượng chết đi được !!

Hắn cười đều, choàng tay lên vai tôi. Tên đáng ghét, gò má của tôi đã bị ô uế bởi tên sao chổi đáng ghét này. Được rồi, muốn ta dùng tới tiết chiêu cuối chứ gì? Ta sẽ cho nhà mi toại nguyện !!!

“Reng” ...

May quá !! Tự dưng tôi thấy thương bác bảo vệ kinh luôn ấy. Bác đã cứu mạng tôi những mấy lần, thương quá đi !!!

Những lời chê trách không mấy thiện cảm, rồi những lời ngưỡng mộ vẫn ù ù bên tai tôi. Nhỏ, Ngọc, Huy, Lâm và hắn cười tủm tỉm từ nãy giờ. Vừa vào lớp, tôi hét lên một tiếng rồi cho hắn ăn “liên hoàn chương”.

Hắn đỡ người, rồi né tránh từng đòn một. Cả người tôi mệt nhoài, ngồi phịch xuống và rửa hắn không thương tiếc. Hắn cười đều rồi bế xốc tôi lên làm lớp tôi nổi cơn điên một lần nữa. Chúng cứ la hét, gào rú khắp lớp. Tôi giãy giụa, túm tóc hắn giật liên hồi. Chúng nó cười lăn lộn. Bên tai tôi vẫn ù ù những tiếng hét, những tràn pháo “chân” đáng ghét.

Tới bàn, hắn không đỡ tôi xuống mà thả tôi một cái bịch. Tôi la oai oái như con gà chết. Không những không ai lại đỡ tôi dậy mà chúng nó còn cười hả hê con bê. Ui da mạ ơi, đau quá !! Cái mông tôi lại tiếp đất một cách không an toàn nữa rồi ><”.>

Tôi bò dậy, dùng chân gạt chân hắn một cái rồi phủi tay, đá lông nheo với hắn một cái. Bọn lớp tôi không biết chúng nó ăn nhầm phải cái gì mà cười như điên. Mặt tôi méo xệch, bay lên cóc đầu từng từng đến khi tay sừng lên thì mới hả dạ.

Tôi đứng dậy, ném cho bọn nó vài tia lửa điện rồi ngồi phịch xuống ghế và giơ nắm đấm lên hù dọa. Bọn nó nín bặt, quai hàm bạnh ra. Hừ, chúng nó rõ ý muốn cười cho tôi tức chết mà, cái đồ lũ bạn đều.

Ra về ...

- Đi ăn thôi. – Tôi hí hửng, quên mất việc đang giận tụi nó.

- Heo như cậu ăn lắm thế. – Hắn giở giọng mỉa mai.

- Kệ tui. Tui ăn nhiều thì liên quan tới tiền ăn sáng nhà cậu chắc. – Tôi bĩu môi.

- Liên quan hay không liên quan gì cũng vậy thôi. Sự thật vẫn là sự thật mà. – Hắn cười đều.

- Nói chi mà lắm rứa. – Tôi cười.

- Có đi không thì bảo? – Chúng nó đồng thanh, nhìn tôi và hắn với con mắt nãy lửa.

- Đi mà. – Tôi cười.

Nhìn vào cái đề yêu, bây giờ là 10h45 rồi. Chả là hôm nay chúng tôi chỉ học 4 tiết thôi, tiết cuối trống nên được về sớm.

Chiếc xe hơi màu trắng dừng lại ở một cửa hàng bình dân : cơm tấm.

Tôi cầm tay Ngọc và nhỏ lon ton chạy vào trong. Đã lâu rồi tôi chưa được ăn cơm tấm. Không biết nó có đổi khẩu vị không ta? Không biết nó còn ngon không ta? Bla bla

Dì Ba bước ra, cười với chúng tôi, nói :

- Ngân dẫn bạn đến ăn hả con?
- Dạ. Cơm vẫn ngon như ngày nào hả dì Ba?
- Ủa. Dì Ba làm thì con không phải lo. Các con ăn gì?
- Dạ, 2 đĩa cơm sườn, 1 đĩa cơm mực và 3 đĩa cơm gà nha dì Ba.
- Rồi, các con đợi chút.

Hắn nhếch môi :

- Nơi nào cậu cũng là khách quen hết à?
- Không hẳn. – Tôi cười.
- Mà biết Ngân mà, rất ít khi ăn nhưng một khi đã ăn thì tới tao cũng phải sợ. – Thành Huy cười khì.
- Ế ế, đừng chậm rồi nha. Đã bảo tui ăn không được ít xí lộn không được nhiều mà.
- Ok, ừ thì không được nhiều. – Duy Lâm nhún vai.

Ăn xong, chúng tôi tính tiền rồi nhanh chóng lên xe. Chiếc xe lại tiếp tục chạy bon bon trên đường. Tôi thấy lạ, bèn hỏi :

- Đi đâu vậy?

Cả đám im bật. Một

hồi vẫn không thấy tụi nó trả lời, máu tôi sôi sùng sục hỏi :

- ĐI ĐÂU?
- À .. ờ đi ăn kem. – Nhỏ ấp úng.

Tôi hơi nghi ngờ nhưng khi nhắc đến kem thì tôi cười tít mắt, không nghĩ ngợi gì nữa. Tôi nhìn vào cái đế yêu và bắt đầu play game ...

“Két” Chiếc xe hãm phanh làm tôi chúi nhủi. Nhìn ra thì thấy bảng hiệu “Shop Tuổi Teen” bự chà bá. Tôi hốt hoảng nhìn tụi nó thì tụi nó lại cười khì. Tôi hậm hực, hỏi :

- Kem ở đây à? Tụi mày đem tao tới đây làm gì?
- Bình tĩnh. Mà không nghe cô nói chiều nay thi rồi sao? Cô còn nói mặc váy nữa. – Nhỏ nói.
- Thì sao? – Tôi hỏi.

Tụi nó đơ người ...

Hắn nói :

- Thì cậu sẽ mặc váy.
- Không. Không thể nào !! Có đánh chết tôi cũng không mặc ! – Tôi cau có.
- Chắc bà mẹ nặn mày lộn rồi. Đáng lẽ bà phải nặn mày thành con trai mới đúng. – Duy Lâm cười.

Hắn nắm tay tôi lôi đi. Chết rồi, hắn đang đưa tôi vào địa ngục của sự nhục nhã kia. Huhuhuhu.

Duy Lâm và Thành Huy lựa đồ cho hắn. Nhỏ và Ngọc lựa đồ cho tôi. Omeoi, toàn những cái mà tôi chúa ghét. Tụi nó lại bắt tôi thay tới thay lui. Mãi mới chọn được một cái ưng ý, tôi lấy xuống và lết vào phòng thử đồ. Trông thấy tôi, chúng nó cười cười :

- Xinh quá ! – Cả đám đồng thanh.

Mặt tôi đỏ hơn bao giờ hết.

Ngọc và nhỏ lại tiếp tục cuộc hành trình chọc phá tôi bằng cách đưa cho tôi mấy chục cái váy rồi bảo tôi mặc thử cho chúng nó coi. Xong, tôi thử hồng học, ngồi bẹp dí dưới đất. Chúng nó lôi tôi ra quây tính tiền. Hơiz, được yên ổn rồi !!

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 46

46. Chương 46

Chương 46: Chuẩn bị cho cuộc thi đáng ghét

- Hey ! Còn dư nhiều thời gian lắm. Hay là tụi mình về nhà tắm rửa đi. Tao thấy khó chịu quá ! – Tôi nhìn đồng hồ, khẽ nhăn mặt.

- Sao cũng được. – Nhỏ nói.

- Vậy thì về. – Huy cười nhẹ.

Chiếc xe hơi đột ngột rẽ hướng về bên trái. Theo quán tính, tôi nghiêng người sang bên phải ... ôi không !! Tôi ngã vào người hắn một cách êm dịu nhất. Hừ, chẳng trách cả người tôi nóng hừng hực. Cứ như là va phải lò lửa ấy.

Tôi quẩn quại tránh xa hắn ra. Hắn nhếch môi cười đều rồi đẩy tôi ngã vào lòng hắn. Cái tên mắc dịch này, tôi cho hắn quá chừng bài học mà sao hắn cứ chai ra đấy ấy nhỉ? Có lẽ là chưa đủ và không chút xi nhê gì với hắn. Hừ, rõ đáng ghét kia mà !!

Tôi thực cù trở hắn một cái rồi nhe răng ra cười trêu hắn.

Còn về cuộc thi thanh lịch thanh liết gì ấy, nếu không có chuyến đi biển thì tôi cũng chẳng dại gì mà chuốc họa vào thân. Bên cạnh lại trình diễn với tên heo mọi này nữa, thiệt là quá sức chịu đựng của tôi. Thôi, tất cả vì đại cuộc, tôi đành phải hy sinh tắm thân vàng của mình vậy. Rất đúng với câu tục ngữ :

“Vạn sự khởi đầu nan

Gian nan bắt đầu nản” ...

Thật quá đáng buồn cho tôi phải không? Tôi ngại nhất là đứng trước đám đông, hát hò gì đó rồi biểu diễn thời trang. Có đánh chết tôi cũng không làm. Chuyện đó thật là kì quặc với người không thích hát và không biết hát như tôi. Chẳng có gì là thú vị ! Thay vào đó là thi đá banh với nhau chẳng hạn, may ra tôi còn hồi tâm chuyển ý.

.

“Két” ... Xe phanh gấp làm tôi ngã về phía trước. Bước ra ngoài, cảm giác thật thoải mái nhưng có điều ... cái nắng oi bức của thời tiết làm tôi ngột ngạt và khó chịu kinh khủng. Điều tôi muốn làm nhất bây giờ là lao thẳng vào wc, nhúng mình trong dòng nước mát. Rất tuyệt phải không?

Tôi , nhỏ, Ngọc thẳng ngay lên lầu. Tôi nhanh chóng vào wc, thả mình vào dòng nước mát lạnh. Cảm giác thật yomost !!

Thay đồ xong, tôi bước ra, một mùi hương dễ chịu thoang thoảng khắp phòng làm tôi cảm thấy cực kì sảng khoái. Tôi bước xuống nhà với tâm trạng khá tốt.

Cả đám rủ nhau ngồi xem phim. Phim rất chi là người lớn đó nha ! “Doremon – Chú mèo máy đến từ tương lai” Kakakaka. Tôi mê tít phim hoạt hình này. Tuy là không thực tế cho lắm nhưng rất dễ thương mà, phải không? ^3^.

Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 12h30 rồi. Tôi nói :

- 12h30 rồi, vào trường đi !

- Trễ vậy sao? – Nhỏ hốt hoảng.

- Tao thấy cũng còn sớm mà, có gì đâu mà trễ? – Tôi hỏi.

- Cô kêu phải vào sớm một tí. Vậy là trễ rồi. Đi thôi ! – Duy Lâm nói.

Tôi phóng xuống bếp, lấy mấy chai nước suối và theo chân chúng nó đến trường. Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện rôm rả làm mọi người tưởng chúng tôi bị gì ở đầu ấy. Có nước tôi độn thổ xuống đất mà chồn quá !

Đứng trước cổng, tôi đã nghe thấy những lời xì xầm bàn tán về cuộc thi đáng ghét kia. Có gì mà phải bàn tán? Chắc chỉ mình tôi nghĩ .. ai thi cuộc thi này cũng bị ám đầu rồi .. và trong đó có cả tôi ..

Tôi nhìn thấy đám đông tụ tập gần ngay bản tin, tôi tò mò, kéo tay nhỏ và Ngọc đến xem. Chúng tôi vừa đến nơi thì bọn người đó mau chóng tản ra, mặt ai nấy tái nhợt, tôi không hiểu chuyện gì nhưng tự nhiên tôi cảm thấy trong lòng phần phật lửa. Dòng chữ biến thái to đùng chiếm hết cái bản đập nhanh, lẹ vào mắt tôi với tốc độ sấm sét :

“THẦN ĐỒNG SIÊU QUẬY KHẢ NGÂN CHIỀU NAY SẼ DỰ THI CUỘC THI THANH LỊCH. MỘT ĐỨA NHƯ NÓ THÌ LÀM ĐƯỢC GÌ NGOÀI VIỆC THÍCH CHỘC PHÁ VÀ GÂY SỰ VỚI NGƯỜI KHÁC? VẬY CÒN KHÔNG BIẾT TỰ LƯỢNG SỨC MÌNH, CÒN DÁM VÁC CÁI MẶT ĐI THI NỮA”

Bên dưới còn có dòng chữ nhỏ:”Hot boy Thanh Phong cũng dự thi”.

Nhỏ gần giọng :

- Ai làm chuyện này?

Mọi người như chết lặng, nín bặt, không ai dám hé răng nửa lời thì từ đâu ... nguyên đồng ve chai mặt mâm xuất hiện, giọng điệu khinh khỉnh :

- Tao làm đó. Làm đéo (đé*) gì được tao? – Thùy Anh nói.

- Mà y hỏi tao làm gì được mà y hả? Chóng mắt lên xem nè !

Nhỏ định tát thì Ngọc chụp tay nhỏ lại, thay nhỏ dạy cho Thùy Anh một bài học thì ả né, mất thăng bằng và ngồi bẹp dưới vũng nước. Cả sân trường cười rộ lên. Chuyện này buồn cười hay bị thương đây? Tôi thật không hiểu nổi những tiểu thư con nhà danh giá lại có sở thích khác người như vậy đây.

Chúng tôi cười khì thế làm Thùy Anh tức giận, bỏ đi một mạch khi trông ả chẳng khác gì con chuột lột, cả người thì ướt sũng, đầu cổ bù xù như bà điên.

Hắn cười mỉa mai :

- Chuyện cậu đi thi ai cũng biết. Cậu làm xấu mặt tôi quá !

Tôi sững người. Hắn nói ... tôi làm xấu mặt hắn sao? Thật đáng ghét ! Nhưng sao cậu nói đó làm tôi thất vọng quá vậy nè? Có lẽ vì tôi bị tên hay hít phải gió độc nên mới có triệu chứng ngu ngốc như vậy.

Hít vào ...

Thở ra ...

Hít vào ...

Thở ra ...

Tôi đạp chân hắn rồi chạy một mạch về lớp.

Vừa vào lớp tôi đã thấy ngay cái váy xanh lè xanh lét như con két treo lủng lẳng trên tường. Cả đời tôi tai tiếng à không nổi tiếng đây mình mà giờ lại đi mặc vào người cái bộ áo lòi lẹt màu xanh như vậy á? Thật là nhục hết chỗ nói !

Mặt tôi xanh như tàu lá chuối.

Cô nhìn tôi, mỉm cười, nói :

- Em sao vậy Ngân? Cô thấy đáng em rất hợp với bộ này.
 - H..ợp á c..ô? Khô..ng đâu cô, em chả thấy hợp gì hết. Hay là cô đổi bộ khác cho em được không? – Tôi hồi hộp, chờ câu trả lời của cô.
 - Cô bỏ hàng giờ ra ngồi thiết kế. Chẳng lẽ em không nể tình mà mặc được sao? – Cô nhú mày.
 - Em ... dạ, em mặc. – Tôi cắn răng, nói một lèo.
- Bọn lớp tôi thì rống hết cả lên. Chúng cứ cười đùa, trêu chọc tôi mới bực chứ.
- Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 47

47. Chương 47

Chương 47: Thảm họa bi kịch

Cô cầm bộ quần áo đưa cho tôi. Chỉ chờ có thế, nhỏ và Ngọc lôi xềnh xệch tôi vào wc của trường. Đi ngang qua lớp 11a1 thì nghe thấy tiếng động bên trong. Tiếng “bốp” của cái tát, tiếng reo hò cổ vũ của mọi người xung quanh. Tính tò mò của tôi nổi lên. Nhưng không hẳn là như vậy. Bởi tôi là Superman của toàn nhân loại, và là Madman của cái lớp 11a3 mà). Tôi là một siêu nhân chính nghĩa đấy nha, đừng tưởng bở ^^!

Chuyện vui gì đây ta? Tôi kéo tay nhỏ và Ngọc lại, chạy xồng xộc vào lớp 11a1. Cả đám lớp đó đứng như trời trồng khi thấy bọn tôi. Đám đông nhanh chóng tản ra, để lại 6 con mắt của 3 đứa tôi mở to hết cỡ. Hmm, chuyện này không những vui mà còn kinh thiên động địa nữa !

Hai hot dog tiểu thư trường tôi quánh nhau. Coi có lạ không). Tôi nắm đầu thằng bầy Lé bên cạnh, hỏi nó : “Sao hai nhỏ này quánh nhau dọ?” Thằng bầy Lé trả lời phũ phàng. À mà phũ nhưng quyến rũ mà . “Dành chức hot girl gì đó đại ca”.

Her, lại là bọn dở hơi. Có cho tiền tôi cũng không muốn ngăn bọn điên này lại. Nhưng nghĩ tình Ngọc Lan đã biết sửa đổi nên tôi quay sang hỏi ý kiến của nhỏ và Ngọc. Hai chúng nó gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Tôi mỉm cười vui vẻ rồi chạy đến đưa Ngọc Lan ra. Tôi dính ngay phát tát của Thùy Anh nhưng thật may, tôi né kịp. Đỡ Ngọc Lan ngồi xuống ghế, tôi hỏi Thùy Anh :

- Làm gì mà đánh người ta dữ vậy?
 - Không phải chuyện của mày. Cút đi ! – Thùy Anh giận dữ, nắm tóc tôi giật phắt lại.
- Tôi hơi sôi máu nhưng cũng ráng cười xuề xòa với Thùy Anh. Ắ không những không nể tình tôi “hiền từ” với ả mà ả còn vung tay tát tôi nữa chứ. Máu gần như dồn lên tới não, tôi ghì chặt tay ả và “bịch”, ả nằm đo ván dưới đất. Nghe đâu còn có tiếng gãy của xương nữa chứ. Tôi bình thường thì không chịu, ả muốn thách thức tôi dùng bạo lực hay sao ấy.

Thùy Anh nhìn tôi bằng cặp mắt đầy căm phẫn rồi ngã à không xỉu xạo mới đúng. Thùy Anh diễn rất đạt và nhập vai khiến mọi người xung quanh cứ tưởng ả ngất vì bị tôi ột trận tơi tả. Tôi nhìn ả chăm chú, khóe môi ả giật giật, hình như là đang cười thầm. Tôi xém bật cười vì sự giả dối của ả. Ai đời đang giả bộ ngất xỉu mà lại cười lộ liễu như vậy. Đúng là một màn kịch à không phải mà là bi kịch của sự ngu ngốc nhất mà tôi từng chứng kiến.

Chắc là Thùy Anh muốn hạ bệ tôi khỏi cuộc thi vô duyên, vô đáng, vô dùng, vô gì gì đó thì phải nên mới hạ mình mà đi diễn trò thấp hèn như vậy. Thật không có nghĩa khí à nha !

Nhỏ và Ngọc định lên chửi cho Thùy Anh một trận ra trò thì tôi nhún vai, lắc đầu bảo chúng nó đừng xen vào, kéo làm mất vui. Tôi ngoắc tay ra hiệu cho bầy Lé bế Thùy Anh lên. Tôi ghé vào tai gã, nói nhỏ :”Mày xem có chiêu gì làm con này tỉnh thì làm đi !”

Bầy Lé nhìn tôi cười khì. Gã đi lại phía Thùy Anh đang nằm co ro như con gà chết ở đó, gã cuỗi sát người xuống, định “hô hấp nhân tạo” cho Thùy Anh thì ả mới mắt ra, la toáng và vung tay lên. Bầy Lé nắm chặt tay Thùy Anh lại, phần nộ nói :

- Tôi muốn cứu bạn thoát khỏi nhục nhã. Không cảm ơn thì thôi, lại còn tát tôi. Muốn gì đây? Đóng kịch dở quá ! Chẳng có gì gọi là thú vị.

Cả đám đông cười sặc sụa. Ai nấy cũng ném cho Thùy Anh vài tia thương hại rồi phá lên cười. Rõ ngốc kia mà !

Thùy Anh đỏ mặt tía tai, cúi gầm mặt xuống rồi hét lên :

- TỰ BÂY BIẾN HẾT CHO TAO !!!!!

- Diễn dở quá đã đành. Không biết xấu hổ còn lớn giọng. Có tin nguyên đám ở đây đá mày như đá một con cóc không? – Nhỏ nhếch môi.

- Mày ... – Thùy Anh cứng họng, ngồi đó và chọn biện pháp hét làm vũ khí.

Chúng tôi bật tai lại. Tiếng hét quá kinh khủng khiếp. Chó, gà, vịt ở đâu bay loạn xạ cả lên. Một âm thanh du dương truyền đạt đến lớp học 11a1 nhanh chóng :

- CÁC EM Ở ĐÂY LÀM GÌ ???!!!!!!

Thầy Chí – Giám thị khối 11 đang đi “săn lùng” chúng tôi. Ở đâu có bi kịch – Ở đó có thầy Chí). Đám đông nhanh chóng chạy ra thì bị ổng quát khí thế, người ta hay gọi ổng là sát thủ roi điện ấy). Liên hoàn quát cơ đấy ^^!

Cả đám chạy hết, chỉ còn Thùy Anh không biết gì và tiếp tục ở lại đóng nốt vở kịch. ả cứ la hét thất thanh như bà điên, tay chân quơ loạn xạ làm chúng tôi bật cười thành tiếng. ả ngồi dậy, ngẩng mặt lên thì thấy thầy Chí, hoảng quá, ả định vọt chạy thì bị ổng nắm cổ áo lôi lại, thầy Chí nói :

- Cô làm gì ở đây? Tự tập đánh nhau rồi còn múa tay múa chân nữa.

- Em ... – ả đơ người.

Thùy Anh bắn tia lửa điện tứ tung. Chúng tôi và đám đông ở ngoài cười khúc khích. Chờ ả nhận cực hình của sát thủ nghiêm túc Bành Đức Chí – em trai Lý Đức =))).

- Cô ra ngoài chạy 10 vòng sân. Dọn sân trường 1 tuần nghe rõ chưa ?

- Nhưng mà em ...

- Ai có tội cũng nói mình không có. Không nhưng nhị gì hết. Ra ngay !

Thùy Anh nghiêng rặng treò treò, dùng dùng bỏ đi ra ngoài. Chúng tôi tản ra, dọn đường cho ả đi thì ả phán một câu (thánh phán) :

- Tự mày được lắm. Chờ cầm học bạ về nhà đi !!!!

- Em còn lắm nhảm gì đó? Đi nhanh lên ! – Thầy Chí nói vọng ra.

- Dạ ...

Thùy Anh hốt hoảng chạy ra sân tận mấy vòng. Nhìn tướng ả chạy trông buồn cười thật. Nói ả chạy cho có khí phách chứ ả toàn lết không hà. Công nhận ả đẹp thật, đẹp mà điên, khổ vãi !!

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 48

48. Chương 48

Chương 48: Váy, váy, lại là váy !

- Hết phim rồi. Giản tán dêêê. – Tôi cười, nói với mọi người xung quanh.

Bọn họ nhanh chóng ai về nhà nấy. Còn về phía tôi, tôi lại bị hai con mụ điên lôi quần quai vào wc, tụi nó muốn giết tôi bằng đũa mới hả lòng hả dạ. Tôi cầm lấy bộ váy, nhăn mặt, nói với tụi nó :

- Híc. Tao không mặc đâu !

- Không mặc cũng phải mặc ! Lớp mình trông cậ hết vào mầy đó. Liệu mà ráng thi tốt nghe chưa mầy. Nếu không thì ... – Nhỏ cười đều.

- Mặc thì mặc. Bệnh gì cử? – Tôi nghiêng răng ken két rồi chạy vào wc.

Nhìn kĩ thì bộ váy này cũng đâu có rườm rà. Vừa thiên nhiên, lại vừa đẹp nữa chứ. Chỉ đáng tiếc là cái váy, nếu không có khắc tinh của tôi thì hiển nhiên tôi sẽ yêu quý nó. Em rất tốt nhưng chị rất tiếc, kakaka.

Tôi bước ra. Bộ váy làm tôi hơi khó chịu. Cả buổi sáng mặc váy chưa đủ, giờ còn mặc nữa. Váy, váy, váy lại là váy !

Nhỏ với Ngọc òa lên một tiếng rồi bay lại ôm chặt lấy tôi. Mém xiu nữa là tôi đi du lịch ở dưới luôn rồi. Đã bực bội còn gặp hai con mắu này nữa.

- Làm gì mà ôm tao vậy? Les à? Đã bực bội, chậ chội, nực nọi còn gặp hai tụi này. Thiệt là bực hết chỗ nói. – Tôi cầu nhàu.

- Cho tao xin lỗi. Tại tao thấy màu cute quá. – Nhỏ cười khì.

- Coi bộ xinh lắm đó. – Ngọc tiếp lời làm mặt tôi đỏ ửng.

Khen gì mà lắm thế? Tôi biết tôi “đẹp” mà nên không cần phải khen đâu). Tôi chảnh như “gấu gấu gấu, ằng ằng ằng” =))))

Tôi soi mình trong gương. “Con nào vậy này?” – Tôi ngạc nhiên.

- Mày đó con quỷ. Chả bù cho tao. – Nhỏ thút thít.

- Ồ, vậy thì đi thi đi. Mày làm như tao muốn lắm vậy. Do tình thế ép buộc thôi ! – Tôi thở dài.

- Tao biết mà. Mày chỉ thích đá đấm, ba cái cuộc thi yểu điệu như thế này thì làm sao hợp với chị Ngân nhà ta được, đúng không? – Nhỏ cười.

- Chỉ có mày là hiểu tao nhất. – Tôi nháy mắt tinh nghịch.

- Nè nè, còn tui nữa chi? – Ngọc giận dỗi.

- Uh, cả hai đứa mắu cá khô tui này luôn. – Tôi nhe răng ra nhát ma tụi nó.

Cả bộ váy toát lên vẻ thiên nhiên trông rất giản dị nhưng cũng rất đáng yêu. Một màu xanh hài hòa, đậm chất thiên nhiên. Quả thực là một “kiệt tác” của cô .

Chơi tôi vậy chưa đủ thắm vào đâu. Hai đứa chúng nó lại lôi tôi về lớp trước bao nhiêu con mắt của mọi người. Chuchoa, ngượng chết đi được ! Ai cũng mặc đồ màu mè hoa lá hẹ, còn tôi ... từ trên xuống dưới là xanh, xanh, xanh, và xanh !

Cuối cùng cũng được yên, tôi ngồi phịch xuống ghế, lại một lần nữa lỗ tai tôi tiếp tục bị bày vệt tào xuyên thủng :

- Woa !!!! – Bọn lớp tôi ủa lên.

Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai, găm gờn nhìn tụi nó làm tụi nó cụp đuôi, quéo.

- Mày ngồi im, để tui tao make up. – Nhỏ nói.

- What the lộn? Lại làm gì đầu cổ tao nữa đây? – Tôi hỏi.

Suyt !

Tôi nín bật và “tạo” cơ hội để chúng nó bôi bôi trét trét những kí phần dày cộm và hành hạ tôi một cách vô tội vạ.

Hắn bước vào. Chuchoa mạ ơi, đẹp gì mà đẹp thế?

- Ăn giống gì đẹp dữ ?! – Tôi thốt lên.

Bọn nó quay xuống nhìn tôi rồi bật cười. À mà tôi hơi vô duyên phải không? Tại hắn mà. Ai kêu hắn đẹp zai như vậy chứ ! Lỗi là tại hắn à nha !

Hắn mặc áo thun trắng bên trong và khoác cái áo màu xanh lam bằng vải, à không phải, bằng ni lông hay gì đó bên ngoài. Quần xanh lẫm. Trông rất là cute boy. Nét quỷ quái, tinh nghịch biến đâu hết. Giờ chỉ còn lại một Thanh Phong lạnh lùng, điển trai thôi).

- Tôi biết là tôi đẹp. Cậu không cần la hét vậy đâu ! – Hắn cười đều.

- Ồ, cậu đẹp lắm. Đẹp y chang con “gấu chó” nhà cậu ấy (ý là con chó) ! – Tôi đáp lại.

Hắn nhìn tôi cười pha chút quỷ dị. Tôi thấy lạnh lạnh sống lưng nhưng cũng hất mặt đi. Nhìn mặt hắn mà tôi muốn đung ngay cho bỏ ghét. Xấu gì mà đau khổ vậy nè? Xấu đau xấu đớn).

Sau khi được thầy Chí cho chạy 10 vòng sân, Thùy Anh cũng lết vào. Trên người ả mặc bộ váy khá dễ thương. Bộ váy dài phủ xuống chân. Trông rất cổ điển nhưng cũng khá lịch sử.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 49

49. Chương 49

Chương 49: Cố tình....?

- Xong chưa vậy? Nhức đầu, mỏi cổ, mỏi mắt, mỗi tùm lum hết nè ... – Tôi thở dài.

- Mày im chút coi. Mém xong rồi. – Nhỏ nói, tay làm quần quai trên tóc tôi.

- Mém là chừng nào? – Tao nổi cáu.

- Ờ thì còn make up nữa. Nãy giờ mới làm tóc thôi. – Ngọc cười.

“HẢẢẢẢẢẢ !!!” – Tôi hét lên.

Dây thanh quản của tôi rất chi là tốt. Hét sao mà hết lớp nghe luôn. Quá pro *vỗ tay* !

- Lát xong liền à. – Nhỏ nói chắc nịch.

- Chắc không vậy?

- Chắc. Mày không cần lo đâu. Tận 3 giờ mới thi mà.

- Ờ nhưng mà thi từ giờ tới tới?

- Hình như là vậy.

- Oh my chuối !! Tao đâu biết gì đâu mà thi ?! – Tôi hốt hoảng.

- Không cần cuốn lên như thế. Ban giám khảo hỏi sao thì trả lời vậy thôi. Còn phần thi năng khiếu, song ca hay ứng xử, mày vất vả rồi. – Nhỏ nhướn miệng cười.

- Ờ .. vậy tao không thi đâu ! – Tôi nói và dự luôn kết quả : tôi sẽ bị đánh tơi bời và bị chúng nó hành hạ vô tội vạ nữa cho coi.

Cả lớp đang nhốn nháo hơn ông Tào Tháo thì im bật, nhìn tôi rồi ai nấy thở dài sườn sượt. Tôi đang ngỡ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra thì chúng nó quay lên, chẳng ai thèm quánh hay chửi tôi nữa. Tự dưng tôi thấy trong lòng buồn buồn sao ấy. Chẳng lẽ nhất định tôi phải thi à? Tự dưng tôi thêm cảm giác bị người ta chửi hay quánh ghê. Làm ơn, chửi hay quánh tôi đi mà ((.

Nhỏ với Ngọc cũng bỏ đi lên bảng một mạch. Hấn cũng không nói gì, cầm cúi chơi game tiếp làm tôi hơi hụt hẫng. Hừ, cái bọn này, bữa nay làm sao thế? Chúng nó muốn ép chết tôi mới hả dạ mà ! Đúng là bọn không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết, lũ đáng ghét !!!!

Im lặng, im lặng và im lặng. Chúng nó cứ thi nhau im lặng suốt. Việc ai người đó làm khiến tôi khó chịu đến tột cùng. Ồ, không thèm nói chuyện với tụi bây nữa, thứ bạn gì kì cục, thấy ghét, xíííí !!!

Sau một hồi lâu, tôi phải đấu tranh tư tưởng lắm mới xiu xuống, la hét như bà điên :

- Được rồi. Tao thi được chứaaa ????

Bỗng, chúng nó phá lên cười như điên. Tôi đang hết sức là bức mình vì tự nhiên khi không, nhận lời đi thi làm gì cho chuốc họa vào thân thế không biết. Nhưng tất cả là vì tôi, vì tập đoàn “lí bư” này, tôi đành phải hy sinh tấm thân vàng này vậy.

- Phải dùng biện pháp mạnh mày mới nhận lời. Ngang bướng vừa thôi ! – Nhỏ cười.

- KỈ CỤC. – Tôi xụ mặt.

Nhỏ cười rồi cùng Ngọc tiếp tục tra tấn mãnh liệt lên đầu cổ tôi. 2 phút 53 giây, quá đẳng cấp, chúng nó đã giật được giải những người có trí tưởng tượng cao vút. Chúng nó cười mãn nguyện rồi đưa cho tôi tấm kiếng. Omeoi, tôi là ai và ai là tôi?

Tóc tôi được nhỏ búi củ tỏi. Trên tóc có dính thêm cái nơ màu xanh lá. Và hai phần tóc phía dưới được nhỏ tết bím lại và quấn nó lên giữa phần tóc và phần mái của tôi. Trông rất đơn giản nhưng cũng rất thanh tú.

- Hay là mình đi ăn xú đi rồi make up cũng chưa muộn mà. – Mắt tôi sáng rõ, chỉ cần nhắc tới từ ăn thôi là tôi nghe được âm thanh dói cồn cào của cái bụng cứng của tôi rồi.

- Heo à? Để xem em muốn ăn gì. Ông xã đưa em đi ăn nha. – Hấn bỏ cái iphone qua một bên, đi lại phía tôi.

- Cậu á? Mơ đi !!

Hấn nhếch mép cười đều rồi nắm tay tôi lôi đi. Bọn nó cũng theo sát tôi và hấn.

Vừa đi, tôi vừa nhăn mặt nói với hấn :

- Buông ra coi !

- Không !

- Đồ chối lông gà. – Tôi lằm bằm.

- Chối gì? Lông gà gì? – Hấn cười đều.

- À .. ý tôi nói là chiều nay tôi sẽ đi mua chối lông gà. Đúng rồi ! Chối lông gà. – Tôi cười xuề xòa.

Bàn tay của hấn ấm thật ! Tôi có thể cùng hấn tay trong tay đi hết đoạn đường còn lại không? – Tôi chợt lắc đầu xua đi cái suy nghĩ ngốc nghếch đó. Có điên tôi mới thích hấn. Một tên sao chổi đáng ghét thì làm sao tôi thích cho được? Nếu tôi mà thích hấn thì cá chắc là tôi bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Hấn đẩy tôi ngồi phịch xuống ghế. Ghé sát tai tôi và nói :

- Cậu đẹp lắm !

Chỉ một câu nói vồn vồn 3 từ đã khiến tôi như muốn điên lên. Mặt tôi đỏ như trái gấc, tim đập thình thịch không ngớt. Không biết vì cái tên điên này, “bệnh” tim của tôi đã phát tác mấy lần. Nếu tôi nhớ không lầm thì đây là lần thứ mười mấy rồi thì phải. Đáng ghét !

- Cả..m ơn. – Tôi ngượng ngùng, cúi gầm mặt xuống.

- Tôi nói chơi đó. – Hấn cười đều.

Không từ nào có thể diễn tả tâm trạng, tâm tư, trạng thái bất bình thường của tôi bây giờ đâu. Tôi thật muốn điên lên vì tên heo mọi đáng chết này. Sao mà trên trái đất đẹp đẽ này lại xuất hiện một tên sao chổi đáng ghét, xấu xa như hấn chứ? Thật là biết làm người khác tức điên mà !!!!

- NÈ ! TÔI ĐẸP HAY XẤU THÌ LIÊN QUAN TỚI DÒNG DỒI, DÒNG HỌ, GIA TỘC, GIA PHẢ CỦA CẬU CHẮC. TÔI BIẾT LÀ TÔI ĐẸP NÊN CẬU KHÔNG CẦN PHẢI KHEN ĐÁU. ÍT RA THÌ TÔI CŨNG ĐẸP HƠN TÊN SAO CHỔI CẬU. ĐỒ ĐÁNG GHÉT, ĐỒ KHỐ ƯA ! CẬU ĐÚNG LÀ ÔNG VUA CỦA 3TK MÀ !

Tôi nổi trận lôi đình, quay sang đá đấm hấn tụi bụi.

“Cho mi chết này, i chết này!” – Tôi la toáng lên.

- Hai người làm trung tâm của cả canteen kia kìa ! – Ngọc cười.

Tôi thở hồng hộc, lườm hấn một phát rồi ngồi phịch xuống ghế. ĐÁNG ĐỒI, ĐÁNG GHÉT, ĐÁNG CHẾT, ĐÁNG MẮNG, ĐÁNG ĐÁNH, ĐÁNG ĐÁ TÊN SAO CHỔI MẮC DỊCH !!!!! – Tôi hét lên.

- Hả giận chưa? Hả dạ chưa? – Hấn cười đều.

- Grrrr, cậu ăn cái gì mà sao cậu đáng ghét thế hả tên đáng ghét ? – Tôi nhìn hấn với con mắt nảy lửa.

- Tôi ăn cơm cậu nấu đó. – Hấn nói.

- Ờ, đúng dzồi, cơm tôi nấu, đáng lẽ, tôi nên nấu nồi cháo heo cho cậu ăn thì đúng hơn !

- Có giỏi thì cậu nấu đi. Tôi sẽ ăn !

- Ăn con mắm Thùy Anh đó !

- Hai người có thôi đi không, lớn rồi mà cứ như con nít. – Nhỏ nói.

- Có trách thì trách tên điên này nè. Ai kêu hấn cứ chọc ghẹo tao làm gì. – Tôi bĩu môi. – Thôi, bỏ qua đi, mình ăn gì đi.

Tôi vào canteen, rinh ra mấy bị xì-nách cay với mấy ly trà sữa. Chuchoa, cảm giác thật sự là rất tuyệt.

Chúng tôi vừa ngồi chém gió vừa nhâm nhi mấy bịch bánh cay xé lưỡi. Tôi nhìn mông lung thì thấy nồi cháo heo Bành Thùy Ăn Dưa Bỏ. Ắ ta đang cầm ly trà sữa, cứ nhìn tới nhìn lui chỗ chúng tôi như con ăn trộm vậy. Tôi hơi nghi ngờ nhưng cũng không có phản ứng gì to tát nên tôi ngồi im và chờ xem ả định giở trò gì nữa.

Ả tiến gần lại phía tôi, làm động tác giả như là đổ trà sữa, tôi nhanh chân, chạy ra khỏi bàn. Ly trà sữa đổ xuống đất. Nhỏ, Ngọc, hấn, Huy, Lâm nhìn ả như muốn ăn tươi nuốt sống. Nhỏ không chịu được, bèn nói :

- Mà lại muốn làm gì nữa đây?

- Tao sơ ý thôi. Xin lỗi. – Thùy Anh hậm hực nói.

- Cái định mệnh, cố ý còn nguy biện nữa. – Ngọc nói.

- Tụi mày không tin thì tao đành chịu. – Thùy Anh tức tối, bỏ đi.

Định bỏ đi thì bị nhỏ giữ tay lại. Thùy Anh hất tay ra, nói bằng giọng khinh khỉnh :

- Mày là hạng thấp hèn mà dám nắm tay nắm chân tao?

- Ờ, đúng rồi. Chúng tôi có thấp hèn thì cũng chỉ là vấn đề kinh tế. Còn bạn, bạn thấp hèn lẫn cách nói chuyện và luôn tỏ ra bạn là người không có học thức. Người như bạn, sống chỉ cho chặt đất thế không biết ?! – Tôi nói.

- Mày ... – Thùy Anh cứng họng, bỏ đi một mạch.

- Thôi chết, tao dễ quên điện thoại trên lớp rồi, lỡ có ai gọi thì làm sao đây. Tụi bây đợi tao chút, tao lên lấy rồi xuống liền. – Tôi nói.

- Tôi đi với cậu ! – Hấn nói.

- Không cần đâu. Tôi đi nhanh thôi mà !

Tôi đứng dậy và đi về lớp. Vào lớp, tôi mở cặp lấy cái ghế yêu rồi chạy nhanh ra phía cầu thang. Tôi luôn có cảm giác bất an từ khi rời canteen. Bỗng “RẦM”, tôi đang đi thì bị ai đó xô ngã xuống cầu thang. Tôi lăn tạt mấy vòng suốt mười mấy bậc cầu thang. Toàn thân tôi đau buốt, chân tôi không nhúc nhích được nữa. Đầu gối cũng bị vài vết xước và tuôn ra máu. Tôi cố gắng nhìn lên cầu thang, một bóng người xẹt ngang qua rồi lên lầu. Không lẽ là ma? Không đúng ! Ma làm sao có chân mà đi được? Tôi cố gượng dậy xem kẻ nào rãnh rỗi bày ra chuyện này thì “BỊCH”, tôi tiếp đất một cách bạo lực.

Thật sự thì ... ai đã làm chuyện này?

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 50

50. Chương 50

Chương 50: Thủ đoạn

Tôi đang loay hoay, không biết làm sao đứng dậy nổi với cái chân xi-cà-que này thì tôi bị ai đó đánh vào sau gáy. Tôi khép hờ mi mắt rồi chìm vào giấc ngủ ...

Trong lúc quá mệt mỏi, tôi nghe được cuộc nói chuyện của hai người nào đó.

- Mày đánh có nặng tay quá không đó?

- Em đánh nhẹ mà, không sao đâu !

Rồi tôi bị ai đó lôi đi một cách thô bạo. Cả người tôi đau nhức, cả mắt cũng không thể mở nổi. Tôi chỉ nghe thấy những tiếng ồn ào, náo nhiệt của mọi người rồi từ từ im lặng hẳn.

Tiếng cửa đóng sầm lại ...

Trong khi đó :

- Sao Ngân đi lâu quá ! – Hấn nói, vẻ mặt lo lắng.

- Hay tụi mình đi tìm nó đi ! – Nhỏ nói.

Cả đám chạy lên lầu tìm tôi. Hấn tìm dáo dạt xung quanh lớp nhưng không thấy ai, lấy tay đập lên bàn, gằn giọng hỏi :

- Ngân có lên lớp không?

Bầy Lé run run, nói :

- Hồi .. này em có thấy đại ca lên đây, nói là lấy điện thoại gì đó rồi đi xuống.

- Vậy nó đi đâu được chứ? – Ngọc lo lắng.

- Thì .. Thì Anh. Đúng rồi ! Con nhỏ đó chứ không ai hết ! – Ngọc nói, chợt nhận ra điều gì đó.

- Tao biết ngay mà ! – Nhỏ nhếch môi.

- Có chắc là nó không? – Duy Lâm hỏi.

- Chắc sao không? Nó hai, ba lần kiểm chuyện với mình. Vụ lần này, chắc nó tức không làm bản được bộ váy của nhỏ Ngân nên mới giở trò !

- Vinh, đi kêu Thùy Anh, mọi giá phải lôi nó lại đây ! – Hấn nói với bảy Lế, sự lạnh lùng toát ra mỗi ngày một nhiều.

Bảy Lế lập tức chạy đi kêu Thùy Anh. Thùy Anh đang ngồi nói chuyện với con bé Mi lớp dưới thì bị bảy Lế làm phiền. Á tức quá, nói :

- Mày cút đi !

- Đại ca Phong kêu. Chứ tôi không rãnh để giao du với hạng người như bạn. – Bảy Lế tức giận nói.

- Ph..ong? – Thùy Anh nói, sự thích thú lộ ra trông thấy rõ.

Thùy Anh chào tạm biệt nhỏ Mi rồi phóng lên lầu.

Tại lớp 11a3

- Mày định làm gì? – Thành Huy hỏi hấn.

- Giả vờ không biết. – Hấn nhếch mép.

- Ý mày là ... – Thành Huy khó hiểu, hỏi hấn.

- Giả ngu đó ! – Nhỏ cười, nụ cười quỷ dị lúc ẩn lúc hiện trên môi nhỏ.

Cùng lúc đó thì Thùy Anh chạy tới, hớt ha hớt hải hỏi hấn :

- Phong tìm Thùy Anh có việc gì hả?

- Cô nói Ngân về nhà có việc. Cậu thay Ngân diễn cùng tôi. – Hấn nói, mặt lạnh tanh.

- Thi..ệt sa..o? – Thùy Anh mừng rỡ.

- Không muốn có thể không diễn. – Hấn nói.

- Thùy Anh muốn mà. Được diễn chung với Thanh Phong là Thùy Anh vui lắm. – Thùy Anh cười vui vẻ.

- Nè, Ngân về nhà có chút chuyện chứ không phải về luôn đâu, làm như mày thay Ngân diễn hết cả 4 vòng vậy mà vui với chả lắm. Đừng có nằm mơ nữa ! – Nhỏ khiêu khích.

- Phải rồi. Người như mày làm sao có tư cách đó. – Ngọc nhếch môi.

- Tao như thế nào kệ mịa (mom) tao đi. Liên quan đế* gì tới tụi bây? – Thùy Anh thô tục.

- Sao không? – Nhỏ cười.

- Liên quan gì? – Thùy Anh nhú mày.

- Mày là R.I.P à không V.I.P trong lớp 11a3 này, và cũng là “bạn” tao, bộ không liên quan gì à?

- Bạn mày? Tức cười. Tao đường đường là một tiểu thư tập đoàn lớn. Việc gì phải làm bạn với một con nhỏ ngu dốt, thiếu i-ốt như mày, mày đang nằm mơ đấy à? – Thùy Anh cười nửa miệng.

- Phải rồi. Tiểu thư tập đoàn lớn. Lớn thế nào? Như cái bánh xe bò sao? – Ngọc giễu cợt.

- Mày ...

- Thôi, đừng cãi với con điên này nữa, chỉ tốn hao nước bọt, để tao gọi cho Ngân xem có chuyện gì. – Vừa nói, nhỏ vừa lấy cái đế yêu ra, vờ bấm.

- Tụi bây gọi làm gì cho tốn công. Nó bị tao nhốt trong thư việ.. – Thùy Anh buột miệng, mặt có chút biến dạng.

- Cô làm gì, nói ! – Hấn tức giận, quát.

- Thùy Anh .. không .. có làm gì cả. Thùy Anh nói chơi thôi. – Thùy Anh xanh mặt.

- Mày còn không nói? – Nét mặt nhỏ có chút quỷ dị, tiến sát lại gần Thùy Anh.

- Ta..o .. mày cút đi, không được lại gần tao ! – Thùy Anh hét lên.

Thùy Anh giận dữ nhìn cả bọn hắt một lượt rồi chạy đi. Hắt nắm chặt tay thành nắm đấm, chạy nhanh xuống canteen. Nhỏ, Ngọc, Huy và Lâm chạy theo ...

Thư viện

Tôi đang mơ một giấc mơ đẹp, trong mơ, có hắt, có tôi .. cả hai chúng tôi đang đi trên một con đường đầy hoa nở rộ, hắt quỳ xuống, ... thì tiếng cửa mở làm tôi thức giấc. Tôi bàng hoàng nhìn nơi xa lạ này. Nơi này tối om, không có lấy một tia ánh sáng. Tay chân tôi không cử động được. Cả người tôi bị trói chặt. Tôi ngó người nhìn xung quanh, đây chẳng phải là .. thư viện sao? – Tôi hét lên.

- Mày hét nữa đi ! Tao rất muốn nhìn thấy cảnh mày lâm vào bước đường cùng. – Thùy Anh đi vào, giọng điệu như muốn giết người.

Trên tay ả cầm con dao bấm. Biết làm sao đây khi tôi bị trói chặt và cả người không còn chút sức lực nào nữa? Buông xuôi sao? Có lẽ đó là cách duy nhất phải không? Lúc này đây, tôi chợt nghĩ đến hắt, tôi nhớ hắt, nhớ ánh mắt, nụ cười, giọng nói của hắt ... tôi thật sự rất muốn hắt đang ở đây, bên cạnh tôi và không để tôi một mình cô đơn thế này nữa. Hắt nói hắt muốn bảo vệ tôi cơ mà. Sao giờ lại cứ như vậy mà bỏ tôi ở đây? Tại sao, tại sao vậy?

Lúc này không phải là lúc tôi nên yếu đuối, đúng không? Cái tôi cần là phải kéo dài thời gian, được lúc nào hay lúc đó. Chứ không phải giữ bộ mặt yếu đuối và làm trò cười cho Thùy Anh.

- Sao lại bắt tôi?

- Mày có biết mày đang hỏi một câu ngu ngốc hay không? Sao lại bắt mày? Chẳng lẽ mày nên hỏi chính bản thân mày mới đúng. – Thùy Anh như không kiểm soát được mình, càng ngày càng nói lớn lên.

- Tôi không hiểu !

- Mày biết tao thích Phong?

- Tôi không biết !

- Tức cười. Tao thích Phong và muốn giành luôn vị trí của mày ở trong lòng Phong, cả ngôi á quân hot girl của cái trường này nữa ! – Thùy Anh nói thô bạo.

- Vậy thì liên quan gì đến tôi?

- Không liên quan? Mày là vật cản và trở ngại lớn nhất mà tao cần loại bỏ. Mày càng tiếp xúc với Phong nhiều thì Phong càng thích mày nhiều. Giờ thì mày đã biết hết. Có phải nên ... ra đi thanh thản không? – Thùy Anh nhếch mép.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 51

51. Chương 51

Chương 51: Tha thứ

What the lộn? Ắ định giết tôi thiệt á?

Ắ yêu quá hóa mù rồi. Thôi thì tôi tặng ắ bài thơ (ngắn) trước khi ra đi vậy :

“Yêu điên dại rồi cũng về tay không.

Thôi thì cứ long nhong, đôi khi lại thành công trong cuộc sống.” – Tôi ngâm vang.

- Đẹp mày đi ! – Thùy Anh tức giận, nói với tôi.

Tôi đang dùng hết sức lực để mở sợi dây quai quỷ này. Cũng cảm ơn Thùy Anh, vì ắ cột không chắc và chặt lắm nên tôi mới có thể mở.

Tôi buông lỏng hai tay.

Thùy Anh gần giọng :

- Mày giỏi nói móc người khác lắm mà. Sao không nói nữa?

Thùy Anh vừa nói, vừa đi lại phía tôi. Chốc lát, tôi cảm nhận được cái rât trên má. Máu nhẹ rơi trên khuôn mặt tôi. Tôi cầm tay ả lại và hất mạnh ra. ả nhanh nhạy, khứa đầu dao thật sâu vào má tôi. Máu rơi rỉ rỉ, theo đó thấm xuống áo. Tôi cố gắng dùng chân, và dùng hết sức lực còn lại của chân đạp thẳng vào người Thùy Anh. ả văng ra xa. Cùng lúc đó thì ...

Bọn hấn chạy đến. Hấn thở gấp gấp, hỏi tôi :

- Cậu có sao không?

- Không sao ! – Tôi cười nhẹ.

- Con khốn ! – Nhỏ cắn răng, cắn phẫn nói với Thùy Anh.

Thùy Anh cười vang khắp thư viện. Tay cầm dao, ả nói :

- Tôi thích cậu. Nhưng tại sao cậu không chấp nhận tình cảm của tôi? Nếu con Ngân có thể đi khỏi đây mãi mãi, cậu sẽ thích tôi mà, đúng không?

- Diên rồ ! – Hấn quát.

Hấn đá văng con dao trên tay Thùy Anh ra xa. Chạy tới đỡ lấy tôi. Hấn ôm tôi vào lòng, thì thào :”Xin lỗi. Đáng lẽ ra tôi phải tới sớm hơn”. Tôi mỉm cười.

Thùy Anh nghiêng răng ken két. Cầm phẫn nói :

- Lũ khốn. Tụi bây biến hết đi !

- Mày nói ai là lũ khốn? – Ngọc nhếch môi.

Nhỏ tức giận, cầm lấy con dao và tiến gần lại phía Thùy Anh. Thùy Anh tím mặt, môi nhỏ khẽ run bật lên. Ngọc giữ tay Thùy Anh lại và ... nhỏ khứa dao thật sâu vào mặt Thùy Anh. Thùy Anh giãy giụa, dao khứa nhiều phía, phút chốc .. mặt Thùy Anh chỉ toàn một màu đỏ tươi của máu.

- Dừng lại đi ! – Tôi nói.

- Mày sao vậy? Nó xém hại chết mày đó ! – Ngọc gắt gỏng.

- Tao vẫn còn nguyên mà. Tụi bây tha nó đi. Dù sao cũng không có thương tích gì nhiều. Làm vậy thì nhẩn tâm quá !

Gương mặt Thùy Anh giờ có nhiều vết xước, tôi nhìn mà trong lòng hơi sợ. Nếu đổi ngược lại đó là tôi thì thật là quá kinh khủng !

- Coi như mày trả nợ xong ! – Nhỏ nói, quăng con dao ra xa.

Thùy Anh khóc, tiếng khóc nhỏ nhưng đầy sự hối hận. Thật là xót xa cho Thùy Anh. ả chỉ vì một phút không suy nghĩ mà lại ra nông nổi này. Có phải là cái giá phải trả quá đắt?

- Tôi .. xin .. lỗi .. – Thùy Anh gục đầu xuống, nói nhỏ.

- Không sao. Bạn biết lỗi là được rồi ! – Tôi cười nhẹ nhõm.

Người ta nói : đánh kẻ chạy đi chứ ai lại đánh người chạy lại, đúng không?

Chúng ta nên bỏ qua những lỗi lầm và tập tha thứ cho họ. Thù hận để rồi được gì? Chỉ đem lại nhiều vết thương và trong thâm tâm không bao giờ được bình yên. Vậy nên .. hãy tha thứ cho những người biết lỗi và đã sửa lỗi. Như vậy cuộc sống có lẽ sẽ đẹp và sinh động hơn rất nhiều, phải không?

Thùy Anh lau dòng nước mắt, nói với chúng tôi :

- Tôi xin lỗi các bạn. Các bạn tha thứ cho tôi được không?

Chúng tôi nhìn nhau rồi phá lên cười. Nhỏ nói :

- Được rồi. Biết lỗi là tốt !
- Đừng sai rồi lại sai nữa là được ! – Hấn nói.
- Cảm ơn mọi người. – Thùy Anh cười nhẹ.

Chúng tôi dìu nhau ra ngoài. Nụ cười vui vẻ lại hiện trên môi mỗi người. Và .. quan trọng hơn là .. chúng tôi .. sẽ làm bạn tốt của nhau. Hôm nay, ngày mai và cả sau này nữa.

Thùy Anh .. từ giờ sẽ là bạn tốt của chúng tôi ...

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 52

52. Chương 52

Chương 52: Cuộc thi...

Chúng tôi vừa đi vừa cười nói rất chi là vui vẻ. Vào lớp, cô nhìn chúng tôi, nét mặt lo lắng hỏi :

- Ngân, Thùy Anh, hai em sao vậy?
- Dạ ... không có gì đâu cô. – Tôi cười.
- Sao mặt mày máu không nè?!
- Té thôi cô.

Thấy cô còn hơi nghi ngờ, nhỏ nhanh trí lảng sang chuyện khác.

- Cô, chân nhỏ Ngân bị bông gân rồi, sao nó thi được cô?
- Vậy Phong dìu bạn đi em !
- Dạ. – Hấn nói.

Hấn công tôi xuống bàn, đỡ tôi ngồi xuống ghế, hấn nhú mày :

- Còn đau không?
- Đau sao không? Tôi là người, hông phải trâu đâu nha !
- Được tôi quan tâm, đó là niềm hạnh phúc, biết không?
- Khỉ nè ! – Tôi cóc đầu hấn.

Chuchoa, tôi ăn gan hùm rồi !! (.

Chắc chắn hấn sẽ nổi điên lên, đá vào chân tôi, rồi hít sọt tôi luôn không chừng .. và tôi sẽ .. nóc ao (.

Trái như tôi dự đoán, hấn chỉ nói :

- Xin lỗi.
- Đâu phải lỗi của cậu. Nếu cậu thích có lỗi với người khác như thế thì cậu cứ tự nhiên, xin lỗi nguyên cái trường này cũng được đó. – Tôi mỉa mai hấn.
- Nè, tôi quan tâm cậu, cậu không cảm ơn, lại còn mỉa mai tôi là sao? – Hấn gắt.
- Tôi mượn cậu quan tâm tôi hả? Đồ khỉ đít đỏ ! – Tôi nổi cáu.

Hấn tức giận, quay mặt đi chỗ khác làm tôi đơ người. Tưởng hấn sẽ cho tôi ăn cú nóc ao chứ. Tình hình có vẻ căng thẳng đây !

Bọn lớp tôi đi đâu hết, chỉ còn lại tôi và hần. Không khí ngột ngạt, căng thẳng làm tôi khó chịu. Tôi xuống nước, hạ giọng, nói với hần :

- Được rồi sao chổi, tôi xin lỗi !

- Cậu biết xin lỗi? – Hần mĩa mai.

.

- À .. ờ .. biết sao không? Tôi đâu phải thần thánh đâu mà không biết xin lỗi. Cậu làm như chỉ mình cậu biết xin lỗi vậy. – Tôi vờ dỗi.

Hần xích lại gần tôi, hơi thở của hần phả vào tai tôi làm cả người tôi nóng ran.

- Để xem cậu làm sao để tôi chấp nhận lời xin lỗi cậu.

- Cậu không nhận thì thôi. Thù dai như heo nái.

- Ít ra thì cậu cũng phải ... – Hần nhếch môi.

Quái ! Phải làm gì chứ? Mua kem cho hần ăn á? Không bao giờ đâu nha.

- Tôi không bao kem cậu đâu ! Đừng có mà mơ !

Hần chỉ vào gò má làm tôi đỏ mặt. Hôn má hần á?

- Hôn má cậu à? – Tôi “ngây thơ” hỏi.

Hần gật đầu. Tôi liền lấy cái để yêu ra và bấm tí tít. Hần cau mày, nói với tôi :

- Cậu làm gì vậy?

- Thì tôi gọi cho bác Nga và hôn bác ấy. – Tôi cười ranh mãnh.

Nhìn bộ dạng tức giận của hần mà tôi không khỏi bật cười. Mặt méo xệch, khói bốc lên nghi ngút. Kaka, chạy thôi !!

Tôi định đứng dậy, nhưng lại nghĩ tới cái cảnh cặp giò đáng thương của tôi đã bị Thùy Anh cho lăn tăn mấy vòng, tôi nuốt nước bọt ừng ực, ngồi xuống và chờ phiên toàn xét xử “Nguyễn Khả Luyện”.

Hần áp mặt hần lại gần mặt tôi. Chết tiệt ! Tim tôi như muốn nổ tung lên. Nó cứ đập “thình thịch – thình thịch”. Xui xẻo thế không biết !

- Cậu mà xích lại gần nữa là tôi báo công an bắt cậu đó nha ! – Tôi hăm dọa.

Hần không mấy để tâm tới lời tôi nói. Càng ngày càng xích lại hơn nữa. Cho đến khi, tôi không thở được nữa thì hần mới xích ra. Chưa kịp la lên cầu cứu thì “chóc”, hần lại đặt đôi môi ghé của hần vào gò má xinh xắn của tôi. Thật tức chết mà !! Yaaaaaaaaa.

- Ai cho cậu tùy tiện đụng vào má tôi hả? – Tôi hét lên.

- Thích.

Lại là chữ thích. Sao tự dưng tôi thấy ghét chữ thích của hần quá cả.

Tôi cười vui vẻ rồi nắm lấy tóc hần và giật lia, giật lia làm hần ôm trọn gọng giật của tôi. Đáng đời tên thích lợi dụng nhan sắc người khác.

Hần không những không “khóc” mà còn cười khì thế mới đau chứ. Vậy là nát bét gò má cute của tôi rồi. Híc híc, sao hần đáng ghét quá vậy nè? Huhuhu.

Bọn lớp tôi từ đâu bay vào rồi cười lẩn lộn. Bực mình hết chỗ nói. Chính chúng nó tiếp tay cho con khỉ tào lông lá này mà.

Cô cười, nói với nhỏ :

- Em với Ngọc trang điểm cho Ngân đi, xúu nữa là thi rồi.

- Dạ. – Chúng tôi đồng thanh. – Nhưng mà .. cô ơi còn Thùy Anh sao ạ? – Tôi hỏi.
- Mặt xeo không nên chắc Thùy Anh không tham gia được. Vậy lớp ta chỉ có một cặp thôi ! – Cô nói.
Thùy Anh cười nhẹ rồi gật đầu.

Sau một hồi quần quai như con cờ hó dại, chúng nó thả tôi ra và bắt đầu suýt xoa :

- Em yêu. Làm người yêu anh nha ! – Nhỏ cười khì.
- Đừng mà. Theo anh nè. Anh đẹp trai hơn. – Ngọc cười.
- Tui chuẩn men hơn nè, theo tui đi ! – Thùy Anh cười vui vẻ.
Tôi chết cười với lũ này mất. Tôi biết là tôi “đẹp” mờ .

- Các em xong chưa? Tới giờ thi rồi. – Cô nói.

Nghĩ tới cái cảnh tôi phải cùng hấn lả lướt một vòng sân khấu, thật là quá kinh khủng khiếp !

Chúng nó lôi tôi như lôi một con vật. Hết đứa này công tới đứa khác công. Chúng nó còn dành nhau công tôi nữa chứ. Và kết quả .. cái mông của tôi : thêm một lần đau.

Vào hội trường, tôi choáng ngợp, mém xiu nữa là chết ngất ngây vì vẻ đẹp của cái sân khấu này rồi. Một dàn bong bóng đủ màu sắc. Hình trái tim, hình bông hoa được tô đậm màu sắc bằng những ánh đèn nhiều màu. Vì là hội trường nên trong đây rất rộng, có sức chứa cả ngàn học sinh. Bên trong và bên ngoài được cách biệt bằng nhiều cánh cửa cách âm.

Tôi như đắm chìm vào vẻ đẹp huyền ảo ở đây. Chúng tôi vào phòng chuẩn bị, tiếp tục tán gẫu với nhau. Có lẽ đó là cách duy nhất để tôi không thấy hồi hộp.

Tiếng nhạc nhẹ vang lên. Thầy Khôi lên giới thiệu. Các lớp thi nhau trình diễn những tiết mục thật đặc sắc. Ai cũng rất xinh đẹp trong bộ váy hay bộ quần áo của mình. Chỉ có lớp tôi thì toàn là xanh, xanh, và xanh. Nhìn như mấy cây đèn giao thông màu xanh vậy.

- Và sau đây là cặp đôi của lớp 11a3, xin các bạn ột tràn pháo tay !!! – Thầy Khôi nói.

Một tràn pháo tay vang lên. Tim tôi đập liên hồi. Điều tồi tệ sắp xảy ra rồi !!!

Hấn nắm lấy tay tôi. Tôi cảm nhận rất rõ hơi ấm tay hấn truyền nhanh vào tay tôi. Hấn mỉm cười trấn an :”Không sao. Có tôi ở đây rồi. Đừng lo”.

Nghe câu nói của hấn, mọi sự hồi hộp tan đi hết.

- Cố lên ! – Bọn lớp tôi cười.

Tôi nhẹ mỉm cười. Cùng hấn tiến lên sân khấu.

Hấn dìu tôi đi. Lúc này đây, vẻ mặt của hấn trông rất đáng yêu. Một chút lạnh lùng pha một chút trẻ con. Tôi như chết lặng bởi vẻ đẹp của hấn.

Nhìn xuống sân khấu. Tôi mém xiu là té luôn rồi. Bọn lô la lớp tôi, tay cầm bùm bùm la hét khí thế. Tôi muốn chui xuống lỗ trốn ngay và luôn ý. Thiệt là xấu hổ hết chỗ nói.

Kết thúc phần trình diễn thời trang. Một tràn pháo tay vang lên khắp hội trường. Chúng tôi đứng lại, nghe lời nhận xét của ban giám khảo.

- Chân em sao thế? – Thầy hiệu trưởng hỏi tôi.

- Dạ .. em bị té. – Tôi cười xuề xòa.

- Nói chung thì phần thi của hai em rất dễ thương. Một chút ngọt ngào, một chút đáng yêu. Chúc mừng hai em ! – Cô hiệu phó cười.

- Cảm ơn cô. – Tôi và hấn đồng thanh.

Tôi và hân cúi đầu chào mọi người rồi vào trong. Tôi thở phào nhẹ nhõm, qua được vòng 1 rồi, hura, quẩy thôi =))).

Bọn lớp tôi ulla vào. Chúng nó luôn miệng khen ngợi tôi và hân. Nhỏ bảo :

- Good dog =))).

- Dog đầu mày. – Tôi mắng yêu.

Cả đám cười vang. Tôi sẽ luôn trân trọng phút giây này. Phút giây vui vẻ của lứa tuổi học sinh. Nó thật đẹp phải không?

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 53

53. Chương 53

Chương 53: Cuộc thi... (tt)

Hừ, để xem ... tiếp theo sẽ là vòng năng khiếu. Thú thật chứ tôi chả có năng khiếu gì ngoài việc đánh đấm và đá banh cỏ.

- Mày định thi gì? – Nhỏ hỏi tôi.

- Tao á hả? Chưa biết. Ngoài đánh đấm rồi đá banh, mày xem tao còn năng khiếu gì không? – Tôi cười sáng khoái.

- Đúng vậy, chả có năng khiếu gì. – Nhỏ cười.

- Tui biết tui hông giỏi bằng mấy người. – Tôi vờ dối.

- Hihi, nói chứ mày cũng có năng khiếu đó !

- Năng khiếu gì?

- Đá đều người khác.

Nhỏ nói làm bọn lớp tôi cười sáng sặc. Tôi què 180 độ, quay sang hừ lạnh với hân.

- Hay là tui bây nấu ăn đi. – Ngọc vừa cười vừa nói.

- Nấu ăn? – Tôi hỏi lại.

- Được đó. Mày nấu ăn tuyệt cú mèo luôn ! – Nhỏ cười.

- Ờ thì ... không biết ... chưa kịp mua nguyên liệu gì hết, với lại tao cũng không biết nấu món gì thì được. – Tôi nhún vai.

- Vậy hát đi ! – Nhỏ nói.

- Hề hề, tao không biết hát. – Tôi cười.

- Xạo không à. Làm như tao chưa nghe mày hát vậy. – Nhỏ bĩu môi xinh cực.

Tôi nổi cáu với nhỏ. Hừ, hát hò gì giờ này, đi ngủ cho khỏe. Tôi biết hát sao? Có hả? Sao tôi không biết vậy cà.

- Oh, lời nói hư cấu, phản đối. – Tôi nhe răng ra cười.

- Hát đi đại ca. – Bọn lớp tôi đồng thanh.

- Cậu hát đi. Tôi sẽ hát cùng cậu. – Hân nói.

Mấy người này thật biết cách làm tôi lâm vào bước đường cùng kia mà. Tôi chỉ sợ cả khán phòng nghe tôi hát xong, họ bỏ của chạy lấy người thì tiêu. Còn quãng thêm cho tôi vài tấn dép cộng mấy trăm bao cà chua nữa. Tôi mà hát, có thể ví như con gì hết hay rống vậy. Kinh khủng lắm đấy !!!

Tôi lắc đầu, xua tay :

- Thôi, không hát, không hát !

- Không hát thôi. – Nhỏ giận dỗi.

Và thế là bọn nó không thèm đếm xỉa tới tôi nữa. Đứa nào cũng quay mặt sang lảng tránh tôi. Đáng ghét thật !

Thế là tôi đành xuống giọng, nói với chúng nó :

- Được rồi. Tao hát mà !! Tụi bây cứ trưng cái bộ mặt xấu xí ra thì làm sao chịu nổi chứ. Ai kêu tao là bạn của tụi bây làm gì ?!

Chúng nó cười vang. Đúng là một lũ trọng giải khinh bạn. Chẳng thèm để ý đến cảm nhận gì của tôi cả. Thích cái gì thì bắt tôi phải làm y như vậy. Một lũ cờ hó dễ dàng chết, grrrrr !

- Còn nữa tiếng. Mày vào thay đồ nhanh rồi ra tập hát. – Nhỏ giục.

Nhỏ cầm lấy bộ váy quãng cho tôi. Mặt tôi méo xệch, cổ lết vào trong thay đồ. Thay xong, tôi bước ra. Chúng nó cứ đua nhau la hét ầm ĩ khắp phòng. Đến nỗi màn nhĩ của tôi cũng sắp điếc luôn rồi. Tôi nhìn chúng nó, hét to :

- TUI BÂY LÀM GÌ LA HÉT NHƯ GÀ MẮC ĐỂ THẾ ?????

Sau khi nghe giọng hét oanh liệt của tôi, chúng nó mới bớt nhốn nháo. Nhỏ cười xuề xòa :

- Không có gì. Chỉ tại mày cute quá ấy mà.

- Tui bít tui đẹp mờ. – Tôi chớp mắt.

Chúng nó cười vui vẻ. Trông bộ váy này cũng không quá “kinh dị” thì phải. Bộ váy màu xanh da trời xen lẫn màu trắng tinh khiết. Một chút gì đó nhẹ nhàng và dịu dàng. Trông cũng không tồi !

Nhỏ đặng hắng một cái rồi nói với tôi :

- Thế hát bài gì?

- Không biết. – Tôi cười ngây ngô.

Nhỏ “trời” một cái rồi làm bộ té xỉu. Thật là tôi không biết hát thiệt mà. Chỉ khi thật sự lên cơn hay có hứng thú, tôi mới cả gan cất tiếng như bò rống lên, tự nghe tự phê bình rồi tự ói luôn mới đau khổ chứ).

Tôi nhìn hấn. Chuchoa mạ ơi, hấn đẹp kinh khủng khiếp luôn ấy. Chiếc áo thun màu trắng bên trong, bên ngoài là chiếc áo khoác màu xanh, kết hợp với chiếc quần jean, và đôi giày thể thao màu trắng hiệu adidas, trông hấn đẹp ngất ngây con gà tây luôn.

Tôi nhìn hấn rồi hừ lạnh một cái. Hấn nhìn tôi rồi nói :

- Tôi chưa làm gì cậu.

- Ai biểu cậu ... – Tôi ấp úng.

Nói ra thì ngượng chết đi được. Mà không nói thì cá chắc là hấn sẽ mĩa mai tôi nữa cho xem. Grrr, ta không thèm sợ con cáu già như nhà ngươi đâu, hehehe.

- Tôi làm sao? – Hấn nhếch môi.

Tôi biết ngay là chuyện chẳng lành mà.

- Thì cậu ...

Hấn gấp rút :

- Tôi thế nào?

- Cậu .. nổi mọc mụn chà bá lửa kia kìa. – Tôi cười hả hê.

Hắn xám mặt, nhìn tôi. Đôi mắt hắn xè xẹt tia điện. Đại họa, đại họa rồi ba con ớ ớ !!! ().

- Hehe. Bạn Phong bớt giận nha. Mình là bạn bè mà. – Tôi cười xuề xòa.

Hắn véo má tôi một cái rõ đau. Tên điên hách dịch này, ngày nào hắn không đá hay đâm tôi, ngày đó hắn ăn không ngon, ngủ không yên, và không bị tào tháo dí mà, đáng ghét tên heo mọi xấu xa !!! (¬_¬) .

- Ê, hay hát giống ca sĩ Lệ Rơi đi !! – Tôi cười.

- Lệ Rơi đầu mày. Hát xong thì mày cuốn gói về nhà luôn. – Nhỏ cóc đầu tôi một cái.

- Kaka. Tao là Lệ Mi, em gái Lệ Sầu và em dâu Lệ Rơi mà. – Tôi cười khoái chí.

- Thôi, bó tay mày luôn rồi. – Nhỏ lắc đầu chào thua.

- Why not me. Thấy sao? – Ngọc hỏi tôi.

- Có nghe vài lần. Chắc được. – Tôi cười xuề xòa.

- Chắc là sao? Được, được, được nghe chưa? – Nhỏ lườm tôi một phát.

- Her, làm như tao là thiên tài không bằng. Có đứa nào không học hát mà biết hát không? Tao cũng đâu ngoại lệ. – Tôi thở dài.

- Không ngại biện hay biện mình gì nữa hết. Hát là hát, understand? – Nhỏ hỏi.

- No .. à không .. not yes =)). – Tôi cười.

- Giỡn á hả? – Nhỏ cúi.

- Biết rồi mà chị hai. Em sợ chị quá rồi !

- Good dog. – Nhỏ cười.

Nhỏ quay sang hỏi hắn :

- Phong biết hát bài đó không?

- Chút chút. – Hắn đáp.

Chút chút. Nghe muốn đâm vào mặt hắn ghê. Biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết, còn bày đặt chút chút, thấy ghét thế là cùng.

Thú thật với các bạn là tôi cũng có nghe Why not me vài (chục) lần). Nói chứ chắc cũng hơi biết hát. Giai điệu nhẹ, lời bài hát cũng rất hay nữa.

Nhỏ ra hiệu cho tôi và hắn ngồi vào ghế. Tôi run run. Mỗi khi đứng trước đám đông làm việc gì đó cá nhân, tôi thường cảm nhận được tim mình đập rất nhanh. Nỗi sợ hãi và hồi hộp bao trùm lên người tôi. Hắn nhìn tôi, nắm tay tôi và nói :”Có tôi ở đây rồi. Không sao đâu”.

Tuy là lời hắn nói rất cảm động. Động lòng người lắm ấy. Đến người tim sắt đá như tôi mà còn mềm nhũn nữa mà. Nói chứ nhưng tôi vẫn muốn trêu hắn thế nào ấy. Tôi cười, ghé sát tai hắn :”Có cậu tôi mới lo đấy”.

Hắn cười. Nụ cười tỏa nắng trông thật đẹp.

Tôi gạt đầu. Bọn lớp tôi động viên :

- Cố lên đại ca.

Tôi mỉm cười, dồn hết can đảm, cất tiếng hét léo nhéo như cái xe kẹo kéo :

“Escaping nights without you with shadows on the wall

My mind is running wild tryin hard not to fall

You told me that you love me but say I'm just a friend

My heart is broken up into pieces”

Tiếp theo là hấn.

“Cos i know I'll never free my soul

It's trapped between true love and being alone

When my eyes are closed the greatest story told

I woke and my dreams are shattered here on the floor”

Tôi và hấn cùng song ca tới hết đoạn.

Kết thúc, bọn lớp tôi reo hò cả lên.

- Hay thế cơ mà. – Duy Lâm cười.

- Good. – Thành Huy cười vui vẻ.

- Mọc xi. – Tôi giờ hình chữ V ra.

Nhỏ nhìn đồng hồ, còn 1 phút 30 giây để chúng tôi chỉnh lại trang phục.

Tiếng thầy Khôi từ sân khấu vọng vào :

- Các em sẵn sàng chưa?

- Dạ rồi. – Cả hội trường đồng thanh.

- Ok. Tiếp theo là phần thi năng khiếu của các bạn. Các em ột tràn pháo tay cổ vũ tinh thần nào.

Một tràn pháo tay nồng nhiệt phát ra. Mặt ai nấy cũng tươi cười rạng rỡ. Tôi và hấn ngồi đó, nhìn các lớp đầu biểu diễn. Tôi nhìn họ mà thấy tủi ỉnh. Ai cũng xinh tươi hết. Ai cũng hát hay hết. Vả lại họ còn là couple ciu của các khối nữa chứ. Thật đúng là xui xẻo cho tôi khi phải trình diễn chung với con heo mọi này mà.

- Sau đây là phần thi của cặp đôi 11a3. Các em cổ vũ cho bạn nào.

Cái định mệnh, sao nhanh dữ vậy? Mới đây mà tới lượt chúng tôi rồi. Đành liều một phen vậy. Người ơi, xin Người phù hộ cho con (((.

Hấn nắm tay tôi. Chúng tôi cùng nhau tiến lên sân khấu. Người tôi lạnh run cả lên. Sức mồ hôi mẹ, đổ mồ hôi bà vú luôn). Hấn nắm chặt tay tôi, ra hiệu cho tôi hát. Tôi mỉm cười, cất tiếng hát. Tới lượt hấn và sau đó là chúng tôi cùng nhau hát. Giọng hấn trầm bổng cùng tôi du dương cả khúc nhạc. Tôi như bị hấn thu hút, hấp dẫn vào khúc nhạc. Tôi như đắm chìm bởi giọng hát trầm ấm của hấn. Rất nhẹ nhàng và dường như thu hút mọi ánh nhìn của cả hội trường, tôi cũng không ngoại lệ.

Kết thúc phần thi. Chúng tôi nghe lời nhận xét của các ban giám khảo.

- Hai em làm rất tốt. – Cô hiệu phó cười.

- Một tiết mục rất đặc sắc. Chúc mừng hai em. – Thầy hiệu trưởng cười.

- Dạ, em cảm ơn. – Tôi và hấn đồng thanh.

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 54

54. Chương 54

Chương 54: Cuộc thi...(tt)

- Quen biết mày lâu vậy mà giờ mới biết mày hát hay quá chừng luôn á. – Nhỏ ôm chầm lấy tôi.

- Ờ .. thì .. tao hét à nhằm hát đại ấy mà. – Tôi cười.

Hắn mỉm mai :

- Cô rùa của tôi cũng biết hát cơ đấy.

- Điều đó là tất nhiên, đương nhiên và hiển nhiên. Ai như cậu, heo mọi chết tiệt.

- Hễ gặp nhau là cãi. Thôi thì hai đứa bây dắt nhau về nhà đóng cửa cãi cho đã rồi hãy thi. – Thành Huy cười sặc sụa.

- Good idea.

Tôi búng tay một cái rồi lôi hắn đi. Bọn nó hốt hoảng, kêu lên “ế ế”.

- Tui chưa có bồ chứ không phải ế đâu nha. Kì cục. – Tôi bĩu môi.

Nhỏ thực cù trở Thành Huy rồi bảo :

- Mày tính làm thiệt hả?

- Hehe, đùa tí mà. – Tôi cười.

Bọn nó bay lại quánh tôi tới tấp. Tôi cười có điều muốn lộn ruột ra luôn ấy. Cái bọn khỉ này chỉ giỏi làm tôi cười. Ai biểu chúng nó là bạn của tôi chứ, hihi.

Tiếp theo lại là hát, hát, hát và hát. Nhưng phải công nhận khi tôi cất giọng hát như bò rống lên, hay mà phải không? =))). Sao chữ hát nó cứ ám tôi hoài vậy nè? Sao ám hoài vậy ta? o(_)o

Ngọc nói :

- Còn hai vòng nữa. Cố lên !!

- Tao biết rồi. Mà không biết có cố nổi không thôi. – Tôi cười.

Nhỏ nhăn mặt, cau kỉnh :

- Không nổi cũng phải nổi. Chuyển đi biển yêu vầu của lớp trông chờ hai con gà diên tụi bây đó.

Hừ, cái bọn lô la này chỉ giỏi áp đặt tôi. _

- Mày hát bài gì? – Ngọc hỏi tôi.

- Tao biết, tao chết hổng liền. – Tôi nhoẻn miệng cười.

- Thế cơ à? Bố không quan tâm. – Nhỏ cười khì.

Tôi :

- (ò_ò) ...

- Hay bài Cha của Karik đi. – Duy Lâm đề nghị.

- Được đó. – Cả đám đồng thanh

Cái bọn lô la đáng ghét tới đáng chết này. Cái gì cũng tự ý sắp đặt, làm như tôi là con rối không bằng. Hề hề, nói chứ tôi cũng thích bài đó lắm. Bởi Karik là thần tượng số 2 trong lòng tôi mà (anh đẹp zai đó chỉ đứng sau mỗi anh Rô cute thôi) ^.^ muhahaha.

- Cô rùa của tôi hát bài đó được không? – Hắn mỉm mai.

- Xin lỗi à. Tôi còn hát hay hơn mặt heo của cậu. Xíiii ! – Tôi chề môi.

Nhỏ cười :

- Ok. Vậy giờ hát thử nghe coi.

Tôi nhìn nhỏ như muốn nói :”Tao-giết-mày”.

Tôi dang hắng một cái rồi cố hét :

“Làn da cháy nắng, vai còng nhấp nhô,
cuống đôi chân, ông đạp qua bao phố phường.
Giọt mồ hôi rơi, cho con lớn khôn, bữa cơm no,
chiếc áo mới đến trường.”

Hắn tiếp lời :

“Đứa con nào đâu thèm nghĩ suy,
ngày qua chỉ trách cha cơ hàn,
nó luôn mong ước như chúng bạn,
và cha của nó không là ông.”

Tôi cố hét lên :

“Thời gian cứ thế vô tình lướt qua,
đứa con nay lại làm cha như bao người.
Chợt trong ký ức,
bóng người cha già,
gánh cho con bao năm tháng nhọc nhằn.”

Hắn ung dung hát :

“Dáng cha giờ đây đã khắt xa,
còn chẳng là ký ức nhạt nhoà,
nỗi đau từng đêm dày xéo con,
chỉ mong được thứ tha một lần.”

Tôi và hắn song ca. Chúng tôi là chị em song sinh cùng cha khác ông nội mà.

“Dáng cha giờ đây đã khuất xa còn chẳng là ký ức nhạt nhoà.

Ước mong một ngày trời nắng hồng, tuổi thơ về với bóng hình cha”

Đoạn rap, tôi và hắn chia nhau rap. Giọng hát của cả hai cứ như thế cất lên

~

Tôi cầm lấy bộ đầm cute mà Ngọc quảng cho tôi và xem thử. Chuchoa, phải công nhận, gu xì thẩm mỹ của tôi quá ư là gut. Bộ đầm voan màu hồng nhạt có chiếc dây nịch đính liền trông rất thanh lịch. Có chút gì đó dịu dàng nhưng không nữ tính. Nếu là người bình thường thì chắc họ mặc sẽ trông rất dễ thương. Nhưng hôm nay, tôi – người không được bình thường mặc nó nên thành ra như vậy đấy. —

Tôi lon ton chạy vào wc, thay xong và bước ra. Một chùm con mắt vây quanh trên người tôi. Chỗ nào cũng bị dòm ngó tuốt tuột (hey, đừng nghĩ bậy nha)

- Nè, làm gì tụi bây nhìn dữ vậy? Bộ tao người ngoài hành tinh à? – Tôi nổi cáu.

- Calm down and listen to me ! (bình tĩnh và nghe tao nói). – Nhỏ cười. – Mày xinh nên tụi nó mới la hét như mấy con điên ấy mà.

Con này thiệt tình, làm tôi ngượng chín cả mặt.

Cạch ! Lần nữa tôi như chôn chân tại chỗ. Con gì vừa bay qua mặt tôi vậy nè? Hình như là con khỉ đít đỏ bị bỏ sót đá ấy. Vâng, chính anh Thanh Phong – hot boy số 0 trường tôi.

Hắn bước ra cùng với chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ áo màu đen trông rất lịch thiệp, lại còn mang theo mùi hương thoang thoảng nữa. Hắn như thu hút gần hết mọi ánh nhìn từ mọi người, bao gồm cả tôi.

Hắn cười đều :

- Thấy tôi đẹp quá nên thích rồi phải không?

Tôi nghiêng răng, cười e lệ :

- Hờ hờ, cậu ảo tưởng sức mạnh quá rồi đấy. Đúng rồi, tôi thích cậu.

Hắn nhếch môi cười đều làm tôi sôi máu. Đáng ghét thiệt mà !

- Cậu thích tôi? – Hắn hỏi.

Đột nhiên hắn nghiêm túc làm tôi hơi rờn rợn người.

- Làm gì mà nghiêm túc vậy? Tôi đùa thôi mà. – Tôi xua tay.

- Mọi người nghe rõ rồi nhé. Nguyễn Ngọc Khả Ngân nói thích tôi – Trần Thanh Phong này đấy. – Hắn nhếch mép.

- Tôi ... – Tôi cứng họng. Không ngờ hắn lại giả trò thú vị này.

Bọn lớp tôi cùng các lớp khác vỗ tay rần rần. Đứa nào cũng luôn miệng chọc quê tôi. Lời tôi nói ra thì không coi ra gì. Còn lời hắn thì coi như thánh chỉ. Có phải là bất công quá không? (¬_¬)

Tui cũng thuộc hàng "hot boy" chứ ít ỏi gì. Cũng đẹp zai cute lắm chứ bộ. Tui đâu có xấu hơn hắn. Chẳng nhẽ người ta trọng Phong hơn Ngân hả? Huhu, bất công thật ><">

Hắn xoa xoa đầu tôi, cười đều. Lần này thì tôi không thể nhịn nổi nữa rồi !! '=(•)=//". Tôi đã chuẩn bị vũ khí để chống lại tên heo mập này rồi, kakaka. Và tôi cũng đã sẵn sàng luôn rồi. Lần này thì nhà mi chết chắc rồi tên heo mọi vô tích sự, hahaha.

- Bây giờ tôi đánh cậu nha, chịu không? – Tôi ngây thơ hỏi.

Hắn đơ người. Cả phòng đơ người rồi ai nấy bật cười hả hê con dê làm tôi quê 360 độ. Quê một cục luôn. Huhuhu.

- Muốn đánh thì đánh đi, bao trước cho tôi làm gì? – Hắn cười.

- Ờ thì .. tôi .. tôi .. – Tôi ấp úng.

- Cậu làm sao? – Hắn cười đều.

- Tôi .. không làm sao hết. – Tôi gắt.

Hắn búng trắng tôi cái bók. Oimeoi, đau thấu xương luôn ấy. Chơi gì mà bạo lực vậy nè? Đúng là cái đồ vũ phu. (¬_¬)

Tôi lườm hắn cho bỏ ghét rồi quay phắt đi chỗ khác.

Hắn thấy vậy, xuống nước năn nỉ ngược lại tôi :

- Rùa à, cho tôi xin lỗi được không?

- Không bao giờ và đừng có mong chờ ! – Tôi đáp thẳng thừng.

- Chắc chứ? – Hắn hỏi lại.

- Quân tử nhất ngôn.

Hắn chu mỏ ra làm tôi ngượng đỏ cả mặt. Ai đời hot boy số 1 trường tôi lại làm chuyện quái cơ thể. Chắc chỉ có một tên hot boy mà bị điên Trần Thanh Phong mới cả gan làm chuyện điên loạn đó thôi. Làm tổn hại thanh danh tôi nghiêm trọng, híc híc.

Và thế là cả phòng náo nhiệt và ồn ào hơn hẳn. Người bàn, người tán làm tôi đình tai nhức óc. Chung quy cũng tại tên sao chổi này mà ra. Hắn cứ như con ma ấy. Suốt ngày theo ám tôi miết.

- Tụi bây ngày càng ... à nha. – Nhỏ cười.

- Người ta đang yêu nhau mà. – Ngọc cười khoái chí.

- Yêu yêu cái đầu tụi bây á. Đi mà quan tâm hai chàng lãng tử của tụi bây đi kìa. – Tôi nói.

Nhỏ cười, nói với tôi và hắn :

- Được rồi. Chuẩn bị xong hết chưa? Sắp thi rồi đó !

Tôi gật đầu. Gì chứ chuyện thi cử thì tôi nghiêm túc lắm đó nha. Bởi vậy nên tôi mới được phong là học sinh nghiêm túc ấy (_ _)

- Tiếp theo sau sẽ là phần thi song ca của các cặp đôi. Các em ột tràn pháo tay cổ vũ tinh thần các bạn nào !! – Thầy Khôi nói, khơi nguồn cảm hứng cuồng nhiệt cho hội trường.

Các cặp đôi của mỗi lớp thi nhau khoe giọng hát. Giọng hát các cặp đôi trong và cao vút, khiến ít ai có thể rời mắt khỏi. Các phần trình diễn khá để lại ấn tượng sâu sắc. Tôi nhìn mà gato quá chừng .

Thầy Khanh cất tiếng nói. Bọn lớp tôi rào rú như điên. Và thế là .. tôi sắp bị đem ra hành hình nữa rồi. Tôi quay sang cóc đầu hắn một cái rồi ung dung tiến lên sân khấu. Mặc cho hắn xám mặt hay biến dạng gì đó. Tôi ăn phải gan hùm mà ^^.

Tôi hát, mang theo tình cảm của mình dành cho người ba mà tôi hằng kính yêu vào trong bài hát. Tôi thật không thể tưởng tượng nổi nếu một ngày người mà tôi kính yêu sẽ không còn bên cạnh tôi nữa thì tôi sẽ như thế nào. Tiếp tục sống hay chỉ là tồn tại? Thật là tồi tệ phải không?

Trong số chúng ta, ai lại không muốn những người thân yêu bên cạnh chúng ta mãi chứ? Vì thế các bạn hãy cố gắng trân trọng những phút giây quý bên cạnh người cha, người mẹ của mình nhé. Người yêu thì sẽ có nhiều. Nhưng người cha, người mẹ chỉ có duy nhất một mà thôi.

Tôi hát – hắn hát.

Cả hai cùng hòa chung nhịp điệu của bài hát. Nhẹ nhàng và sâu lắng đến nỗi tôi bị cuốn vào lúc nào không rõ. Và không hay .. khóe mi tôi đã ướt ướt tự lúc nào.

Giọng hát của tôi và hắn cứ hòa quyện vào nhau. Một chất giọng nhẹ nhàng ... mang theo cả tình cảm vào trong đó ...

Kết thúc phần thi. Tôi chột thổ phào nhẹ nhõm. Tôi cảm nhận được tôi đang rất hài hợp, cả người toát cả mồ hôi lạnh nhưng bàn tay thì lại ấm áp vô cùng. Tôi tự hỏi chẳng lẽ là ma rồi nhìn xuống. Tôi đang tay trong tay với tên sao chổi đáng ghét.

- Cô hỏi Ngân, Khả Ngân nha. Từ đâu mà em tìm được cảm xúc để hát bài này? – Cô hiệu phó hỏi tôi.

- Dạ .. từ lời bài hát ạ. – Tôi nói.

- Đêm nay hai em đã làm rất tốt phần thi của mình. – Thầy hiệu trưởng nói.

- Thanh Phong, em có chất giọng rất khỏe. Còn Khả Ngân, giọng trong và cao. Giọng của hai em hoàn toàn đối nghịch nhau nhưng lại hòa quyện vào một bài hát. Nó có gì đó nhẹ và đi sâu vào trái tim mọi người ở đây. Phải nói đêm nay các em hoàn thành phần thi của mình rất tốt. Chúc mừng cả hai em. – Cô hiệu phó mỉm cười.

Tôi nhìn hắn, khẽ mỉm cười ...

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 55

55. Chương 55

Chương 55: Hiểu lần bắt đầu....

Thầy Khôi nở nụ cười tỏa nắng nói với khán phòng :”Xin lỗi các em. Vòng ứng xử bị loại bỏ với lí do không cần thiết. Các em có thể về lớp.”

Tôi và hấn cúi thấp người chào rồi lon ton xách đít vào cánh gà. Vừa vào tới thì cả phòng rần rần cả lên. Nhốn nháo và nhộn nhịp hết chỗ nói. Tôi ngạc nhiên, phần trình diễn của tôi và hấn quá ư là xuất sắc mà lại không có tràng pháo tay nào tán thưởng hết. Tôi bực mình đi lại vỗ vai nhỏ Oanh gần đó. Vì đám đông bu lại thẳng, con nào đó gần như quá đông nên tôi chẳng thấy tên đó là ai. Tôi hỏi nhỏ :

- Bộ có đứa nào bị chấn thương sợ hãi hay sao dạ?

Nhỏ chép miệng, rồi cóc đầu tôi một cái.

- Mà chỉ giới tưởng tượng. Anh Kiệt vừa vào là cả khối đứa bu lại.

- Oh, ra thế. – Tôi xoa xoa cằm, đắm chiêu suy nghĩ.

Sao tự dưng tôi thấy lạnh sống lưng quá vậy nè? Chẳng lẽ hồn ma ai chết đang dờ ám theo tôi đòi ăn kem à? Tôi làm gì có kem cho họ ăn chứ? Nghĩ thế, tôi chấp tay khẩn vái :

- Híc híc, mấy bạn làm ơn đừng ám theo tôi mà. Tôi làm gì có kem cho các bạn ăn chứ?! Tha cho tôi đi mà !

Hấn nói với vẻ khó chịu :

- Nè, cậu làm gì vậy?

Tôi :”Suyt, nhỏ tiếng thôi, kéo làm mấy bạn giận bây giờ”.

Hấn :”Bạn nào?”

Hấn đưa tay véo má tôi một phát. Tôi xoa xoa gò má bé bỏng của tôi, cầu nài với hấn :

- Làm gì vậy hả hả hả?

- Tốt nhất cậu đừng qua lại với tên đó nữa. – Hấn nhếch môi.

- Tên nào? – Tôi hỏi lại.

- Kiệt gì đó.

Hấn vừa dứt câu thì gã đàn anh hot boy Minh Kiệt đi đến chỗ tôi. Gì mà linh quá vậy nè? Mốt phải đi theo ổng xin số đề mới được. Đánh con tiểu chủ luôn, kakaka. (_) , hờ hờ lại đâm bang rồi =)).

Đàn anh Minh Kiệt cười tươi hơn cả hoa héo, để lộ cái răng khểnh cu xì te quá chi là đẹp luôn khiến đám con gái trong đây té lên té xuống. Ý là chết vì vẻ đẹp chim sa cá chết của ổng ấy.

Mấy con hot girl hot dog gì ấy nhìn tôi với bộ mặt phụng phịu, khinh khỉnh rồi cau lên làm tôi ớn sùng. Sao không chịu phân tích kĩ, tôi là người bị hại đây ! Hết tới con ma heo mọi Thanh Phong thái giám kia, giờ lại tới con bò tót Minh Kiệt. Hơiz, số tôi còn đen hơn cái lọ nôi nữa nói chi là.

Đàn anh Minh Kiệt nói với tôi :

- Hôm nay em đẹp lắm.

- Oh, được hot boy khen thì thật “điểm phúc” cho tôi quá. – Tôi nói mà lẹo cả lưỡi.

Đàn anh Minh Kiệt xám mặt. Lảng sang chuyện khác :

- Khi nào thi xong, em đi chơi với tôi được không?

Tôi chưa kịp mở miệng cắt đuôi con bò tót này thì từ đâu, nguyên con quạ đen chết tiệt bay vào, cắt vèo một cái đứt đuôi luôn).

- Vợ tương lai của tôi, tôi tự lo được, không cần anh bận tâm. – Hấn nhếch môi, luôn tiện kéo tay tôi làm tôi chúm nhủi.

Gã Minh Kiệt cũng tỏ ra mình không hề lép vế, nhanh tay kéo tôi về phía gã. Và thế là hai kẻ điên này đang tranh nhau giành giật một mỹ nữ xinh đẹp như tôi, ọe ọe (tự sướng rồi tự ói luôn). Cả phòng này toàn là mấy bà tám nhiều chuyện, thế nào cũng post lên facebook chuyện điên rồ này à xem. Bên tai tôi cứ văng vẳng mấy cái kiểu như tách, tách ! Xem ra tôi sắp thành người nổi tiếng khắp toàn trường rồi. À không, tai tiếng mới đúng.

Hừ, đau rồi nha. Tôi bực mình, dùng lực hất thẳng cẳng. Nhìn tên khỉ dít đỏ với con bò tót ngã lăn cù đèo mà tôi ôm bụng cười hả hê. Nhưng đâu dám cười lớn chứ. Tôi đằng hắng một tiếng rồi nhanh chóng lấy lại phong độ hằng ngày, nói đồng dặc :

- Hai người không biết đau chứ tôi biết đau đấy. Tôi là người, không phải đồ chơi đâu mà cứ dứ này giần, dứ này co, riết tôi hỏng biết tôi con hay thằng nữa.

Hấn cười xuề xòa, nói với tôi :

- Có đau lắm không? Cho tôi xin lỗi.

Cái mặt hấn đáng yêu quá. Baby so cute của tui). Đừng có hồng mà dùng mỹ nam kế đối phó tôi, tôi không có yếu lòng đâu, mà tôi mạnh lòng lắm đó. Tôi cười đều rồi nói :

- Mua kem tôi ăn đi. Tôi sẽ tha thứ cho cậu.

Hấn nhếch môi :

- Heo vẫn là heo.

Tôi biết ngay là chuyện chẳng tốt lành gì mà. Mỗi lần hấn nói xin lỗi là cứ y như rằng tôi bị giật mình áy. Nói thật thì hấn chả thành tâm thành ý hối lỗi đâu. Tôi biết mà @.@

- Quá đáng ! – Tôi hậm hực.

Hấn véo má tôi. Chuchoa, ô mày liều.

Gã đàn anh Minh Kiệt chẳng nói chẳng rằng, hậm hực kéo tay tôi chạy phắt đi. Tôi ngớ người, vùng vằng nhưng không được. Gã này mạnh ghê gớm. Dừng lại trước cửa lớp tôi, gã đẩy tôi vào trong, mất thăng bằng, tôi loạng choạng với lấy cái bàn.

Gã đóng sầm cửa lại. Cách ! Minh Kiệt cười cực đều, nói với tôi :

- Em ngoan ngoãn làm bạn gái tôi, tôi sẽ không làm gì em.

What the ...? Làm gì tôi à? Xem gã có đủ bản lĩnh cũng như gan lớn không cái đã. Tôi mà làm bạn gái của gã, có mơ cũng không có. Nhưng mà .. tôi đã và đang mặc váy, cái chắc là không thể dùng võ hạ gục Minh Kiệt được. Vậy chẳng lẽ .. tôi ngoan ngoãn như mèo con mặc cho gã chà chớn đó bốn cọt à? Không thể nào !!!

“Phải sử dụng tài lẻ thôi” ...

Tôi cố gắng nặn ra nụ cười tươi nhất, tỏ vẻ ngượng ngùng nói với gã :

- Vâng. Tôi đồng ý làm bạn gái anh ...

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 56

56. Chương 56

Chương 56: Cảm giác này chính là...thích sao ?

Bên ngoài

Hắn nghe câu nói của tôi xong, không chịu phân tích kĩ đã vội kết luận tôi dính phải lưới tình của gã bò tót biến thái, nhếch môi rồi quay lưng bỏ đi.

Cùng lúc đó thì đám nhỏ chạy tới, hỏi hắn có chuyện gì thì hắn gắt, bỏ đi một mạch. Nhỏ, Huy, Lâm, Ngọc, Thùy Anh không hiểu chuyện gì .. nghe thấy tiếng nói của tôi và Minh Kiệt, bọn nó bỏ lại gần cửa sổ và vóng tai lên nghe ...

Gã Hoàng nhếch môi, tiến gần lại phía tôi và nói :

- Vậy tôi hôn em được chứ?

Đu đu đu. Hôn luôn á? Gã bò tót này đúng là biến thái hoàn toàn luôn rồi. Gì cũng nghĩ ra được. Thật tình là tôi muốn dạy dỗ tên này lắm ấy. Tưởng gã đang hoang, hóa ra lại dễ tiện và bỉ ổi như vậy. Đừng trông mặt mà bắt hình dong – đúng đúng ! —

Mém chút nữa là tôi bị sự giả dối của thằng chả làm cho xù luôn rồi. Thời buổi này chẳng tin ai được !

Tôi nói :

- Anh đừng có đề nghị kiểu như vậy. Tôi chưa đủ lớn để làm chuyện đó.

Gã Minh Kiệt cười đều :

- Nhưng tôi thích, em không cho à?

Gã tiến gần lại phía tôi. Tôi cứng đờ, chôn chân tại chỗ. Khổ quá, bộ não của tôi không chịu hoạt động gì cả. Nó cứ im re, im ru. Nhưng tại sao đến giờ này hắn vẫn chưa đến cứu tôi chứ? Chẳng nhẽ hắn không quan tâm, không bận tâm đến sự vắng mặt của tôi à? Ừm .. thì ra, bấy lâu nay hắn chỉ đùa tôi mà thôi. Có phải quá sớm để kết luận hắn thật sự là người như vậy không? Nếu không phải vậy thì tại sao hắn lại vô tâm bỏ mặc tôi? “Đồ đáng ghét, suốt đời này Khả Ngân tôi cũng không tha cho cậu” ...

- Có phải lơ lửng quá không? – Tôi cười.

Gã tức giận, tiến sát tôi. Tôi và gã nhìn nhau chằm chằm, kiểu như muốn giết chết hoặc ăn sống đối phương ấy. Muốn kênh mặt đọ sức xem ai lâu hơn à? Tôi đẩy dư và thừa sức chơi với gã.

Gã cúi người thấp xuống, định hôn tôi thì “chát”, tôi tặng nhanh cho gã một cái tát giáng ngay xuống gò má trắng hồng, xinh xinh của gã ().

Gã nhếch môi, ghì chặt tay tôi và cười nhạo. Tức chết đi được. Tôi chỉ tức là không thể tặng cho gã một cái tát cộng với mấy cú nóc-ao nữa.

Cạch ! Tiếng mở cửa vang lên. Gã buông lỏng tay tôi và quay đầu lại. Chớp lấy thời cơ tuyệt vời ông mặt trời, tôi huých luôn vào bụng gã, tặng thêm cú đá taekwondo đẹp kinh khủng khiếp mà tôi chưa từng sử dụng. Những đòn tấn công thế này chỉ phòng hờ khi đối thủ nguy hiểm và biến thái như gã Minh Kiệt thôi. Cú đá không mạnh, chỉ vừa đủ mạnh để gã nằm đo sán.

Nhỏ, Ngọc, Huy và Lâm chạy vào. Nhỏ phán một câu xanh rờn :

- Dễ tiện !

- Tôi thích Ngân thì có gì sai? – Gã Hoàng nhếch môi.

- Anh thích Ngân, không sai ! Sai ở chỗ anh không thể hiện tình cảm mình đúng lúc. – Ngọc nói.

Duy Lâm đi lại định đám gã thì tôi cản. Dù sao tôi cũng không có thương tích gì nặng lắm, cùng lắm là tổn sức thôi nên xem như chuyện này chưa từng xảy ra vậy. Coi như tôi không quen biết một tên biến thái hoàn toàn như gã Minh Kiệt.

Nhưng sao tự nhiên tôi thấy thiếu thiếu cái gì đó. Cảm giác mất đi người mình yêu thương lại chập chờn trong tâm trí tôi. Hình ảnh hấn đi cùng Thực Nghi, quan tâm Thực Nghi, thậm chí là bên Thực Nghi lần nữa tái hiện rõ mồn một trong đầu tôi. Có lẽ nào ... chuyện chẳng lành lại sắp xảy ra nữa không?

Tôi lo lắng hỏi Thành Huy :

- Huy thấy tên sao chổi đâu không?

- Nó đi rồi. Hỏi có chuyện gì thì nó không nói. – Thành Huy thở dài.

- Vậy Huy biết tên diên đó đi đâu không? – Tôi gấp gấp hỏi.

- Không. À .. hình như là tới bar. – Thành Huy nói.

- Bar? – Tôi hỏi lại.

“Sao tên diên đó có thể tới những nơi như vậy được chứ !?”

- Đi thôi. – Nhỏ nói.

- Đi đâu? – Tôi hỏi.

- Không phải mày muốn tìm Phong sao? Đi thôi, còn đứng đó làm gì? – Nhỏ gấp rút.

Chưa kịp ừ hử gì thì nhỏ kéo tay tôi chạy một mạch. Chúng nó cứ lôi tôi chạy khí thế. Chạy đến một khu vực toàn là bar, bar và bar, nhỏ mới buông tay tôi ra. Xung quanh đây chỉ toàn là bar. Biết tên sao chổi đó ở đâu mà tìm. Tên đáng ghét này, sao cứ thích làm người khác phải lo thế cơ chứ?

Chúng tôi đi vòng vòng. Những cái bảng hiệu màu mè sắc sỡ chói cả mắt. Nào là bar Alone, bar Couple, bar Friends, bar Happy, bar Sad, ...

Nhưng lạ ở chỗ những bar ở đây chỉ toàn dành cho lứa tuổi học sinh. Thành Huy dẫn chúng tôi đến nơi có bảng hiệu bar Alone. Tôi toát cả mồ hôi theo chúng nó vào trong. Thú thật là lần đầu tiên trong đời tôi cả gan dám đến những nơi như thế này. Chung qui cũng tại tên mắc dịch đó làm tôi phải bứt rứt, day dứt lương tâm không chịu nổi.

Vào đến nơi, những bản nhạc buồn và không lời nhẹ vang lên. Theo như suy nghĩ và trí tưởng tượng phong phú của tôi thì bar là một nơi có những tiếng nhạc xập xình, có những cô gái khiêu gợi ỏng ẹo, lả lướt trên sân khấu chứ không phải nhẹ nhàng như thế. Tôi xực nhớ tới cái bảng bar Alone, giờ thì tôi đã hiểu rồi .

Thành Huy dẫn chúng tôi tới phòng VIP trên tầng hai. Tôi hơi thắc mắc là sao hấn lại vào đây. Chẳng nhẽ hấn gặp chuyện gì không thể nói sao? Hấn thật không có nghĩa khí mà.

Tôi hít một hơi dài rồi đẩy cửa vào trong.

Trước mắt tôi là một căn phòng có những ánh đèn mập mờ và .. hấn đang ôm một con bé lớp dưới tên Ngọc Mi. Mắt hấn nhắm nghiền, đung đưa theo điệu nhạc buồn. Tôi trông thấy cảnh đó mà cả người cứng đờ. Tim đau đến co thắt lại. Trong mắt ánh lên vài giọt nước.

Tôi buông lỏng người. Để cả cơ thể rơi tự do. Nhỏ hốt hoảng vội chạy lại đỡ tôi. Tim tôi dường như muốn nổ tung. Cảm giác rất khó chịu. Một chút nhói, một chút đau và một chút buồn cười. Một vở kịch dường như hoàn hảo mà tôi nằm mơ cũng không nghĩ rằng mình lại là con rối trong tay hấn. Thật sự rất buồn cười =).

Tôi tự cười chế giễu bản thân mình. Trách mình tại sao lại quá tin hấn. Đặt niềm tin quá nhiều vào hấn để giờ phải hối tiếc. Nước mắt tôi cứ thế rơi mỗi lúc một nhiều trên khuôn mặt tôi. Một cảm giác thật tồi tệ.

Nhỏ ôm tôi vào lòng, nói nhỏ :”Mày cứ khóc đi !”

Tôi như chết lặng sau câu nói của nhỏ. Hình như nghe thấy tiếng động, hấn mở mắt ra và nhìn tôi chằm chằm. Tôi nghĩ hấn sẽ giải thích hoặc sẽ đứng dậy ôm chầm lấy tôi và giải thích rõ đây chỉ là sự hiểu lầm như lần trước, và chúng tôi sẽ lại tay trong tay mỉm cười chiến thắng thử thách lần này. Tôi mỉm cười khi nghĩ đến cảnh đó. Thật sự là hạnh phúc lắm phải không? Hihi. Nhưng kết quả vẫn không như mong đợi. Hấn nhếch môi cười lạnh, nói bằng sự khinh bỉ :

- Cậu đi đi !

Tôi sững người. Hắn .. đuổi tôi sao? Tôi đau đến mức không thể thốt lên lời. Đây không phải lần đầu tiên hắn đối xử với tôi như vậy. Nhưng đây lại là lần làm tôi đau nhất. Có phải tôi quá ảo tưởng không? Ảo tưởng rằng hắn thích tôi và sẽ cùng tôi tay trong tay đi suốt quãng đường còn lại. Tất cả chỉ là do tôi dưng nên. Buồn cười quá phải không =)?

- Mày điên rồi hả Phong? – Thành Huy tức giận.

- Khốn kiếp. – Duy Lâm tức giận không kém.

Ngọc nhếch môi cười khinh bỉ :

- Cậu khốn nạn hơn tôi tưởng.

- Tôi thật không ngờ cậu lại giả dối như vậy. Miệng thì nói thích con Ngân, tay lại ôm con khác. – Nhỏ hét lên, nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt thanh tú của nhỏ.

Hắn dường như không hề quan tâm đến những lời họ nói. Hắn bỏ ngoài tai và ung dung ôm lấy nhỏ Mi. Tôi cười nhạt rồi quay đầu chạy đi.

Xung quanh tôi mờ mờ ảo ảo. Tôi đã không kiểm chế được cảm xúc của mình, đã không đủ can đảm tiến đến để mắng hắn. Tôi là một kẻ vô dụng. Tôi đúng là một con hề, một kẻ thất bại !

Ra khỏi quán bar. Tôi cứ chạy mãi, chạy mãi. Tôi không biết là mình phải đi đâu. Tôi muốn đến một nơi yên tĩnh, không ồn ào và tôi không muốn nhìn thấy hắn nữa.

Tôi chạy đến công viên, ngồi phịch xuống. Nước mắt không theo ý tôi rơi xuống. Tôi khóc, khóc thật nhiều. Tôi không ngờ rằng hắn lại đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy. Và cũng không ngờ rằng hắn lại xem tôi là một trò đùa. Thích thì đến mà không thích thì đi. Có phải quá tàn nhẫn với tôi không?

Tôi không hiểu tại sao tôi lại yếu đuối như vậy nữa. Đã từ khi nào tôi không còn là một Khả Ngân mạnh mẽ, vô tư và lạc quan của trước kia? Tôi chợt cười, nụ cười không chút cảm xúc.

Tôi nhìn xa xăm. Hình ảnh tôi và hắn vui đùa cùng nhau phút chốc lại hiện về. Nơi đó, có tôi, và có hắn ...

Lúc này đây, tôi rất cần một bờ vai để tựa vào, được khóc cho thỏa thích, được trút hết nỗi buồn, nỗi thất vọng về hắn. Bỗng, tôi cảm nhận được hơi ấm từ vòng tay của người nào đó. Tôi định ngẩng mặt lên xem kẻ nào to gan như vậy thì tiếng nói thân quen vang lên :”Em không cần biết tôi là ai. Em chỉ cần giải tỏa hết tâm sự của mình là được. Tôi sẽ là bờ vai để em dựa vào”.

Tim tôi khẽ nhói lên. Giọng nói này không phải của .. Minh Kiệt sao? Tôi đã quá đủ mệt mỏi rồi, tôi không muốn nhận lấy một mối nào khác nữa. Tôi chỉ muốn khóc, khóc thật nhiều để ngày mai sẽ là một ngày tươi sáng. Và tôi sẽ cố gắng bắt đầu lại. Bắt đầu một cuộc sống không có hắn ...

Có phải .. tôi .. đã thích tên sao chổi đáng ghét đó rồi không? Nếu không thì tại sao tôi lại đau đến vậy chứ? Lại còn vì hắn mà khóc hết lần này tới lần khác nữa. Có phải .. tôi thật sự đã động lòng với đôi giày thú đó không?

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 57

57. Chương 57

Tôi thôi khóc nữa, cố nặn ra nụ cười tươi nhất và mỉm cười một cách chật vật. Tôi lấy tay lau dòng nước mắt đi, nhẹ hít thở không khí lạnh lẽo của buổi tối. Tôi nhanh chóng xích người qua một bên, ngẩng mặt lên nhìn đàn anh Minh Kiệt ...

Tôi cười nhẹ, nói với Minh Kiệt :

- Cảm ơn.

Tôi đứng lên toan bước đi thì Minh Kiệt giữ tay tôi lại. Tôi quay đầu lại định hỏi xem Minh Kiệt có chuyện gì thì gã nói :

- Em quên nó đi !

Như chạm đến vết thương lòng, tôi giựt phắt tay ra và nổi cáu với Minh Kiệt, mặc cho hai hàng mi vì nước mắt mà nhoe đi.

- Anh thôi đi ! Tôi không cần anh bận tâm !

Tôi chạy ra khỏi công viên mặc cho Minh Kiệt gọi với theo, tôi vẫn không quay đầu lại. Cảm giác bất chợt lại ủa về. Tim tôi co thắt lại, đôi môi tái nhợt đi vì lạnh.

Tôi đi dọc theo con đường dài. Chính tôi cũng không biết mình phải nên đi đâu. Tôi tự hỏi : nơi đâu là điểm dừng của tôi lúc này. Về nhà tôi sao? Nếu lỡ ba mẹ tôi biết chuyện, họ sẽ buồn mất. Về nhà hấn sao? Tôi còn có thể về nơi đó sao? Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột khiến tôi dường như mất đi thăng bằng của cuộc sống.

“Rầm .. rầm”

Mưa rơi nặng hạt, từng giọt, từng giọt nặng trĩu mang theo cả nỗi lòng tôi rơi xuống đường. Nếu như trở về mấy ngày trước, tôi sẽ cảm thấy mình rất hạnh phúc. Nhưng hiện tại, tôi đang cảm nhận thứ gọi là hai chữ cảm giác. Một thứ cảm xúc hỗn độn mà chính tôi cũng không rõ mình cần phải làm gì để đương đầu với nó nữa.

Tôi thở dài thay cho những dòng suy nghĩ rối rắm trong đầu, tìm một mái hiên và trú mưa. Không biết phải nên vui hay buồn đây khi đây lại là mái hiên mà tôi và hấn trú mưa lúc ấy. Kỷ niệm bất chợt ủa về, tôi mỉm cười một cách chật vật ...

“Lạnh quá” ! Là hai từ mà tôi có thể cảm nhận được lúc này. Và còn có cảm giác đau lẫn nhói hòa vào đó nữa. Làm sao đây khi con tim tôi đã rung động vì tên sao chổi đáng ghét vô tâm đó? Cất bước hay dừng lại? Hay là mỉm cười buông xuôi mọi chuyện? Như vậy không phải tốt hơn sao? =).

Tôi đang đứng dưới cơn mưa chờ ngày cậu trở về cùng với nắng. Nhưng dưới cơn mưa đó tôi đã khóc rất nhiều cậu có biết chăng? Cô đơn đã lấp đầy một nơi gọi là cảm xúc.

Đang chìm đắm trong những cơn đau thì tôi cảm nhận được vòng tay ấm từ một người nào đó. Tôi định bụng sẽ ngước mặt lên chờ cho tên biến thái nào dám ôm tôi một trận ra trò thì giọng nói thân quen lại vang lên :”Có phải lạnh lắm không?”

Tôi biết và hiểu rõ giọng nói này đến quen thuộc dù chỉ là những lần gặp không đáng nhớ. Giọng nói thân quen vang lên xóa tan đi mọi ưu buồn, phiền não trong lòng tôi. Ngay cả khi tôi cần một bờ vai, một chỗ dựa vững chắc nhất thì tiếng nói trầm lặng đó lại vang lên và đến bên tôi một cách nhẹ nhàng.

Dù là rất cảm kích sự quan tâm, chăm sóc của đàn anh Minh Kiệt nhưng tôi vẫn không thể nào trong tình trạng nửa thật nửa mở như vậy được. Đại khái là Minh Kiệt vòng tay ôm tôi, còn tôi thì đứng im như trời trồng. Nam nữ thọ thọ bất thân mà. Với lại tôi cũng không phải là hạng người dễ giải với con trai như vậy. Ba má tôi mà thấy chắc họ sẽ té xỉu vì điên tiết lên mất.

Tôi cười khẩy, nói với Minh Kiệt :

- Tôi .. hết lạnh rồi. Anh có thể buông tay ra.

Minh Kiệt thả tay xuống, gã cười khi gã đầu trông dễ thương cực. Đôi lúc nhìn gã trông cũng đáng yêu đó chứ.

Tôi đứng đó, cả người run cầm cập. Lạnh không chịu nổi. Mưa thế nào mà lại vào lúc này. Chẳng nhẽ Ông trời đang tội nghiệp tôi đó sao? Tôi đáng bị như vậy lắm phải không?

Tôi lấy cái đế yêu ra. Bây giờ cũng gần hơn 8h rồi. Thảo nào cái bụng tôi cứ đánh trống liên tục. Đúng lúc trời tạnh mưa, tôi cười nhẹ, quay sang nói với anh ta :

- Tạnh mưa rồi, tôi về trước đây.

Anh ta nói :

- Em không thấy đói bụng sao?

Gã này cũng đáng ghét không thua kém gì tên sao chổi vô tâm kia. Sao mà không biết dùng từ nói giảm nói tránh thế? Cứ đánh vào trực diện không là sao? Làm tôi ngượng chín cả mặt. Đáng ghét !

- Cũng có. – Tôi đáp.

- Vậy em đi ăn không?

- Tôi về nấu mì gói xơi tạm là được rồi. Cảm ơn ...

Không để tôi nói hết câu, anh ta kéo tay tôi chạy đi. Tôi hơi cáu nhưng nghĩ tình anh ta tốt với tôi như vậy thì chắc một bữa ăn cũng không là vấn đề gì. Nghĩ thế, tôi ngoan ngoãn như một con mèo để anh ta nắm tay kéo đi.

Anh ta đi tới bãi đậu xe của công viên lấy xe và ra hiệu cho tôi trèo lên. Tôi nhẹ cười, gật đầu rồi nhanh chóng trèo lên xe. Chiếc mô-tô lao nhanh ra khỏi bãi đậu xe và bon bon trên đường.

Cả người tôi đông cứng vì lạnh. Gió thổi nhẹ nhẹ nhưng rất lạnh. Một cảm giác rất lạnh lẽo. Không phải vì gió, vì mưa mà tôi cảm thấy như thế. Tất cả là vì .. cảm giác và cảm xúc trong tôi. Rất đau, rất nhói và đôi khi nó khiến tôi hỏi : tôi và hắn có còn tiếp tục được nữa không !?

Chiếc mô-tô bóng loáng dừng lại ở một nhà hàng sang trọng. Tôi khều khều anh ta, nói nhỏ :”Tôi không ăn ở đây đâu. Hay là tới B’smart ăn thức ăn nhanh đi !”

Anh ta lắc đầu, nói với tôi :”Không được. Ăn vậy em sẽ không no đâu.”

Tôi nghiêng răng, cười hòa nhã với anh ta :”Vậy thì anh ăn một mình nhé.”

Nói rồi tôi trèo xuống xe. Anh ta hốt hoảng giữ chặt tay tôi lại. Lắc đầu chào thua rồi nói :”Được rồi. Nếu em muốn.”

Tôi cười khì. Anh ta dễ dụ khị quá ạ :3. Tôi lại tiếp tục leo lên xe và tiến đến sự nghiệp ăn để sống của tôi. Chiếc xe tiếp tục bon bon trên đường. Tiết trời khá lạnh làm tôi cứ run bần bật lên. Lạnh gì mà lạnh rứa !?

Tôi đang tự hỏi liệu cố gắng rồi nó sẽ thành công ? Hay là vết thương này đã quá lớn không thể che lấp một khoảng trống. Bàn tay này sẽ buông hay là vẫn nắm chặt những yêu thương? Là nơi tôi tìm thấy yêu thương hay chỉ là một chút lấm tưởng ?

“Két” .. chiếc mô-tô phanh gấp làm tao chúm nhúm về phía trước. Tôi nhăn mặt, nói với anh ta :”Anh muốn giết tôi à?”

Anh ta cười, đỡ tôi xuống và đậu xe. Tôi khều anh ta rồi cả hai cùng vào trong. Vừa vào tới là tôi lon ton chạy xuống quầy bánh gần đó và chọn hết bịch này tới bịch khác. Tiện tay lấy luôn hai ly mì gần đó. Lấy thêm hai chai nước suối với mấy cây xiên que nữa là vừa túi tiền. Anh ta nhìn tôi, nhúm mày :

- Em ăn khỏe thật !

- Còn phải nói. Nói không phải khoe chứ tôi là superman về lĩnh vực ăn uống đấy. – Tôi cười tít mắt.

Anh ta lắc đầu chào thua tôi. Tôi ôm đồng đồ vừa chọn đem ra quầy tính tiền.

- Cửa em tổng cộng 120.000đ. – Anh bán hàng so cute nhìn tôi mỉm cười.

Tôi sờ soạn túi quần, định rút tiền ra thì anh ta chặn tay tôi lại, nói :

- Tôi trả.

- Ồ, vậy đi ! – Tôi cười. – Nói thế thôi chứ để tôi trả được rồi. Xem như là cảm ơn anh đã an ủi tôi.

Anh ta kiên quyết không chịu, nằng nặc đòi trả tiền cho bằng được mới thôi. Tôi cũng bó tay với ông cụ non này luôn rồi. Lớn chông nhòng rồi mà cứ như con nít. Nhưng nói thật .. anh ta .. cũng có lúc đáng mến đó chứ ! ^.^

- Con trai ai lại để cho con gái trả tiền bao giờ? – Anh ta cười.

- Có đó. – Tôi cười vui vẻ.

- Ai? – Anh ta khó hiểu nhìn tôi.

- Anh đó. – Tôi cười khì thế.

Anh ta cười rồi cóc đầu tôi một cái. Lúc này, máu cũng đã dồn lên tới não, tôi quay sang, bắt chắp hình tượng của mình (à mà có đầu mà mắt) quát cho anh ta một trận :

- Bò tót xấu xa. Tôi chưa làm gì anh nha nha nha !

Tôi hừ lạnh với anh ta rồi đau xót cầm lấy 120.000đ trả. Vậy là hết sạch sành sanh tiền lương tháng này của tôi rồi. Omeoi, có đau xót không chứ !?

Thanh toán hết nợ nần xong, tôi ôm đồng bùi nhùi lại bàn và bắt đầu lấp đầy khoảng trống trong cái bụng béo béo của mình. Tôi chế nước sôi vào ly mì. Mùi thơm của mì xông vào mũi tôi khiến cái bụng tôi cứ kêu inh ỏi, kiểu như “ọc .. ọc”. Tôi cười mãn nguyện, tận hưởng cảm giác thăng hoa rồi bắt đầu xực một cách ngon lành.

Tôi quá ư là bực mình vì anh ta thi thoảng lại nhìn tôi chằm chằm. Có lúc còn nhìn thẳng mà không biết ngượng luôn mới đau chứ. Thiệt là quá sức tưởng tượng à ! >”<>

Tôi đằng hắng một tiếng, chồm sang cóc đầu anh ta rồi cười tinh nghịch. Ăn xong, tôi với lấy chai nước tu một ực, ăn thêm hai bịch bim bim nữa là no căng bụng luôn rồi. Xong, tôi xoa cái bụng căng tròn chứa vô số thức ăn của mình. Nhìn lên thì thấy anh ta đã ăn sạch, tôi nói :

- No quá !

- Em ăn như thế không no mới lạ. – Anh ta cười.

“Ồ, hehe” – Tôi cười.

“Em muốn đi dạo không?” – Anh ta hỏi tôi.

“Trừ phi anh kêu xe lôi tới rước tôi thì còn được. Tôi đi hết nổi rồi.” – Tôi thở phào.

“Vậy tôi công em.” – Anh ta nói.

“Không cần đâu. Giờ thì tôi đi nổi rồi, hê hê.” – Tôi nhoẻn miệng cười.

Tôi đứng phắt dậy, tung tăng chạy ra ngoài đợi anh ta.

~

Mấy bạn thông cảm dùm tác giả nha. Máy ngày nay tác giả học bù đầu bù cổ luôn, không có thời gian để thở nữa nói chi là viết truyện. Đọc đỡ chương này nha mọi người. Chủ nhật tới tác giả sẽ cố ra chap mới. Yêu mọi người nhiều :-*

Đọc tiếp Cặp đôi siêu quậy – Chương 58

58. Chương 58

Chương 58: Tổ tình

Anh ta nắm tay tôi kéo đi. Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ cũng hơn 9h30 rồi, không biết hấn đã về nhà chưa? Có ngủ chưa? Hay ăn gì chưa? Có còn bên cạnh con bé Mi không? Hấn và con bé quen nhau sao? Cũng có thể hấn không về cũng nên !?

Hàng ngàn câu hỏi muôn hình vạn trạng cứ hiện lên trong đầu tôi mỗi lúc một nhiều. Tôi thực không biết cách nào để xua chúng đi nữa.

Tôi nhếch môi cười nhạt. Tóm lại thì hấn cũng như những người khác. Đào hoa và vô tâm ! (Sorry mấy bạn cute vì cái này au quơ đũa cả nắm thì phải, hihe).

Tôi và anh ta đi dạo dọc theo bờ hồ. Mưa phùn lất phất, gió thổi nhẹ nhàng làm tôi lạnh cả người. Chợt, anh ta khoác áo cho tôi, rồi thì thầm bên tai :”Như vậy em sẽ đỡ lạnh hơn”. Tôi cười nhẹ, gật đầu cảm ơn anh ta.

Chuyện không có gì đáng nói khi có một thằng bé tầm 10 tuổi, trên tay cầm một lẵng hoa đi lại phía anh ta, giọng trẻ con vang lên :”Anh mua hoa tặng chị đi”. Tôi chớp mắt nhìn thằng bé. Thằng bé này dễ thương cả đáng yêu lắm. Nó tròn tròn, ú ú nhìn y như cái bánh bao to bự vậy).

Tôi đang nhìn ngắm vẻ đẹp của thằng bé thì bỗng nó chạy đâu mất tiêu. Tôi ngớ người không hiểu chuyện gì xảy ra thì đột nhiên anh ta nắm chặt tay tôi rồi kéo tôi chạy đi. Tôi lấy làm lạ định hỏi anh ta thì anh ta đột nhiên buông tay tôi ra. Tôi định bụng là sẽ cho anh ta một trận thì cảnh vật xung quanh làm tôi nín bật.

Một bãi đất trống với nhiều cây nến xếp thành hình trái tim cỡ lớn đập nhanh vào mắt tôi. Những chùm bong bóng rực rỡ sắc màu bay nhẹ nhàng trong gió. Tôi ngơ ngác nhìn anh ta. Quả thực, anh ta chẳng những không nói gì mà còn nở nụ cười ấm áp tựa nắng chiều nhìn tôi.

Tôi đứng tần ngần ở đó, chẳng biết phải nói gì với anh ta cho phải. Một lúc lâu sau, anh ta đi lại gốc cây gần đó, lấy ra một bó hồng đỏ và đi đến bên tôi. Anh ta cầm tay tôi và dẫn tôi vào trong hình trái tim đó rồi nói :

- Em làm bạn gái tôi nhé !?

Tôi đơ người trước câu nói của anh ta. Sao lại tỏ tình trong tình trạng lâm li bi đát như vậy chứ? Nhưng lạ thay, tim tôi bất giác cứ đập liên tục cả lên. Dấu hiệu này cho thấy tôi sắp lên cơn cần người đấy. Tôi cười khẩy, nói nhẹ nhàng :

- Anh có thể tìm người khác mà. Tôi không xứng đáng để anh phải hao hơi tổn sức như thế đâu !

Anh ta chỉ lắc đầu rồi quăng đóa hoa hồng xuống đất. Tôi ngạc nhiên, mở mắt to hết cỡ nhìn anh ta. Đó là lần đầu tiên anh ta có thái độ không mấy hòa nhã như vậy. Nói gì thì nói, anh ta đâu cần phải thế. Tỏ tình thất bại là chuyện bình thường như ở phường mà. Có gì là to tát, ghê gớm lắm đâu ! Tôi chất lưỡi, nói đồng dục :

- Thái độ này là gì?

- Tại sao em không thích tôi? – Anh ta cười chua chát.

- Xin lỗi. Chuyện thích hay không thích đối với tôi và anh không quan trọng. Quan trọng là tôi và anh vẫn có thể làm bạn. – Tôi vỗ vai an ủi anh ta như an ủi bạn chí cốt của mình.

Anh ta cười nhẹ :

- Vậy tôi vẫn quan tâm em được chứ?

- Tất nhiên là không. – Tôi trêu.

Anh ta nhăn mặt, véo má tôi một cái rõ đau. Tôi cũng đâu chịu thua, sẵn chân đá luôn vào chân anh ta rồi nói :”Thách anh bắt được tôi.”

“Em chắc chứ?”- Anh ta nhướn mày hỏi lại.

“I’m sure. You don’t worry.” (“Tôi chắc chắn. Anh không phải lo”.)

Tôi cóc đầu anh ta rồi bắt đà dong thẳng. Anh ta đuổi theo tôi. Suýt bắt được thì tôi lại rẽ sang một bên. Anh ta nghĩ tôi là ai chứ? Tôi đích thị là vận động viên ma-ra-tông của trường đó nhé. Không thể xem thường tôi được đâu, hehe).

Tôi và anh ta rượt đuổi nhau như hai con diên vừa được xuất viện. Nửa đêm nửa hôm mà rủ nhau chạy tán loạn cả bãi đất trống. Ai nhìn vào không tưởng diên mới là lạ.

Chạy mệt lả cả người, tôi ngồi phịch xuống đất, gắng lấy vài hơi thở còn lại nói với anh ta :”Xí xí, không chơi nữa, mệt lắm rồi.”

Anh ta nở nụ cười gian tà nhìn tôi.

Tôi móc con đề yêu ra và nhìn vào. Tận 10h30 rồi. Không cuộc gọi – không tin nhắn ! Xem có vui không chứ =).

Tôi cắn môi cười chua chát :”Nếu người tỏ tình với tôi là hấn, không phải tốt hơn sao?”

Thấy sắc mặt tôi từ từ chuyển màu, anh ta chạy lại, chìa tay ra đỡ tôi ngồi dậy. Tôi cười, nụ cười hết sức không ổn ...

- Về thôi ! – Tôi nói.

Tôi và anh ta im lặng .. im lặng và im lặng đến khi ra khỏi bãi đất trống. Anh ta lấy xe và đưa tôi về. Xe dừng lại trước ngõ, tôi kêu anh ta, nói khẽ :”Anh để tôi ở đây là được.”

Anh ta bước xuống xe, nắm lấy tay tôi, nói :”Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn thích em.”

Tim tôi chọt ré lên. Cảm giác gì đây? Thích sao? Rung động sao? Dù nó có là loại cảm giác gì ngoài tầm kiểm soát của tôi thì cũng vậy thôi, tôi-không-quan-tâm !

Tôi rút tay lại, cười khẩy với anh ta rồi nhanh chóng bước đi trên con đường dài thẳng tắp. Lúc này đây, lòng tôi rối bời, một thứ cảm giác rất khôn =).

Mau và nhanh như thể ... chưa từng đến bên cạnh nhau. Cho dù đã cố gắng không cho nhịp chân quá dài ... Ngày mai mất rồi. Ngày mai tiếng cười sẽ không còn trên khóe môi. Ngày xưa đến đây ... Ngày xưa có người đặt lên đây bao yêu thương ...

~~

Mọi người hết sức thông cảm cho au nhé. Cuối cấp rồi nên chuyện học là trên hết. Au chẳng còn thời gian đâu mà onl để post truyện ọi người đọc nữa

Vậy, mọi người thông cảm cho au được không? Lịch post sẽ có tí thay đổi : 2 tuần -> 1 chap. Mọi người thông cảm với cả thương au nhé (

Love you, baby <>

59. Chap 59 : Đồ Khốn, Tôi Ghét Cậu !

Gió thổi mạnh làm người tôi rét buốt. Phải chi có vòng tay hấn ôm nhẹ từ phía sau thì ấm áp và hạnh phúc biết mấy !? Hình như tôi viễn tưởng hơi nhiều thì phải. Bởi vì, tôi đã và đang đi trên một con đường dài thẳng tắp, dưới ánh đèn hiu hắt và không một bóng người qua lại. Càng đi về phía trước, những ngọn đèn đường càng ít dần.

Tôi rợn cả tóc gáy. Chẳng lẽ tôi đang lạc vào cõi âm sao? Huhu, tôi vẫn còn yêu đời và cả lạc quan lắm mà. Có sao lại bắt tôi đi sớm như vậy. Tôi không muốn từ già tuổi thanh xuân của mình sớm vậy đâu. Huhuhuhu.

Sau một hồi gào rú như điên, tôi lấy lại bình tĩnh, cả người run cầm cập và cổ lết về phía trước. Dừng lại trước cửa nhà hắt, tôi bần thần nghĩ ngợi lung tung. Nếu bây giờ tôi vào, chắc chắn sẽ làm “kì đà cắn mũi” giữa hắt và con bé Mi ấy. Còn không vào, chẳng lẽ tôi đi lang thang như người vô gia cư sao?

Vậy, chọn cách khác nào ! Chỉ cần bước thêm vài bước nữa, ngôi nhà yêu quý mà tôi hắt nhớ nhưng bấy lâu, căn phòng và cả căn nhà đầy ắp tiếng cười sẽ lại bên cạnh tôi. Nhưng .. tôi có đang ảo tưởng chẳng? Ba mẹ tôi giờ đã ngủ. Họ vẫn đang tin rằng, tôi - đứa con gái mà họ yêu thương biết nhường nào đang ngủ thật ngon. Nhưng có lẽ .. mọi chuyện không êm đềm như vậy. Tôi đã và đang phải đối mặt với nơi không trọn vẹn yêu thương. Và đó chính là nơi tôi không thuộc về.

Biết làm sao khi tim tôi giờ đang rất đau. Biết làm sao khi người tôi thích đang cùng một ai bên cạnh mà không phải là tôi?

Tôi nhẹ buông mi mắt. Cuộc sống quá tấp nập và chẳng bao giờ bình yên như tôi nghĩ. Chợt, con dế yêu của tôi réo lên inh ỏi. Như với được cái phao, ít nhất là tôi không phải đối diện với kẻ điên trong đây, tôi nhanh chóng móc nó ra và nhấc máy.

”Mày đang ở đâu.?”

“Hỏi làm quái gì?”

“Ồ hay, con này.”

“Nói chứ tao đang ngủ.”

“Ngủ?”

“Ừm. Thật mà.”

“Mày đừng có giấu tao, vô nhà đi !”

” ... mày có giác quan thứ 8 à?”

“8 con mắt mày. Không nói nhiều, vô đi. Mai quấy.”

TÚT .. TUT !

Tôi nảo nề nhìn con dế yêu có chứa hình con bạn siêu đểu. Ồ, đúng rồi ! Tội gì tôi phải hành hạ thể xác mình như vậy chứ !? Thay gì tôi đứng đây lăm bằm chửi rửa như con điên thì hãy mặt “dày” xịu, vào trong đó đánh một giấc từ giờ tới sáng là được chứ gì. Sáng dậy thì chuồn lẹ. Oh, haha. Tôi thông minh quá cơ ^-^ (tự tin lv max =))))

Tôi đang tự sướng trong măn nguyện thì .. nụ cười tôi tắt hắt. Tôi .. quên mang chìa khóa rồi ! Tôi cắn răng rồi tự cóc đầu vì cái ngu siêu cấp của tôi. Đúng là :“Không có cái ngu nào như cái ngu nào”

Thôi thì tôi đột nhập vào bằng cách leo rào vậy. Ngu gì chứ chuyện này thì tôi là số dzách luôn rồi. Tôi lùi ra xa, bắt đà rồi bám chắc vào cánh cửa. Cố lên, cố lên nào !

BỤP ! Đền bật sáng. Tôi hốt hoảng nhìn quanh. M...a !?

- Leo xuống !

Tiếng nói kinh khủng khiếp này phát ra từ mồm tên nào vô duyên thúì thế? Nửa đèn nửa hôm, không lo ngủ, lo rình tôi leo trèo làm gì?

Tôi bực mình, định chửi cho kẻ đó một trận thì “A”. Tôi nhìn xuống, bộ pijama nhanh chóng đập vào mắt tôi. Cái tên đáng ghét mà tôi không muốn gặp vào lúc này lại là hắt. Tôi chẳng biết làm gì ngoài việc cười trừ. Tôi cắn răng rồi bám chắc vào cửa từ từ trèo xuống. Mãi mê chửi rửa hắt mà tôi đã mất thăng bằng và chúi nhủi xuống đất. Cũng may là tôi được thân bảo vệ, rốt đầu không rớt lại rớt ngay vào “tấm nệm”.

Tôi sung sướng nhúng nhẩy. Hey da, thoát chết hiệp 1.

- Cậu có thôi đi không? Nặng chết đi được !

“Quái, chẳng lẽ ma?” - Tôi thốt lên thành tiếng.

Tôi nhìn xuống, thì ra lại là tên đáng ghét đó, làm tôi hết hồn. Tôi đứng phắt dậy, ngược lưng cúi đầu cảm ơn thay cho lời xin lỗi rồi đi vào nhà. Hắn kéo mạnh tay tôi lại, mắt thẳng băng, tôi ngã nhoài trên người hắn. Oh, shit, mắc cỡ chết đi được !

Tôi cảm nhận được nhịp đập nơi con tim “thình thịch, thình thịch”. Đúng là thứ phản chủ ! Tim là của mình mà lại vì thằng cha ôn dịch này mà đập loạn xạ cả lên. Tôi cau mày, lồm cồm bò dậy nhưng hắn quá khỏe, dùng lực kéo tay tôi lại. Bây giờ, mặt tôi cách mặt hắn chưa đầy 3 xăng ti mét.

Mặt tôi nóng ran, hơi thở cũng càng ngày gấp rút hơn. Cứ như thế này hoài chắc tôi ngất vì thiếu oxy mất. Nghĩ vậy, tôi cúi gắt dùng hết sức đẩy hắn ra.

Biết nói gì hơn khi tim tôi dường như vỡ nát. Nỗi đau quá lớn và có lẽ sẽ chẳng bao giờ diễn tả được thành lời ...

Tôi đứng dậy, không thèm liếc nhìn hắn dù một cái, tôi quay phắt đi và vào nhà.

”Một nụ cười luôn hé, Thế Giới vẫn quay

Còn tôi vẫn nơi đây, đưa bàn tay lên trời xanh, ôm trọn vào lòng

Một khoảng trời nhỏ bé, giữa những khát khao

Cơ mà chỉ tôi với riêng tôi, đêm nằm nghe

Một bài ca, về Tình Yêu, ôi chán ngán

Lang thang 1 mình, cũng chẳng làm sao

Bao nhiêu lâu nay tôi đã quen rồi, quen rồi, quen 1 mình như thế

Yêu thêm 1 người, có chắc là mình sẽ good lên, hay là chỉ thêm đau đầu?

Vậy thì đành thôi, Forever, Forever (Forever Alone)

Đành 1 mình thôi Forever, Forever (Forever Alone)

Vậy thì đành thôi, Forever, Forever (Forever Alone)

Đành 1 mình thôi Forever, Forever (Forever Alone)”

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Tôi dừng bước, khẽ cau mày rồi nhấc máy nghe.

“Alô” - Tôi nói.

“Em ngủ ngon chứ !?”

“Có ngủ được đâu mà ngon.” - Tôi thở dài.

“Thế em chưa ngủ à?”

“Vâng. Mà bây giờ khuya rồi. Anh không ngủ đi, sao rảnh rồi chọc phá tôi thế?”

“Em quan tâm tôi đấy à?”

“Nè nè, tôi mà quan tâm anh á? Đùng có mơ.”

Tôi chợt phì cười vì cái gã bò tốt này ảo tưởng còn hơn cả tôi. Ảo chi mà ảo rứa !? Chẳng để tôi kịp nói lời từ giã gã bò tốt ấy thì hắn bay lại, giựt phắt cái đế yêu của tôi rồi ngang nhiên cúp máy. Tôi đơ người, não đang bất động thì hắn giật dữ lời tôi đi một cách thô bạo.

Hắn đẩy tôi xuống ghế một cách thô bạo. Đưa mặt hắn kề sát mặt tôi làm nhịp tim của tôi càng lúc càng đập dữ dội. Cả bộ não vốn linh hoạt thường ngày cũng trở nên vô dụng.

Tôi khó chịu đẩy hắn sang một bên.

Hắn không những không điên lên mà còn áp sát mặt tôi hơn. Hơi thở ẩm áp của hắn pha chút mùi bia rượu phả vào mặt tôi làm mặt tôi nóng ran. Hắn cúi xuống, dùng răng cắn vào gò má tôi một cái thật đau. Tôi

tỉnh người, liên tục dùng những cú đấm đánh vào người hắn. Nhưng hắn cứ như thế, hắn cười, nụ cười đắt chí và gian tà. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn trong bộ dạng như thế.

Tôi không khỏi rùng mình. Tôi nắm chặt tay lại, cười hòa nhã với hắn :

- Hơn 11h rồi, tôi cần ngủ.
- Tôi cấm cậu không được giao du với tên Kiệt. - Hắn nói, bộ mặt ác quỷ càng lộ rõ.
- Tôi ... không .. có. - Tôi ấp úng.
- Không có? - Hắn hỏi.

Tôi gật đầu.

- Vậy xấp hình này là gì? - Hắn cầm lấy xấp hình dày cộm, dùng tay nhàu nát nó quăng xuống sàn một cách thô bạo.

Tôi hốt hoảng nhìn những tấm hình đó. Đó là hình Minh Kiệt an ủi tôi bằng những cử chỉ không mấy tế nhị.

Đúng, tức nước sẽ vỡ bờ.

- Tôi có gì với Kiệt thì sao? Chuyện đó hoàn toàn không liên quan tới cậu. Nếu cậu quan tâm, được, cậu có thể quan tâm con bé Mi của cậu. Đừng không có việc gì làm rồi xen vào cuộc sống của tôi. Tôi không rảnh rồi tới mức cứ 1, 2 ngày là phải giải thích với cậu tôi đi đâu, làm gì. Xin lỗi, tôi với cậu không là gì cả. Nên cậu đừng áp đặt cuộc sống của cậu lên cuộc sống của tôi. - Tôi gần như hét lên, nước mắt theo đó rơi lã chã.

Khuôn mặt hắn biến sắc. Nét mặt có chút gian tà hơn. Hắn nhếch môi, ghì chặt tay tôi và cúi xuống hôn thô bạo vào môi tôi. Tôi chết sững. Đó không phải là hôn. Hắn dùng răng cắn mạnh vào môi tôi. Tôi cố đẩy hắn ra nhưng không được. Phút chốc, tôi cảm nhận được mùi tanh của máu. Nước mắt tôi rơi mỗi lúc một nhiều hơn. Vì hắn sao? Tại sao lại là vì hắn?

Hắn cười quỷ dị, nói với tôi :

- Đó là bằng chứng cậu là của tôi.

Tôi lau dòng nước mắt, đứng phắt dậy và chuẩn bị lên lầu vì hôm nay quá mệt mỏi. Hắn giữ tay tôi lại, ôm chặt tôi từ phía sau, khẽ nói :” Cậu là của tôi.”

Tôi nhếch môi, quay sang tát hắn một cái.

- Của cậu? Từ khi nào cậu tự ình cái quyền đó thế? - Tôi nhếch môi.

Hắn không nói gì, chỉ đến bên tôi, và nói :“Tôi xin lỗi.”

- Lại xin lỗi. Cậu lạm dụng từ này có phải quá nhiều rồi không?
- Tôi đã nghe Oanh giải thích. Tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.
- Thế chuyện cậu ôm con bé Mi cũng là hiểu lầm? - Tôi cười trong nước mắt.
- Tôi nghĩ cậu đã đồng ý làm bạn gái Minh Kiệt ...
- Thông minh như cậu cũng có lúc ngốc nghếch đó chứ. - Tôi nhẹ cười.

Như gỡ được nút thắt trong lòng, cả người tôi như được sống lại. Tâm trạng cũng cảm thấy vui vẻ và thoải mái hơn.

Hắn cười, khẽ ôm tôi vào lòng.

- Nè, lợi dụng quá ! - Tôi đẩy hắn ra.
- Cậu đừng qua lại với tên Kiệt nữa. - Hắn nói.

- Được rồi chị bảy, em không qua lại với tên đó nữa. Giờ chị bảy tha cho em được chưa? Em buồn ngủ lắm rồi ạ !

Hắn chỉ vào lưng hắn. Tôi không để hắn yên thân được, tôi sẽ bắt hắn làm osin của tôi suốt đời luôn. Đã thế, tôi bắt đả nhảy vọt lên lưng hắn làm hắn suýt nữa là té nhào về phía trước. Hehe, đừng có mà giỡn với tôi =)))

Lưng hắn sao mà rộng và ấm thế này? Hihi, ấm quá đi mất. Khoảnh khắc này thật tuyệt, phải không?

Tôi nhắm mắt lại. Một ngày nữa lại trôi qua rồi. Thật khó để có được cuộc sống bình yên. Mà lại càng khó hơn nếu mình không muốn giữ lấy.

“Hmm, tôi sẽ trân trọng cậu hơn. Ý là đá cậu ra ngoài đường. Nhưng lần này sẽ tử tế hơn. Nhặt lại và cho vào sọt rác.” - Tôi mỉm cười, nói với hắn rồi khép nhẹ mi mắt ...

60. Chap 60 : Cuối Tuần.

Tôi đang chìm trong không gian yên tĩnh thì Đùng ! Tôi bị vút xuống giường một cách không thương tiếc. Híc, làm cái lưng của tôi đau ê ẩm. Tôi nguyên rửa kẻ điên nào vừa làm chuyện xấu xa ấy sẽ bị sún mất một cái răng cửa cho biết.

Tôi hí con mắt bên trái, mở con mắt bên phải xem tên điên đấy định làm gì. Kết quả là hắn chả làm gì hết. Ung dung vắt chân chữ ngũ ngồi nghe nhạc rồi nhìn trộm tôi ngủ, hihi.

Tôi lên nhìn đồng hồ treo tường, tận 12h khuya chứ không ít. Xực nhớ lại mai là chủ nhật nên đêm nay tôi có thức trắng cũng không sao. Thành ra tôi bật dậy như cái lò xo, chỉ tay thẳng vào cái mây lí bự của hắn, nói đồng dạc :

- Tôi xin trong trận, à không, trân trọng tuyên bố : tôi - Khả Ngân cute, dễ thương, đáng yêu và cực kì đáng mến sẽ quyết chiến với cậu - một con heo lười biếng, xấu xa, và là tên sao chổi ngu siêu cấp, hehehe.

Hắn cười, để lộ cái đồng tiền cực cool, rồi búng vào trán tôi. Tôi nhăn mặt, xoa xoa cái trán yêu dấu của mình.

Đôi môi của tôi đau và rát. Một vài giọt máu vẫn còn đọng lại trên khóe môi. Tôi gất gỏng, nói với hắn:

- Rát quá nè ! Cậu bạo hành trẻ em quá đấy nhé !

Hắn cụng nhẹ đầu hắn với đầu tôi, bảo :

- Cậu chịu nghe lời thì đâu phải rát.

Đoạn, hắn hôn nhẹ lên môi tôi làm mặt tôi nóng hừng hực, cả người như lửa đốt, tim cứ đập loạn nhịp cả lên. Tôi đẩy hắn ra, cười gian tà rồi nắm lấy tay hắn, chớp chớp mắt. Hắn thì không phải nói, cứ cười gian gian sao ấy. Hehe, thế là sập bẫy tôi rồi. Người xưa có câu :“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân” mà.

Tôi hét lên một tiếng rồi dùng răng PHẠP, PHẠP - Hai phát vào tay hắn. Khỏi phải nói, tôi sung sướng cả măn nguyên lắm, hihi.

Hắn đơ người. Nét mặt có chút biến sắc, mặt tối sầm lại nhìn tôi. Cả người tôi cứ run cầm cập. Tôi chỉ biết nhìn hắn rồi cười trừ.

Tôi ngáp ngắn ngáp dài, chép chép miệng nói với hắn :

- Tận khuya rồi, làm ơn tha cho tôi ngủ được không?

- Tôi ngủ với cậu là được chứ gì. - Hắn cười nham hiểm.

- Nè nè, đừng hòng dụ dỗ con gái nhà lành nha, tôi đá cậu chết giờ. - Tôi cười.

Hắn ngoác tay ra hiệu cho tôi lại gần. Chả hiểu tôi ăn nhằm thứ gì, ngoan ngoãn như con mèo lại gần hắn. Hắn búng trán tôi cái bốp rồi tuyên bố :

- Xong rồi, giờ thì cậu có thể ngủ.

- What the f***? - Tôi ngớ người.

- Chẳng lẽ muốn tôi hôn cậu thì mới ngủ được sao?

Máu dồn lên tới não, tôi bực tức búng lại hắn.

- Coi như huê. Giờ thì về phòng đi cho tôi ngủ. - Tôi cười mãn nguyện.

Hắn hậm hực bỏ đi một mạch. RẦM ! Cửa phòng bị đóng một cách thô bạo bởi tên sao chổi ngu vô cấp kia. Tôi cũng đâu lạ gì tên sao chổi mát ấy. Giận thì cứ giận, ta đây cũng chẳng cần. Một vl (vô lí). Đi ngủ cho khỏe

Tôi mở nhạc lên, nghe và thiếp đi lúc nào không rõ

Chuyện kể rằng, một buổi sáng tinh mơ, một nàng công chúa xinh đẹp đang ngủ thì bị một tên sao chổi quấy rối ...

Tôi bật dậy như cái lò xo vì cảm nhận được hơi thở nóng ran của một tên ngáo ộp nào đó. Mặt tôi méo xệch, môi mỏng khẽ nhếch lên, dù, không ai khác ngoài .. hắn - một tên đáng ghét đến đáng chết vô cùng.

- Hừ, cậu có biết là cậu đã và đang phá giấc ngủ của tôi không đấy? - Tôi cau có nói với hắn.

- Tôi không cần biết. Dậy mau ! - Hắn ra lệnh cho tôi, sẵn tay kéo tôi ra khỏi giường.

Tôi hậm hực dậm chân rồi lết vào wc. Cái tên ấy vốn điên bẩm sinh mà. Có đánh chết hắn thì hắn cũng không bỏ thói ăn hiếp một người xinh đẹp như tôi đâu (tự sướng kìa, hihi).

Tôi nở nụ cười hàm tiếu bước ra khỏi wc.

Hắn nhìn tôi, nở nụ cười gian tà rồi bảo :

- Không hiểu sao tôi lại thích một con heo lười như cậu.

Tôi cười gian, đắp lại :

- Ồ, phải rồi. Tôi là heo thì cậu là hà mã đó tên điên kia. Mới sáng sớm đừng chọc chửi nha !

Hắn cười cười rồi nắm tay tôi chạy phắt ra khỏi phòng. Ô hay cái tên này. Tôi chưa kịp tân trang lại mái tóc yêu của tôi thì lại bị kéo đi. Cầu trời cho hắn đang chạy thì vấp có kiến, té nhào, lộn cổ lộn ruột cho biết.

Tôi và hắn vừa đặt chân xuống nhà thì một mùi hương ngào ngạt từ trong bếp tỏa ra. Một mùi thơm mà lâu lắm rồi tôi không được ngửi. Mùi thơm rất ngào ngạt, một mùi thơm của sự tin yêu ...

Tôi tò mò nhìn xuống bếp. Vẫn là cái dáng vấp cao gầy, mái tóc đen xoăn nhẹ, tay chân lúc nào cũng hoạt động nơi nhà bếp. Vẫn là gương mặt phúc hậu - Mẹ. - Tôi mỉm cười.

Tôi chạy nhanh xuống nhà bếp ôm chầm lấy mẹ - người mà tôi yêu nhất. Mới xa có vài ngày thôi là tôi đã thấy nhớ mẹ. Nhớ cả giọng nói ngọt ngào. Nhớ cả tiếng cười và cả những món mẹ nấu. Mẹ búng vào trán tôi, máng yêu :

- Đừng có ăn hiếp thằng Phong nghe chưa. Mẹ mà biết là chết với mẹ đấy.

Giọng ba tôi từ bên ngoài vọng vào rõ mồn một :

- Mẹ con nói đúng đấy.

Tôi cười quỷ dị, nét mặt có chút gian tà, gật đầu, tôi nhìn hắn.

- Ra ngoài chơi không? - Tôi nói bằng giọng thách thức.

- Để coi .. KHÔNG. - Hắn nhếch mép.

Tôi đã quá cố gắng trong việc nhịn nhục một tên tiểu tử thú vị như hắn. Được rồi, bà sẽ ày biết, thế nào là lễ độ, hừ.

Tôi làm mặt bặm trợn, chỉ vào mặt hắn với ngón tay giữa :

- Du-ba-ca-chi (hãy đợi đấy).
- Hai đứa thôi đi. Xuống ăn sáng nè, lớn rồi mà cứ như con nít. - Mẹ tôi nói.
- Con có lớn đâu. Vẫn là con gái cưng của ba mẹ thôi, phải không nè? - Tôi chớp mắt.
- Cưng hay ghét gì mà quậy thì tôi cũng đánh thôi cô. - Ba tôi cười.

Tôi và hấn phụ mẹ dọn thức ăn ra. Khởi phải nói rồi, chúng tôi cứ đẩy qua, đẩy lại, suýt nữa là hất văng hai cái đùi gà thơm-ngon-dòn luôn rồi. Xong, tôi, hấn và ba mẹ tôi ngồi vào bàn. Tôi và hấn bắt đầu chiến lược ăn như hạm ...

Ăn cả dọn dẹp xong, ba mẹ tôi về nhà. Chẳng là hai người bạn đi đám cưới nên mới về sớm vậy ấy chứ. Nếu không là ở lại chơi với tôi rồi, híc :(. Vậy qui ra lỗi lầm, tất cả là tại hấn. Tại bản mặt đáng ghét, xấu xa của hấn mà ba mẹ tôi đi đám cưới, không chịu ở lại chơi với tôi nữa, huhu. Suy nghĩ của tôi quá ư là lô-gíc mà =)).

Tôi bay lại đá vào chân hấn một cái cho hấn dạ rồi phi thẳng lên phòng khách. Tôi vừa an tọa, mở mèo ú đô-rê-mon thì cái đế yêu của tôi réo lên inh ỏi. Tôi nhắc máy, nói “nhỏ nhẹ” :

- A LÔ LÔ LÔ LÔ LÔ
 - Lô cái đầu mày. Đi chơi không? - Nhỏ hỏi tôi.
 - Không ! - Tôi thẳng thừng.
 - Ấy da, có phải là cát tỷ không ă? Sao hôm nay tốt thế?
 - Đi chơi có ăn được không mà rủ. Tao thích ăn thôi, kaka.
 - Tất nhiên là sẽ ăn no nê xong mới quẫy. Có điều .. mày không đi. Tiếc quá ! - Nhỏ chất lưỡi.
 - Thôi mà, ngu sao không đi.
 - Tụi tao qua liền. Thay đồ nhanh lên.
- Nói rồi nhỏ cúp máy. Tôi cũng chỉ biết thở phào.

61. Chap 61 : The End ...

Tôi nhanh chân chạy lên phòng, chẳng thèm nhìn lấy hấn một cái, để bản mặt ngơ ngác của hấn ở lại. Cũng phải thôi, tên đáng ghét như hấn làm sao có thể lọt vào mắt một Khả Ngân xinh đẹp như tôi được kia chứ :)).

Tôi chọn nhanh ình một cái yếm cùng chiếc áo thun trắng in dòng chữ “Family is my life”.

Chải gọn gàng đầu tóc, tôi bước xuống nhà với bộ mặt tươi hơn hoa, nói đồng dạt với hấn :

- Nè nhóc, bây giờ chị phải đi rồi. Nhóc ở nhà ngoan nhé !

Tôi mém được cười mãn nguyện thì đôi giày hiệu Adidas đẹp mê li cùng bộ đồ hấn mặt trên người làm tôi cười dở khóc dở. Chuchoa mạ ơi, đẹp thật đấy !!!

- Đẹp quá !! - Tôi thốt lên.

Hấn cười cực đều, lên giọng :

- I knew.
- Đôi giày đẹp quá !

Vừa dứt câu, hấn cho tôi lãnh trọn quả cóc đầu đau thấu xương. Tôi méo mặt, bĩu môi rồi vun chân đá hấn một cái.

Hấn cầm tay tôi, kéo phắt đi.

Tôi vẫn còn nhớ nhỏ không hiểu chuyện gì xảy ra thì đã ngồi trên con mô tô đẹp ngất ngây con gà tây của hần. Tôi định mở miệng hỏi thì hần đã rồ ga và phóng như bay trên con đường dài thẳng tắp.

Hần “thả” tôi xuống rạp phim cách nhà hần không xa. Hần nhéo má tôi, nói với giọng cực yêu :

- Cậu ở đây ngoan nhé. Tôi đi đây có chút việc.

- Nè ... - Tôi nói.

Chưa kịp nói dứt câu thì hần đã rồ ga chạy thẳng. Tôi hậm hực nhấc máy định gọi cho nhỏ thì chợt nhớ ra : tôi bỏ điện thoại ở nhà mất rồi.

Tôi tự cóc đầu mình một cái. Rồ ngốc cơ mà !

Híc, còn hần. Sao hần lại nỡ bỏ tôi mà đi như vậy chứ. Sao lại bỏ một người vừa xinh đẹp như tôi ở đây chứ. Thôi thì tôi tự mình vào xem phim cho lành.

Tôi vừa nhấc chân đi được vài bước thì nhỏ từ đâu chạy đến với giọng nói hốt hoảng, nói với tôi :

- Phong ... Phong ...

Nghe đến tên hần, tôi nuốt nước bọt ừng ực, hỏi nhỏ :

- Phong làm sao? Mà mau nói đi !

- Phong bị một nhóm người lạ mặt ...

Không để nhỏ nói hết câu, tôi hỏi gấp :

- Phong ở đâu hả?

Nhỏ dẫn tôi đến một góc đường nhỏ. Hần đang nằm đó, máu từ miệng chảy ra rất nhiều, áo dính đầy máu, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt hoàn mỹ nhú lại vì đau. Tôi vội chạy lại ...

- Phong à, cậu mau mở mắt ra đi.

Tôi nói, không biết từ khi nào nước mắt tôi rơi đến nhiều vô kể. Cả thế giới như sụp đổ ...

Chưa có lúc nào tôi sợ mất hần đến thế. Cảm giác thật tồi tệ. Tôi vẫn còn chưa nói với hần tôi thích hần đến thế nào cơ mà. Còn rất nhiều chuyện tôi vẫn chưa bày tỏ hết. Còn rất nhiều chuyện tôi muốn cùng hần làm. Còn rất nhiều thứ ...

Tôi thật ngốc quá đúng không? Sớm biết thế này có chết tôi cũng sẽ bỏ mặc cái tôi ra mà thổ lộ với hần. Giờ thì tốt rồi. Tôi sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

Tôi lay mạnh tay hần. Dùng hết sức và gào khóc trong nước mắt.

- Phong, cậu mau mở mắt ra nhìn tôi đi chứ. Cậu rất hay đá đầu tôi mà. Tôi còn rất nhiều chuyện muốn nói với cậu. Phong à ... tôi ...

Tôi hít một hơi dài, vòng tay ôm chặt lấy hần và :

- Tôi thích cậu.

Nước mắt cứ theo lời nói của tôi mà lăn dài trên má.

Biết chắc hần sẽ không thể nào nghe được những lời tôi nói nhưng sao tôi vẫn muốn mình phải nói. Nói ra để nhẹ lòng hơn ...

Chợt, ...

Hần ôm chặt lấy tôi.

Tôi trở mắt to nhìn hần. Vẻ mặt mỗi đã không còn, thay vào đó là một nụ cười tuyệt đẹp dành cho tôi.

- Cậu ... tỉnh rồi à? Thật tốt quá. - Tôi lấy tay gạt phắt đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mi, mừng rỡ nói với hần.

- Tôi xin lỗi.

- Sao lại xin lỗi tôi? - Tôi ngớ người.

- Nếu không làm vậy thì chắc cậu sẽ không bao giờ thừa nhận cậu thích tôi. - Hấn nhoẻn miệng cười.

Tôi đẩy hấn ra xa. Độ tức giận của tôi đã lên đến cực đỉnh. Chưa bao giờ tôi thấy mình bị xúc phạm đến thế.

- Này, tôi xin lỗi mà. Cậu đừng nhỏ nhen thế chứ.

- Nhỏ nhen sao? Cậu biết tôi rất lo cho cậu không? Cậu nghĩ thế nào mà đem chuyện này ra đùa vậy hả? Cậu đáng ghét thật. - Tôi bật khóc.

Hấn ôm lấy tôi, đặt lên môi tôi một nụ hôn.

Vừa vui lại vừa giận. Quả thật hấn và nhỏ rất quá đáng, sao lại có thể lấy cái chết ra đùa được nhỉ.

- Cậu THÍCH tôi, đúng không? - Hấn cười, cố nhấn mạnh chữ thích làm mặt tôi nóng ran.

- Ai thèm thích đồ điên như cậu chứ.

Hấn véo má tôi một cái ...

Hấn đỡ tôi ngồi dậy rồi cởi bỏ cái áo dính đầy máu. Hấn nói với tôi :

- Về thôi.

- Này. - Tôi nói.

- Sao?

- Máu này, cậu lấy đâu ra thế?

- Mực.

Tối đó ...

Hấn kéo tôi lên ban công.

- Cậu chấp nhận làm bạn gái tôi rồi nhé. - Hấn nói với ánh mắt chân thật làm tôi đỏ cả mặt.

- Không. - Tôi nói.

Hấn cười, nụ cười có lẽ là thất vọng.

- Tôi muốn làm vợ cậu thôi. - Tôi cười tinh nghịch.

Hấn ôm chặt tôi vào lòng, nói khẽ :

- Tôi thích cậu.

Lời tỏ tình sao mà nhạt nhẽo, đáng ghét đến thế kia chứ !

Tình yêu tuổi học trò thật đẹp đúng không? Tôi và hấn, cả hai chúng tôi sẽ cùng nhau bước trên con đường hạnh phúc. Nơi đó, có tôi, có hấn ...

..... End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-doi-sieu-quay>